

MARGIE BROWN

Atâtea lacrimi pentru nimic

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Meredith nu era deloc în apele ei când deschise ușa de la Hanul cel Nou. Avea picioarele pline de julturi după ce mersese doi kilometri în sandale cu tocuri înalte, iar geanta pe care nu dorise s-o lase în mașină aproape că îi rupsesse umărul. Se simți și mai contrariată când observă că proprietarul localului era prea absorbit de conversația cu un client ca s-o observe...

Totuși, dându-și seama imediat că ea era subiectul discuției, rămase pironită locului, cu urechile ciulite și albă la față ca varul din pricina indignării.

— După câte se pare, micuța Paxton se întoarce, spuse hangiu. Ce zici de asta?

— Nu-mi prevestește nimic bun, replică fără ezitare necunoscutul. Secretară, poate chiar mai mult de-atât, a unui milionar care s-a sinucis cu avionul... Biata de ea... Ce neșansă!

— Jurnaliștii și-au frecat mâinile de satisfacție! Întări proprietarul, izbucnind în râs. Dar presupun că ai mai aflat și alte lucruri.

— Nimic. Cei din familia Paxton sunt fermecători. Sper pentru ei că fica lor le va fi recunoscătoare pentru că o primesc după tot ce s-a întâmplat.

Fața lui Meredith se umplu de lacrimi. Își simțea inima frântă. Cum de îndrăzneau să vorbească despre ea în felul acesta? Cu ce drept o judecau?

Punându-și geanta într-un colț, intră în bar cu fruntea sus. Proprietarul tocmai umpluse un pahar cu whisky și se pregătea să adauge niște sifon, dar se opri în momentul în care o auzi pe Meredith cum bate ușor cu degetul în tejghea.

— Bună ziua! Îmi puteți spune de unde aș putea să

dau un telefon? Am rămas cu mașina în pană și aș dori să mă întorc acasă.

— Luați-o pe aici și țineți-o drept înainte. Telefonul e la capătul holului.

— Mulțumesc.

Se înclină ușor, înainte de a adăuga:

— Apropo, mă numesc Meredith Paxton.

Hangiul o privi din creștet până în tălpi încruntat. Clientul îi aruncă o privire plină de ironie. Avea ochii verzi, iar intensitatea privirii sale o descumpăni, deși credea că domină situația. Nu o lăsă indiferentă frumusețea lui oarecum bizară: trăsăturile feței bine conturate, aspre, buze senzuale. Jenată, își întoarse privirea. Niciunul dintre cei doi nu găsi de cuviință să se scuze.

Totul era liniștit în acest loc izolat. îi va fi foarte greu să se adapteze noului ei mod de viață, mai ales după felul amețitor în care trăise în ultimii ani la Londra. Dar fără Peter nu mai avea de ce să stea acolo. Aici, va reuși, încetul cu încetul, să uite. Cu condiția ca locuitorii din Edencombe s-o ajute! Oare ce aveau să-i reproșeze? Certurile pe care le avusese cândva cu membrii familiei sale nu îi priveau!

După ce ridică receptorul și introduse o monedă, formă numărul. Cu mișcări foarte lente. Aproape fără să vrea. Întorcându-se puțin, putu să se vadă într-o oglindă ovală prinsă pe zidul de pe coridor. Lumina crudă îi scotea și mai mult în evidență cearcănele de sub ochi. Părul lung și negru care-i încadra fața era mătăsos și strălucitor, dar aproape nimic nu lăsa să se mai vadă ceva din radioasa tânără „de demult”.

— Combe Lodge. La telefon doamna Paxton.

Luată prin surprindere să audă vocea mamei sale, Meredith avu nevoie de un răgaz pentru a-și reveni.

— Eu sunt, mamă. Mă aflu la Hanul cel Nou.

— Meredith, draga mea! Mă bucur nespus de mult să te aud! Dar. Ce tot spui acolo?

— Am rămas în pană. Roagă-l, te rog, pe tata să vină să mă ia.

— Din păcate, tatăl tău nu e acasă. A plecat imediat după masa de prânz și nu știu când se va întoarce. Iar mașina mea e în garaj. Ce-ar fi să iei un taxi? Haide, grăbește-te! M-ai ajutat foarte mult. De azi-dimineață n-am mai ieșit din bucătărie, deoarece pregătirea dulceții pentru vânzarea care are loc mâine în scopuri caritabile îmi ia tot timpul.

Meredith zâmbi. Nimic nu se schimbase. Ca de obicei, mama ei se ocupa cu actele de binefacere. Cu un nod în gât, de-abia reuși să se abțină să nu izbucnească în plâns. Totul va fi bine. Părinții ei o vor accepta fără să o critice.

— Vin cât pot de repede, mamă, îi promise ea.

Închise și căută o altă monedă în portofel. Sâcâită, plescăi din limbă a ciudă. Nu mai avea mărunțiș! Scoțând o bancnotă din portofel, se duse la proprietar. Spre marea ei neplăcere, observă că necunoscutul nu plecase.

— Tatăl meu nu-i acasă și trebuie să chem un taxi. Puteți să-mi schimbați această bancnotă, vă rog?

— Desigur, domnișoară Paxton. Ați avut probleme în ultima vreme.

— Da.

Era mai mult decât evident că nu prea se simțea în largul lui, de vreme ce nu îndrăznea s-o privească în față. Cu toate acestea, Meredith nu catadicsi să-i dea vreo explicație: pesemne că ziarul local avusese grijă să relateze de-a fir a păr ceea ce se întâmplase, scoțând în evidență fiecare fapt cu detalii picante.

Din fericire pentru ea, învățase să-și ascundă emoțiile! Câștigase un punct manifestându-și mânia fără a-și pierde cumpătul.

Totuși, în clipa în care se pregătea să se ducă iar la telefon, necunoscutul veni în calea ei și-i spuse:

— Pot să te duc eu, dacă dorești.

Era foarte înalt. Aproape că atingea cu capul bârnele din lemn de stejar ale tavanului. Vocea sa era profundă, catifelată, iar Meredith se simți tulburată fără voie. Îi refuză oferta. Din principiu.

— Mulțumesc, dar prefer să iau un taxi.

— Cum dorești.

Oare de ce îi tremurau picioarele? A, da! Mersese doi kilometri pe jos. Nu, nu, acest bărbat nu o intimidă. Deloc!

— Nu are încredere în tine, Joss.

— Nu mă place, Sid. În fond, nu-i pot purta pică. Pe curând, bătrâne! adăugă el înainte de a ieși.

Meredith se duse la telefon pentru a chema un taxi. Hotărât lucru, norocul o ocolea astăzi. În sat avusese loc o nuntă, iar singurul șofer de taxi era copleșit de cursele pe care trebuia să le facă pentru membrii familiei. Ce bine-ar fi fost dac-ar fi luat-o pe drumul de jos, ca toată lumea! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! își spuse în sinea ei cu ciudă. Acum nu mai putea face nimic pentru a accepta propunerea străinului.

Oricum, nu regreta nimic: bărbatul acela o privise într-un mod care nu-i plăcuse deloc.

Obosită, la capătul puterii, singură și descumpănită, se întoarse spre hangiu.

— Am s-o iau pe jos, suspină ea.

— Lăsați-vă aici geanta, va veni cineva mai târziu s-o ia.

— Mulțumesc, dar prefer s-o iau cu mine.

Era foarte grea, dar în ea erau toate lucrurile de care Meredith avea nevoie până la sosirea geamantanelor. Avea în ea și cutia cu bijuterii în care se afla impresionanta colecție pe care Peter i-o oferise.

— Cum doriți, mormăi el în timp ce pe față i se formase un rictus batjocoritor. Ar fi trebuit să vă duceți cu Joss. Ar fi putut cel puțin să se prezinte corect!

Oare ce voia să spună prin asta? Meredith nu-l mai întreabă. Nu se gândea decât la bășicile de care va trebui să aibă grijă când va ajunge la destinație.

Soarele care apunea răspândea o lumină difuză. Hanul era așezat în mijlocul unei câmpii goale. În josul dealului se afla satul Edencombe, devenit oraș de câteva luni. La stânga, se putea zări clopotul bisericii înălțându-se printre copaci. În jurul ei, erau presărate casele, printre

care și Combe Lodge, casa familiei Paxton. Ce departe era! Meredith avea impresia neplăcută că Peter o ținea departe printr-un fir nevăzut, o împiedica să se apropie. Poate că era supărat pe ea că acceptase să se întoarcă, după toate cele întâmplate.

Nu va uita niciodată reacția părinților săi din ziua în care îi anunțase că se întâlnise cu Peter Lorgin și că intenționa să pună pe picioare o afacere împreună cu el. Îngroziți, îndurerați, aceștia făcuseră tot ce le stătea în putință pentru a o face să se răzgândească.

— Peter este fiul lui MacDonald Loring! îi strigase domnul Paxton pe un ton acuzator. A dat de două ori faliment! Prima dată, când urma să se căsătorească cu mama ta; dar i-a luat toți banii și a dispărut!

— Cunosco povestea, tată! îi replicase Meredith. De când m-am născut, am tot auzit-o. Banii n-am să i-i dau lui. Știu că Peter este diferit. Proiectul său mi se pare bun. Sunt gata să-l susțin. Oricum, e vorba de banii mei, sunt majoră și.

— Dar. Meredith, studiile tale de drept. Încercă să protesteze doamna Paxton.

— Le întrerup. Am să fiu secretara lui Peter.

Discuția se transformase într-o adevărată ceartă, fiecare menținându-se pe poziție. Meredith nu cedă.

— Când afacerea va fi prosperă, am să-ți înapoiez toți banii pe care ți-i datorează MacDonald Loring, spuse ea mamei sale. Astfel, vom pune capăt acestui incident neplăcut.

— N-am să accept! îi strigase Julia Paxton. Tot ce atinge această familie e putred!

— Am să-ți dovedesc că te înșeli, mamă. Data viitoare, când am să vin să vă văd, va fi și Peter cu mine.

— Meredith, o amenințase tatăl ei, dacă vei îndrăzni să te însoțești cu acești oameni, ușa acestei case îți va fi închisă pentru totdeauna.

— Perfect! în cazul ăsta, plec. Mă duc să-mi fac bagajele. Am să-mi iau un apartament la Londra. Nu mai sunt un copil!

Cu durere în suflet, mama sa încercase să facă pe mediatorul. În zadar, însă. Meredith moștenise voința ieșită din comun a tatălui ei, precum și o încăpățănare pe care nimic nu o putea zdruncina. Numai după moartea tragică a lui Peter luă în considerare ideea împăcării.

Îi era cald. Fusta verde i se lipea de trup, curelele sandalelor îi rodeau picioarele, iar valiza o tot trecea dintr-o mână în cealaltă. În toiul unui asemenea transfer se clătină și căzu pe stradă. În clipa aceea, dinspre sat apărură o mașină. Una din roți se lovi de valiză. Spre marea ei deznădejde, se clătină sub greutatea impactului cu mașina.

Când se ridică, începu să țipe. Dar simți o durere fulgerătoare la gleznă și ochii i se umplură de lacrimi. Mașina încetini, după care dădu înapoi până la victimă. Șoferul coborî cu o falcă-n cer și una-n pământ. Era Joss.

— Bine că n-ai provocat un accident grav! urlă el.

Ce cauți pe stradă la ora asta?

— Aștept autobuzul! ripostă ea, înfuriată și umilită... La naiba! Ce întrebare! Nu mai sta așa, proteste, sfidându-mă! O, Doamne! Frumoasa mea cămașă de noapte!

O camionetă care cobora dealul trecu peste hainele risipite, însemnându-și trecerea cu o dâră negricioasă pe un neglijeu din satin. Joss se uită cu dispreț la acest dezastru, în timp ce Meredith, copleșită, încerca din nou să se ridice.

— Ce să ridic mai întâi? Lucrurile, sau pe tine? întrebă el sfidător.

Așezându-se în spatele ei, o ridică de subsuori pentru a o ajuta să stea pe picioare. Meredith se uită la piciorul rănit și umflat. Păli. Dacă Joss n-ar fi susținut-o, ar fi căzut imediat.

— Ar fi trebuit să am o întâlnire la ora șapte, dar, după câte se pare, voi fi în întârziere. Dacă n-ai fi făcut pe grozava mai devreme, acum ai fi fost acasă.

Spunând acestea, o luă în brațe pentru a o duce la mașină. La atingerea lui, Meredith deveni rigidă, dar nu-i putea refuza ajutorul acum.

— Îmi pare rău că-ți consum timpul și benzina. Am să-ți plătesc ceea ce Au!

— Domnișoară Paxton, nu te sfătuiesc să-mi oferi iar bani! răcni el în timp ce o strângea cu putere de încheietura mâinii.

— Dă-mi drumul! Mă doare.

Se înfruntară din priviri.

După ce o lăsă pe banchetă, Joss se duse și adună lucrurile de pe jos. Meredith fu cât pe ce să-și piardă răsuflarea când o mașină fu pe punctul de a-i sfărâma lădița cu bijuterii.

Cum drumul nu era suficient de larg pentru ca Joss să întoarcă mașina, fură nevoiți să meargă până la Hanul cel Nou pentru a face această operațiune.

— Spune - mi, te rog. De ce te-ai întors la Edencombe? Grupul Peter Loring nu se va prăbuși sub pretextul că fondatorul lui nu mai trăiește. Mă mir că ai renunțat la funcțiile pe care le aveai.

Meredith se uită la el pe furiș. Oare de ce ținea morțiș s-o enerveze?

— Am părăsit Londra din mai multe motive care nu te privesc, îi replică ea sec. Nu te amesteca în viața mea. E un semn de proastă creștere.

— N-ai vrut neapărat să-l înlocuiești pe Peter Loring.

— Într-adevăr.

— Presupun că ți-ar fi fost greu să te adaptezi situației, de vreme ce-i aparțineai în exclusivitate lui Peter Loring, care reușise să te facă adepta să necondiționată.

La ce bun să discute despre asta cu un asemenea impertinent? De două luni, Meredith își construise în jurul ei un zid menit s-o protejeze de privirea curioșilor. Nu va dărâma acest zid pentru un necunoscut!

— Mă simt acasă la Edencombe.

Întotdeauna a fost așa. Tatăl meu este avocat. Sunt sigură că ai auzit vorbindu-se despre el. Tocmai și-a luat un asociat care are nevoie de o secretară. Am acceptat eu acest post.

— Iar asociatul ce crede de acest aranjament?

Meredith zâmbi pentru prima dată în acea zi.

— E un domn în vârstă; îl cheamă Joseph Hamblyn și, dacă are puțin bun-simț, va fi încântat să lucreze cu mine. Sunt o foarte bună secretară. Eu. Hei! Dar unde mă duci?

Joss o luase într-o altă direcție, iar acum străbătea aleea care ducea la una dintre cele mai frumoase case din Edencombe. Era o fostă fermă văruiată în alb, cu forme neregulate și cu un acoperiș din țiglă roșie. Meredith admirase întotdeauna această proprietate și visase să o viziteze.

— Aici locuiesc, spuse Joss, înainte de a arunca o privire la ceasul de la mână. E prea târziu să mai mergi la un medic. Ellen e infirmieră. Îți va examina glezna și o va pansa. Dacă ea spune că ai vreo fractură, o să mergem la spitalul din Casualty.

— Nu-i nevoie să te deranjezi!

— Nu-i niciun deranj. Casa nu e în cea mai bună stare. E ziua lui Kristy astăzi, și are oaspeți.

După ce opri motorul, Meredith auzi glasuri de copii venind dinspre grădină. Numai de-ar fi mai bine crescuți decât tatăl lor! Copiii o intimidaseră întotdeauna peste măsură.

Joss o ajută să coboare din mașină. Meredith își pierdu echilibrul și se clătină.

— Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ți sandalele astea ridicole! Dacă ai fi avut puțin simț practic, ai fi mers desculță și nu te-ai mai fi rănit! O, femeile. cochetăria înainte de orice!

— Ajunge! i-o întoarce ea, tremurând de furie.

Hotărât lucru, bărbatul ăsta era îngrozitor! Nu merita să locuiască într-o astfel de casă! Meredith începea să aibă sentimente de compasiune pentru soția acestui bărbat și pentru copilul lor. Oare așa se comporta mereu? Dominator, arogant? Tocmai se pregătea să-i ceară s-o ducă direct la Combe Lodge, când se deschise ușa și în prag apărură o tânără de înălțime medie și tunsă scurt. Rochia din bumbac era demodată, iar espadrilele pe care le purta erau foarte uzate, dar avea un zâmbet radios.

— Joss! Credeam că ești la reuniune! exclamă ea.

— Poți să-i suni și să le spui că am să întârzii? Apoi, te rog să examinezi glezna domnișoarei Paxton.

Meredith simți cum roșește din pricina stânjenelii.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară Paxton! Mă numesc Ellen Munro. Joss vă va conduce în sala de oaspeți în timp ce eu voi telefona. Urât l-ați mai scrântit. Fii atent, Joss. Vrei s-o țin eu de celălalt braț?

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, bâigui Meredith, uitând pentru moment de toată durerea pe care-o resimțea în fața unei asemenea dovezi de bunăvoință și a unei asemenea spontaneități. Mă descurc și singură. De altfel, vreau să ajung cât mai repede acasă.

— Trebuie mai întâi să vă examinez glezna. Joss n-a greșit aducându-vă mai întâi aici.

Ellen Munro părăsi încăperea, în timp ce Meredith, ținându-se de brațul lui Joss, își scotea încălțăminte pentru a-l urma șontâc-șontâc.

Casa era la fel de frumoasă pe dinăuntru pe cât era pe dinafară, iar Meredith fu imediat subjugată de acest decor simplu peste care domnea o atmosferă de o seninătate extraordinară. Pentru o clipă, i se păru că, dacă ar rămâne acolo câteva minute, toate problemele sale ar dispărea dintr-odată, ca prin miracol.

— E superb, murmură ea.

— Mă bucur să aud că-ți place. Pe aici. E mai bine în bucătărie.

O conduse pe culoar, trecând de biroul în care Ellen vorbea la telefon. Bucătăria arăta așa cum trebuie să fi arătat la înființare, cu pardoseala roșie și vasele frumos rânduite, coșulețe fiind suspendate de bârnele tavanului.

— Ia loc, îi ordonă el. O trimit imediat pe Ellen. Prefer să vorbesc eu însumi cu acest domn.

Meredith găsi de cuviință să-și ceară din nou scuze.

— Îmi pare rău.

Dar el ieșise deja din bucătărie. În mod cert, nu o auzise.

Nedorind să ia în seamă bruschetea gestului său, se

uită cu interes la decor. Pe imensul cuptor din lemn era un vas cu apă pusă la fiert. Pe masă și pe servante zăceau resturile unei cine copioase de aniversare. paie răsucite, pahare de unică folosință, farfurii din carton, șervețele rupte, firimituri de prăjitură și de înghețată. Într-un colț, un bebeluș dormea așezat confortabil pe o pernă. Ușa care dădea spre grădină era deschisă, iar de acolo se auzeau strigăte și râsete asurzitoare.

— Mami, mami! Nu-mi mai găsesc ursulețul de pluș! Mi l-a luat Swan, să mi-l dea înapoi! Spune-i să mi-l dea! Mami! plângea sughițând o fetiță care nu putea fi decât a lui Ellen Munro, atât de mult semăna cu ea.

— Nu, nu l-am luat eu! protestă un băiețel de vreo cinci ani. Gary l-a ascuns: ne jucăm de-a „caută ursul”!

— Ce-ar fi să căutați altceva? le sugerează Ellen care se apropie de ei. Nu prea cred că lui Teddy îi place să fie plimbat așa de la o ascunzătoare la alta. Cum ai reacționa dacă ar fi jucăria ta, Gary? Dă-i-l înapoi lui Kristy.

Gary își făcu imediat apariția: puțin mai mare decât ceilalți, cu o mutrișoară de dur, nu prea reușea să se integreze în familia aceea.

Era oaspete? În mod curios, Meredith se întrebă în ce calitate fusese invitat la petrecere.

— Prea puțin îmi pasă! Oricum, eu am fost nu de puține ori închis într-un dulap! decretă el, târându-și picioarele. Și apoi, ursul ăsta e bătrân! adăugă el, înainte de a i-l arunca lui Kristy, care izbucni imediat în lacrimi.

Din leagănul său, bebelușul se alătură acestui concert de plânsete.

— Ajunge!

Joss apăru în pragul ușii, ținându-și picioarele ușor depărtate, mâinile în șold și uitându-se la ei încruntat.

— Afară, toți! Gary, îți interzic să-i furi ursulețul lui Kristy! Ai înțeles?

Se lăsă imediat o tăcere de mormânt. Toți copiii își întoarseră fețele spre el. Meredith se înfricoșă: pesemne că îi speriasse. Dar nici vorbă de așa ceva. Kristy izbucni în râs, iar râsul ei contagios puse stăpânire și pe ceilalți, care

o tuliră imediat în grădină.

După un minut, Kristy se întorcea la el:

— Vino să te joci cu noi! îl rugă ea, trăgându-l de mână. Te rog!

— Am treabă, draga mea, îi răspunse Joss.

Totuși, un zâmbet i se ivi în colțul gurii. O îndemnă să se întoarcă la joacă, iar aceasta plecă alergând. După ce luă bebelușul în brațe, Joss o urmă.

Lui Meredith, care nu cunoscuse atmosfera familiilor numeroase, totul i se părea incredibil. Se simțea pierdută în potopul acesta de exclamații de bucurie și de mânie. Omul acesta avea un fel foarte ciudat de a le arăta copiilor că-i iubește.

Tăcerea care urmă acestui vârtej o lăsă pe Meredith cu sufletul la gură. Ellen, imperturbabilă, în largul ei, umpluse un bazin cu apă rece. Se apropie de Meredith cu zâmbetul pe buze.

— Scuzați-mă. Mă întreb adesea cum de suportă Joss un asemenea vacarm. Se comportă admirabil cu copiii. Admirabil!

Admirabil! Meredith n-ar fi folosit un cuvânt atât de mare!

— Care sunt ai dumneavoastră?

— Numai doi dintre ei, spuse Ellen. Kristy și bebelușul. Dar acum mă ocup și de Swan și de Gary: bieții de ei, au nevoie de afecțiune și de tandrețe. Provin din medii foarte defavorizate. Cât despre ceilalți, probabil nu va mai trece mult timp până ce părinții lor vor veni să-i ia. Ce mai zi! Nu mai pot.

Cu vârful degetelor, Ellen examinează glezna umflată a lui Meredith. Nu este nicio fractură, spuse ea în cele din urmă. Câteva comprese cu apă rece îi vor ușura suferința.

Meredith era uimită! Seninătatea acestei femei era uimitoare. Părea pe culmile fericirii, deși era prizonieră într-o casă uriașă și greu de întreținut, precum și a unei găști de puști neastâmpărați și a unui soț imposibil!

În timp ce îi pansa piciorul, Ellen îi povesti o mulțime de anecdote despre viața ei zbuciumată. Se exprima cu

mult patos. Meredith întoarse ușor capul. Atunci îl văzu pe Joss în grădină, cu bebelușul în brațe. I se puse un nod în gât. Fără să vrea, se simțea mișcată.

— Vă mulțumesc foarte mult că m-ați ajutat, îngăimă ea puțin mai târziu, în timp ce se îndrepta spre mașină.

Veniseră părinții să-și ia copii, iar Joss se duse să adune banda, în timp ce Ellen o conducea pe Meredith la mașină.

— Mă bucur nespus de mult că te-am întâlnit; știi, eram chiar nerăbdătoare! O cunosc foarte bine pe mama ta, țin mult la ea. Poate că ne vom putea vedea într-o zi, fără copii. Oh! îmi pare rău! Vorbescîntruna, dar nu te-am întrebat cum te simți, Meredith. Sper că nu te deranjează să-ți spun pe numele mic, nu?

— Deloc, o liniști aceasta zâmbindu-i, reținându-se cu mare dificultate să n-o îmbrățișeze pe noua ei prietenă. Prefer să te ascult decât să vorbesc despre trecutul meu.

Joss li se alătură.

— Kristy! N-o mai ține pe mama ta de fustă și du-te în bucătărie să-i ajuți pe băieți să facă ordine!

— Nu! gemu fetița.

Începu să tremure ușor în fața lui, apoi, văzând că ridică o mână amenințătoare asupra ei, o tuli imediat.

Ellen, remarcând privirea abătută a lui Meredith, izbucni în râs.

— Nu te lăsa impresionată de Joss. Așa face el din când în când; de fapt, este foarte blând, foarte afectuos.

Greu de crezut. În mașină, Meredith nu se simțea deloc în apele ei și nu-și găsea cuvintele. Nu știa cu ce să înceapă: ar fi vrut să-i mulțumească, să-i spună cât de mult îi plăcuse de Ellen, dar păstra tăcerea. Părea îmbufnat. Probabil că era supărat pe ea pentru că îl făcuse să fie în întârziere.

Joss nu spuse nimic până în clipa în care ajunseră la Combe Lodge.

— Am sunat-o pe mama ta pentru a o preveni: nu părea neliniștită.

Meredith nu putu să-și ascundă mirarea.

— Îți mulțumesc foarte mult. Foarte frumos gest.

— Nu-i ceea ce crezi! spuse el pe un ton sec.

Această declarație o făcu pe Meredith să aibă o strângere de inimă. Cu toate acestea, era hotărâtă să nu-i arate cât de mult o afectau vorbele sale.

— Nu știu ce te-a apucat! replică ea. Nu mă cunoști, nu înțeleg cum de poți fi atât de insolent cu mine! M-am săturat de acest comportament. Mulțumesc pentru ajutor. Doresc ca drumurile noastre să nu se mai întâlnească niciodată.

Așa! Acum măcar va ști la ce să se aștepte din partea ei.

Aștepta cu inima bătându-i cu putere ca Joss să explodeze. Aha! Unu la zero pentru ea. Dar el râdea. Oare visa? Știa acest bărbat să râdă? După toate aparențele, da. Oare îi va explica și ei ce era atât de amuzant în situația asta? Nu. Ușa de la intrare se deschise și doamna Paxton apăru în pragul ușii.

— Meredith, draga mea! Toată ziua ai fost urmărită de ghinion! Ce bine că Joss a fost alături de tine! Poți să mergi singură?

Alergă spre Meredith, în timp ce aceasta deschidea ușa de la mașină.

— Oh, mamă, sunt atât de fericită să te văd!

Se îmbrățișară cu efuziune. Între timp, Joss deschise portbagajul și scoase din el geanta lui Meredith pe care o duse înăuntru. Părea un obișnuit al casei.

— Joss, îți mulțumesc foarte mult! Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine!

— Pentru puțin.

Motorul nu era oprit, iar Joss se îndepărtă încet.

— Spuneți-i lui Howard că am să particip măcar la ultima parte a reuniunii!

— Sunt sigură că Howard nu va fi supărat pe tine. Important pentru noi e că o avem din nou pe fata noastră printre noi.

Meredith se uită cu uimire la mama ei.

— Cum de-l cunoști așa de bine pe Joss Munro,

mamă? întrebă ea după plecarea bărbatului.

— Munro?

Julia Paxton dădu din cap a negare.

— Era Joss Hamblyn, draga mea, noul asociat al tatălui tău. Ellen Munro este sora lui!

Capitolul 2

Howard Paxton nu se putu abține să nu izbucnească în râs când auzi farsa pe care i-o jucase Joss lui Meredith.

— Un asemenea gest din partea lui Joss nu mă surprinde deloc! adăugă el. Îi place să facă glume de acest gen.

— Cred că e o glumă de prost gust, spuse Meredith printre dinți. Cred că a hotărât de la bun început să arate că mă detestă; a încercat prin orice mijloc să mă facă să-mi pierd cumpătul. Îmi pare rău să-ți spun, tată, dar acest domn Hamblyn e un personaj grosolan.

Cina era pe sfârșite. Masa fusese servită într-o atmosferă plăcută, ca altă dată, și toate temerile tinerei referitoare la felul în care va fi primită de părinții săi se risipiră. În pofida a ceea ce se întâmplase, era binevenită. Doamna Paxton se străduise prin toate mijloacele să-i facă pe plac fiicei sale: îi gătisese felurile ei preferate de mâncare în onoarea întoarcerii acasă și nu adusese vorba despre Peter Loring.

— Păcat, răspunse domnul Paxton, pentru că avem nevoie de tine la birou. Mary Talbot a plecat săptămâna asta și nu-i deloc ușor să înlocuiești pe cineva care a lucrat la cabinet vreme de opt ani.

— Sunt sigură că din cauza lui Joss Hamblyn a plecat, replică Meredith. Altminteri, nu văd de ce-ar fi renunțat la locul ăsta de muncă!

— Mama lui Mary a avut o congestie cerebrală miercurea trecută. Mary preferă să se ocupe de ea personal decât s-o trimită într-o clinică de recuperare.

Oh! Pardon, îngăimă Meredith, roșindu-se de rușine. Nu puteam să-mi închipui așa ceva. Evident, de vreme ce sunt aici. Propun să încep de luni dimineață.

— Așa te vreau, draga mea! Vei vedea că te vei

înțelege foarte bine cu Joss după o zi sau două, afirmă el.

— Dar. De ce a vrut să mă păcălească? întrebă ea.

— Pesemne că a crezut, ca și tatăl tău, că e o glumă pe cinste, interveni Julia Paxton.

— Un asemenea bărbat nu știe de glumă! Și de ce o ține la el pe sora lui și pe toți acei copii? Ellen n-are soț?

— Ian Munro e inginer civil în Arabia Saudită. Ellen s-a întors în Anglia pentru a naște, dar nu se mai poate întoarce în Arabia Saudită din pricina situației politice. Draga mea, ai slăbit foarte mult! adăugă doamna Paxton, schimbând brusc subiectul. Și ești și foarte palidă! Ai mare nevoie de aerul proaspăt de la țară!

Meredith zâmbi, spășită.

— Bine, bine. Am greșit vorbind în acest fel despre Joss Hamblyn.

— Păi, cam așa e!

„Lecția numărul 1, își spuse în sine ea: să nu-l critici niciodată pe noul asociat al tatii”. După toate aparențele, era acceptat și chiar adulat în familie.

— Joss e un bărbat strălucitor, decretă Howard. Cât despre sora lui, e pur și simplu adorabilă. Poate să-ți confirme și mama ta; s-au integrat foarte bine aici, iar eu sunt norocos că am întâlnit un partener demn de încredere. Joss n-are decât treizeci și doi de ani, dar e experimentat și iscusit. Totuși, Meredith, trebuie să fiu clar într-o privință. Vei înțelege poate de ce s-a comportat în acest fel cu tine.

— Lasă-mă să ghicesc. Știu: e furios pentru că patronul lui îi impune pe propria fiică drept secretară. Aproape că mi-a spus-o el însuși!

— Nu asta-i problema, protestă Howard, tușind ușor. Nu sunt patron. Joss e independent. Nu. Ceea ce nu știi e că Joss a fost cel care s-a ocupat de procedura de divorț a celei de-a doua soții a lui MacDonald, Corina.

Asta era! Nemernicul!

Se infiltrase grație acestui as din mânecă. Știa că familia Paxton era dintotdeauna împotriva familiei Loring. Și avea tupeul s-o acuze pe ea, din principiu, că se

amestecase în acest clan!

Lui Meredith i se făcu greață.

Își amintea perfect de Corina Loring, acea femeie răpitoare, care se crezuse în stare să-l ducă de nas pe tatăl lui Peter.

Meredith simțea că e pe punctul de a exploda. Trebui să se calmeze, înainte de a vorbi.

— Mulțumesc pentru că m-ai prevenit, spuse ea în cele din urmă, aproape în șoaptă.

Părinții ei se priviră pentru o clipă cu neliniște.

— Meredith. noi. Ar fi mai bine să clarificăm o dată pentru totdeauna poziția noastră cu privire la Peter Loring. Ne pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat, pentru că ai suferit foarte mult. Nu ne plăcea de Peter, nu eram de acord cu ce făcea, dar nu i-am dorit niciodată moartea. Ca să fiu sincer, spre deosebire de tatăl lui, se dovedea ambițios și plin de calități. Din păcate, orgoliul ne-a împiedicat să recunoaștem asta cât timp a fost în viață. Nu trebuie să fii supărată pe noi.

— Să fiu supărată pe voi? Dacă vă dovediți în acest fel aversiunea față de MacDonald Loring, cum vreți să dau totul uitării? în ceea ce mă privește, țin la MacDonald. Și, în cazul în care nu știți, îl iubeam pe Peter. În clipa în care am plecat cu el, îl iubeam. Dacă nu l-aș fi iubit, aș fi rupt oare toate legăturile cu familia atât de mult timp? Nu!

— O, Meredith, suspină mama ei, câte complicații! Draga mea, hai să nu stricăm acest moment pe care l-am așteptat amândoi cu nerăbdare. Înțelegem sentimentele tale pentru Peter și o să ne străduim să nu spunem ceva care te-ar putea răni. Poți să ne vorbești despre el dacă vrei, dar respectă-ne părerea pe care o avem despre apropiatii lui.

— Nu-ți face griji, mamă, păstrez durerea numai pentru mine. Bine. Ce facem cu mașina mea rămasă sus pe deal?

Seara fusese lungă și Meredith era fericită că e pe sfârșite, dar se bucura și pentru faptul că lucrurile se desfășurau mai bine decât se așteptase. Dacă n-ar fi fost la

mijloc acest domn Hamblyn, s-ar fi putut gândi la viitor cu seninătate. Își dădea seama de pe acum că de fiecare dată când se vor întâlni, vor ieși scânteii. Cu atât mai rău! Va înfrunta fiecare obstacol la momentul potrivit.

Camera ei era ca un altar, refugiul ei. O decorase ea însăși, cu puțin timp înainte de a o părăsi: spre marea ei ușurare, nimic nu se schimbase. Toate pernele ei trandafirii, asortate cu perdelele și cu așternutul erau la locul lor. Chiar și plantele o așteptau într-o stare foarte bună.

Vremea era frumoasă pentru începutul lunii mai. Din cireș, ale cărui ramuri îi atingeau fereastra, cădeau ultimele petale albe care pluteau lent deasupra peluzei. Meredith prinse una și se uită la ea visătoare. Din locul în care se afla, putea să zărească grajdurile care-i adăpostiseră cândva poneiul. îi era aproape imposibil să discearnă clădirea la asfințitul soarelui, dar cu toate acestea, o revedea așa cum fusese... Domnul Paxton amenințase de nenumărate ori că va distruge această clădire pentru a construi în locul ei două căbănuțe. În mod sigur, n-ar fi obținut permisul necesar, deoarece nu se putea ajunge acolo decât printr-o potecă ce ar trebui să treacă prin grădinile de zarzavaturi. Măine, se va duce să exploreze sanctuarul copilăriei sale. Oare va mai resimți farmecul pe care-l simțise în copilărie?

Înainte de a se culca, se întrebă dacă nu e mai bine să-și pună hainele în dulap. Totuși, când își deschise geamantanul, văzu ce dezastru era în el: Joss Hamblyn îi aruncase hainele la grămadă și de aceea arătau jalnic.

— Oh! Mă scoate din sărite omul ăsta! spuse ea cu voce tare, strângând din dinți. Din fericire pentru el, nu e în fața mea în acest moment, altfel. l-aș. l-aș pălmui!

Se apucă să-și aranjeze lucrurile care mai puteau fi aranjate. Dar toată lenjeria ei brodată. De furie, luă neglijoul pe care-l călcase mașina și-l aruncă într-un colț. Gestul ei era perfect inutil, dar o ajută să se elibereze de energiile negative care o stăpâneau.

În fundul geamantanului găsi portretul lui Peter,

portret pe care-l înfășurase într-un pulover din cașmir. Era o fotografie apărută într-un ziar. Fotograful îl imortalizase în postura care-l avantaja cel mai bine: chipul plin de însuflețire, trăsăturile feței care trădau energia și ambiția.

Meredith știuse că-l iubește din prima clipă a întâlnirii lor. Pe vremea aceea, Peter, student la matematică, avea viitorul dinainte stabilit. Cu diploma în mână, urma să intre într-o școală de comerț, dar proiectul acesta nu-i plăcuse niciodată. Când o cunoscuse pe Meredith, la o serată, se gândea deja să-și pună pe picioare propria afacere. În mai puțin de o oră, Meredith înțelesese că, în pofida calităților sale pentru munca de statistică, ar fi înnebunit dacă ar fi trebuit să rămână închis într-un birou. Era prea agitat, prea plin de viață, prea dinamic.

Încă de la început, îi fu greu să se ridice la înălțimea lui. Își dăduse seama că, dacă dorea să nu-l piardă, va trebui să-l urmeze peste tot, înarmată cu un carnețel și cu ceva de scris în timp ce el bătea străzile în căutare de distribuitori de haine de-a gata. Mai apoi, acceptase să împrumute o mașină de dactilografiat pentru a scrie seara, în camera ei, corespondența. Studiile sale băteau pasul pe loc, dar tot ceea ce conta pentru ea era să-i fie alături lui Peter.

— Arată grozav, trebuie să recunosc, îi mărturisise una dintre prietenele ei. Dar cum reușești să-l suporti? E obsedat de ideea de a conduce un întreg imperiu înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani! Numai despre asta vorbește!

— Lucrurile se schimbă când suntem singuri, îi replicase Meredith.

Dar știa că se amăgește singură. Peter avea prea multe griji pentru a se mai ocupa și de ea. Nu se gândea decât la cifre.

— Meredith, ești o comoară! îi spusese el într-o seară. N-am mai cunoscut până acum o femeie care să știe să-mi urmeze firul gândurilor așa cum faci tu. Nu vreau să te pierd.

Lui Meredith începu să-i bată inima cu putere: îi va mărturisi, în sfârșit, că o iubește.

— De ce m-ai pierde?

O îmbrățișă cu stângăcie.

— Speram să spui asta. Uite cum stau lucrurile: la sfârșitul anului, abandonez studiile pentru a-mi face propria afacere. Numai că am nevoie de tine, deoarece singur n-am să reușesc. Ești gata să-mi fii alături în această aventură, cu prețul de a renunța la cariera de avocat?

— O, Peter! Știi bine că da! spuse ea cu emoție în glas.

— Perfect! Am să încerc să-l conving pe tatăl meu și banca să-mi împrumute bani. Dacă poți să participi și tu, cu atât mai bine. Niciun ajutor nu poate fi refuzat. În două luni, ne vom deschide propriul magazin. Nu mă voi putea lipsi de serviciile tale, Meredith: vei fi deopotrivă secretara mea, asistenta mea, sfătuitoarea mea.

Entuziasmul lui Peter puse stăpânire și pe Meredith.

Era prea târziu. Prea târziu să-i spună că voia ca el s-o ceară în căsătorie. Peter n-avea timp să se gândească la așa ceva. O iubea în felul lui, prin intermediul acestei afaceri.

Așeză portretul pe comodă pentru a termina ce începuse să facă. Sertarele, care erau deja pline când plecase, dădeau pe dinafară. Oare unde va pune restul de haine? Va trebui să-și cumpere alt dulap!

Meredith se așeză înaintea oglinzii pentru a-și netezi părul. Mama ei avea dreptate: părea epuizată. Era liniștită că nu va mai trebui să suporte această presiune constantă. Dar, din fericire, o aștepta un alt loc de muncă! Cum să suporte inactivitatea, după ce atâtea luni muncise neîntrerupt?

Sfârșitul de săptămână trecu fără incidente. Singura problemă părea a fi cea generată de admirația nețărmată pe care doamna Paxton părea că o are pentru Ellen Munro. Nu rata nicio ocazie pentru a lăuda meritele acestei femei excepționale, iar Meredith, cu toate că nu dorea s-o arate,

fu iritată. Biata Ellen! în mod cert, s-ar fi simțit de-a dreptul excedată să audă atâtea complimente la adresa ei. Trebuie să existe o falie pe undeva.

— Nu mi-ai spus ce părere ai despre noua înfățișare a salonului, constată Julia Paxton sâmbătă dimineața.

Meredith examinează camera cu o privire curioasă.

— Văd că ai pus perdele noi. Nici pernele astea care dau o altă imagine canapelelor din piele nu le știam. Ah!

Iar fotoliile au fost acoperite! îmi place mult cum arată, mamă!

— Mă bucur să aud asta! Ellen m-a ajutat să aleg toate astea.

— Ellen!

— Da. A organizat o vânzare în scopuri caritabile în sat și de acolo am cumpărat pânza pentru fotolii. Știi, Ellen e o femeie remarcabilă. Am adesea grijă de copiii ei. Sunt încântători.

— Tu! strigă Meredith, nevenindu-i să creadă.

Era incredibil! Mama ei se implicase întotdeauna în operele de binefacere, dar niciodată nu acceptase să aibă grijă de copiii altcuiva.

— Doar nu ai venit cu ei acasă, nu? continuă Meredith.

Oare ce-o apucase să-i ia pe drăcușorii ăia mici la ea?

— Sunt foarte drăguți. Fac mereu boacăne, dar la ce altceva te-ai aștepta? Provin din familii descompuse și amărâte din estul Londrei. Înainte de a sosi aici, habar n-aveau cum arată un câmp. Dar, pe ansamblu, se comportă bine.

— Dacă spui tu, înseamnă că-i adevărat. Pun prinsoare că le e prea teamă de tine pentru a îndrăzni să obiecteze când îi inviți pe aici.

Julia izbucni într-un râs cristalin.

— Stau smirnă în fața mea. Ellen vrea să fondeze o tabără pentru copiii defavorizați.

Sunt sigură că va reuși.

— Dar Joss Hamblin? Nu-l deranjează să fie întruna invadat de monstruleții ăștia?

— Joss se comportă extraordinar cu ei. Cu cât țipă mai mult la ei, cu atât îl iubesc mai mult. îl urmează peste tot! Deunăzi l-am tachinat, spunându-i că nu putea avea un patronim mai potrivit. Îmi amintește de veselul flautist din Hamelin. Copiii se întorc din instinct spre el. În plus, Ellen muncește de dimineața până seara, are mare grijă de ei. Sunt sigură că în majoritatea timpului nici nu observă prezența lor.

Abia atunci Meredith cedă ispitei de a protesta.

— Ascultă, mamă, cine te aude vorbind așa, ar putea crede că Ellen Munro este perfectă! Are grijă de un conac, asta-i tot, ca multe alte femei. Și eu am lucrat foarte mult, într-un domeniu diferit, e adevărat, dar te asigur că au existat presiuni cărora cu greu le-am făcut față în întreprinderea creată. de Pierre, spuse ea în cele din urmă după o ușoară ezitare. Erau seri în care oboseala era atât de mare, încât nu reușeam să adorm!

Amândouă completau etichete pentru borcanele de dulceață pe care doamna Paxton le pregătea pentru petrecerea în aer liber pe care urma s-o dea. Julia puse alături eticheta pe care scria pentru a întinde mâna spre fiica sa.

— Draga mea! exclamă ea, luând-o în brațe. Ai dreptate, sunt o mamă nedemnă! Vreau să știi că sunt nespus de bucuroasă că ești din nou acasă. Nimeni. Nimeni nu ți-ar putea lua locul în inima mea. Dar într-o bună zi, spuse ea cu o sclipire șireată în priviri, vei vedea cât de greu e să crești un copil.

Meredith zâmbi.

— Niciodată! Prefer să mă sacrific pentru o meserie.

Luni dimineață, Meredith se uită la gleză, mulțumită: nu mai era umflată și numai câteva vânătăi îi mai aminteau de cele întâmplare. Pentru a-și ascunde aceste urme dizgrațioase, își puse niște ciorapi bleumarin, asortați cu fusta încrețită și cu bluza austeră. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu era mai bine să-și lase părul despletit pe spate, dar se răzgândi: să-l înfrunte pe Joss Hamblyn va fi o adevărată încercare, așa că era mai bine

să se înfățișeze în condițiile cele mai potrivite. O ținută puțin mai severă și un coc strâns vor fi de efect pentru această primă zi de lucru.

Howard Paxton o duse destul de devreme în sat pentru a-și lua mașina care fusese reparată în cursul weekendului. Un grup de tineri erau în jurul mașinii ei roșii, marca Triumph, iar mecanicul se apropie cu fața luminată într-un zâmbet larg.

— Încântată să vă revăd, domnișoară Paxton. Ce minunăție! Asta zic și eu progres de la rabla aia cu care veneați cândva la reparat, nu-i așa?

— O, Ted! Îți mai amintești! Mi-a părut rău că a trebuit să renunț la ea, dar era de-a dreptul demodată.

— Oricum, aceasta vi se potrivește de minune. Sunteți mult mai drăguță ca înainte, domnișoară Paxton! Puțin palidă, dar după toate cele prin care ați trecut, e de înțeles. În sfârșit! Câteva zile însorite la țară vă vor face să vă recăpătați culoarea în obraji!

Meredith roși. Uitase cât de simpatici și de plăcuți sunt sătenii.

— Faceți o tură și apoi veniți să-mi spuneți dacă-i totul în ordine, o sfătui Ted. Dacă ceva nu-i în regulă, am să mă uit mai cu atenție. Nu trebuie să vă scrântiți și cealaltă gleznă.

Ce repede se mai răspândeau știrile!

— Sunt sigură că totul va merge bine, Ted. Mulțumesc.

Meredith coborî pe artera principală cu sentimentul că toată lumea întorcea capul la trecerea ei. Fiica soților Paxton se întorsese! Biata de ea, nu avusese deloc noroc!

Cabinetul tatălui ei era neschimbat.

— Meredith! o chemă el... Vino aici, în birou. Am ajuns mai devreme. Când va sosi Betty, te va pune la curent cu totul. Așa. Ia spune-mi, cum te simți?

— Mi-e o frică de moarte! mărturisi ea.

Tatăl încercă s-o liniștească, lovind-o ușor cu palma pe umăr.

— Nu exagera! Vei vedea că totul ți se va părea

foarte ușor, ținând cont de faptul că ai acumulat atât de multe! Dacă vrei, o pot ruga pe Betty să-ți țină astăzi locul.

Meredith clătină din cap.

— Drăguț din partea ta, dar, de vreme ce oricum voi fi secretara lui Joss, e mai bine să încep imediat. De altfel, știu cât de mult îmi vei simți lipsa dragei tale Betty, chiar și pentru o zi.

Căci Betty fusese de-a casei dintotdeauna. Pe când era mică, Meredith îi ceruse nu de puține ori, fără ca tatăl ei să știe, câte o bomboană.

— O să te înțelegi foarte bine cu Joss, de îndată ce-l vei cunoaște mai bine, afirmă el. Majoritatea femeilor îl găsesc irezistibil.

— Ei bine, mie nu-mi va fi deloc greu să-i rezist! explodă ea. Uite că a sosit corespondența. Am s-o triez imediat. Apropo. Nu pot să-ți mai spun „tată”, aici. Îmi dai voie să-ți spun pe numele mic?

— De ce nu? M-aș simți mai tânăr. O, Meredith, mă bucur atât de mult că ești din nou alături de mine.

Ignorând tulburarea care puse stăpânire pe ea, Meredith intră în sanctuarul lui Joss Hamblyn. Știa dinainte că tot ce va face în acea dimineață va fi criticat fără milă.

— Să-l ia naiba! spuse ea printre dinți.

Ellen Munro contribuise și la decorarea acestei încăperi. Decorul reflecta personalitatea ei feminină și fantezistă, respectând în același timp pe aceea a omului legii care era fratele ei.

Nu după mult timp, își făcu apariția și Betty: o ajută pe tânără să trieze corespondența, apoi îi dădu câteva sfaturi pe care era bine să le urmeze în orice situație.

— Mai ales, nu te lăsa dusă de nas, concluzionează ea, făcându-i complice cu ochiul. Mary avea o slăbiciune pentru el și.

— Mary? Mă surprinde să aud asta.

— O! Toată lumea cade în genunchi în fața lui!

Un lucru era sigur: „el” era în întârziere. Sau poate că nu apărea niciodată înainte de ora zece dimineața?

Când își făcu în cele din urmă apariția, Meredith era atât de furioasă, încât îl întâmpină țipând la el:

— De ce nu mi-ai spus cine ești? M-ai pus într-o situație ridicolă! Te urăsc!

Joss se îndreptă spre biroul lui cu un aer încruntat și amenințător.

— De obicei, se spune „Bună ziua „înainte de a arunca invective asupra celui alt, domnișoară Paxton. N-ai învățat regulile minime de politețe la grupul Peter Loring? Suntem nevoiți să ne întâlnim în fiecare zi, așa că e bine să ne purtăm cuviincios de la bun început.

— Dacă vei sosi mereu la ora asta, voi fi tentată să te salut cu un „Bună după-amiaza! „spuse ea pe un ton batjocoritor, fixând cu obstinație ceasul de pe perete.

Neluând în seamă această remarcă, Joss își adună corespondența.

— Presupun că ai triat totul. Ai pus deoparte ceea ce era mai puțin important.

— Una dintre scrisori are nevoie de o atenție specială: am pus-o la „Urgențe”. Tatăl meu s-a apucat de mult de treabă.

Îi întinsese o capcană și aștepta reacția lui. Oare de ce reacționa așa? Nu putea să-și explice nici ei însăși asta! Joss își puse mâinile pe birou și se uită la ea. Din ochi îi ieșeau scântei. Meredith fu cuprinsă de freamăt și, instinctiv, își puse mâinile pe puloverul cu care era îmbrăcată.

— Văd că încerci să mă impresionezi, domnișoară Paxton. Nu încerca să-mi dai ordine; eu sunt patronul. Dacă ți-ai fi dat osteneala să te uiți pe agenda mea, așa cum făcea întotdeauna Mary, ai fi văzut că aveam întâlnire la nouă cu un client pe care mi l-a trimis Sid Frank. Sid este proprietarul Hanului cel Nou, dacă-ți mai amintești.

— Ce comod trebuie să fie! întotdeauna afacerile se încheie prin baruri?

Ce proastă era! Oare când va învăța să se stăpânească? În alte circumstanțe, aceste cuvinte ar fi fost luate drept o glumă. Dar cu Joss Hamblyn nu era de

glumit. După ce făcu turul biroului, Joss o strânse cu putere de încheietura mâinii.

— Nu tolerez insolența, spuse el printre dinți. Ți interzic cu fermitate să-mi vorbești pe acest ton, fie că te numești Paxton, fie că nu. Ai înțeles? La cea mai mică izbucnire de acest gen, te dau afară!

Joss își înfipsese cu putere degetele în brațele ei, dar pentru nimic în lume nu ar arăta că o doare. Se uită cu atenție la mâinile sale, după care îndrăzni să-l privească în ochi. Bărbatul acesta dorea cu orice preț să o domine, să facă ce vrea din ea. Tocmai îi oferise o alternativă, iar ea, totuși, rămăsese nemișcată, țeapănă, paralizată. Prizoniera lui. Se trezi, nici ea nu știa cum, cerându-și scuze.

— Îmi pare rău, bâigui ea. Peter ar fi râs în hohote de ea.

Joss îi dădu drumul din strânsoare, aproape cu părere de rău.

— Când ne vom înțelege la fel de bine cum te înțelegeai cu Peter, am să-ți dau voie să-mi răspunzi astfel. Până atunci, încearcă să nu uiți că ești în biroul meu și că ești angajata mea!

— Ce te face să crezi că vom fi vreodată complici, ca Peter cu mine?

Întorcându-i brusc spatele, Joss se îndreptă spre fereastră. Costumul cenușiu pe care-l purta îl făcea să aibă o înfățișare severă, o înfățișare care nu se potrivea câtuși de puțin cu aceea a bărbatului care era reputat pentru lipiciul pe care-l avea pe lângă femei și copii. În pofida faptului că nu voia să recunoască în ruptul capului, bărbatul acesta avea un farmec aparte, un fel de aură de nedefinit, care speria și intriga în același timp.

— Sunt la curent cu multe lucruri, Meredith.

— Ah!

O tăcere apăsătoare îi învălui. Meredith se duse încet spre mijlocul încăperii. Avea mâinile moi, inima îi bătea prea repede, dar era cu fruntea sus, ghicind dinainte urmarea.

— Nu-ți face griji: nu voi dezvălui niciun secret.

— De ce mi-aș face griji? De ce te-ai amesteca în viața mea privată?

Joss se întoarse brusc spre ea și un zâmbet imperceptibil de băiețel prins cu mâța-n sac îi apăru în colțul gurii.

— Ai dreptate, încuviință el. Nu mă privește. Totuși, am foarte mult respect pentru părinții tăi și mă întristează gândul că a fost cât pe ce să-i păcălești.

Lui Meredith i se umezi buza de jos.

— A, da? Și ce crima urma să comit?

— Știu din sursă sigură, dragă Meredith, că erai gata să te căsătorești cu Peter Loring.

Capitolul 3

Meredith tremura ca varga și era conștientă că Joss nu avea cum să nu observe asta. Visul cel mai drag al ei fusese, într-adevăr, să fie soția lui Peter Loring. Nu spusese nimănui asta de teamă ca nu cumva Howard Paxton să-i împiedice. Desigur, Meredith le-ar fi spus până la urmă părinților săi, i-ar fi pus în fața faptului împlinit. Dar cum evenimentul nu avusese loc, considerase că e inutil să-i rănească vorbindu-le despre acest lucru.

— Presupun că știi asta de la Corina. Discreția nu se numără printre calitățile ei.

— Știe chiar de la Peter.

— A avut un motiv bine întemeiat să facă asta! îi replică ea privindu-l drept în ochi. Nu prea-și iubea soacra, nu obișnuia să i se destăinuie.

Joss se așeză la birou.

— Corina m-a prevenit, întrucât considera că e necesar ca măcar o persoană să știe lucrul acesta, înainte de dezvăluirea lui în presă. Până la urmă, totul se află.

Meredith stătea cu brațele încrucișate în fața lui, încercând cu disperare să alunge gândurile neplăcute care nu-i dădeau pace.

De la accident, refuza să se gândească la asta.

— N-aș fi ascuns asta la nesfârșit. Totuși, de ce să învârtim cuțitul în rană, acum când totul ține de domeniul trecutului?

De-abia ținându-și răsuflarea, se opri puțin, înainte de a continua:

— Peter a murit în ziua căsătoriei noastre. Mă rog, ceremonia trebuia să aibă loc în acea zi, dar, ca de obicei, apăruse un eveniment neprevăzut, iar el a fost nevoit să plece la Paris; a trebuit să amân întâlnirea cu primarul.

Joss se uită cu atenție la ea și, când vorbi din nou, vocea îi trăda compasiunea.

— Îmi pare rău, Meredith: mă port uneori cu bruschete. Luând un prespapier în mână, îl cântări, ca și cum își căuta astfel cuvintele cele mai potrivite.

— Această dramă a fost cu atât mai traumatizantă cu cât erai cât pe ce să te căsătorești cu o avere.

Asta a fost picătura care a umplut paharul. Peste măsură de furioasă, Meredith scrâșni din dinți.

— Prefer să mă fac că nu am auzit aceste vorbe, domnule Hambllyn.

— Așa deci, banii nu aveau nimic în comun cu această căsătorie, murmură el, sceptic. La urma urmei, cu atât mai bine. E ușor să cazi de sus, mai ales dacă ai ajuns, ca Peter Loring, puțin cam repede la vârf. Ar fi trebuit să-l strângi bucatică cu bucatică.

— Aș fi făcut-o fără ezitare! se apără ea cu vehemență. Dar stai liniștit, n-avea de ce să-mi fie teamă în această privință. Aveam încredere în el. Mi-aș fi investit toate bunurile în întreprinderea lui, dacă n-aș fi avut încredere totală în el?

— Oricum, după câte se pare, ai ieșit nevătămată și mai înțeleaptă din această poveste.

Meredith de-abia reuși să se stăpânească să nu-l plesnească. La ce bun ar fi făcut-o? Ce satisfacție i-ar fi adus un gest atât de copilăresc? Hotărât lucru, îi făcea o plăcere nebună s-o împingă în astfel de situații pentru a vedea cum reacționează. Ce avea de câștigat? Nimic! De bună seamă, Meredith nu voia să-i cadă în plasă!

— Dacă ești supărat pe mine pentru că am luat locul altcuiva, aș fi încântată să-mi dau demisia înainte de a fi început, domnule Hambllyn. Angajându-mă, tatăl meu se

gândise că ne va face un serviciu amândurora. După cum stau lucrurile, se pare că s-a înșelat. Să clarificăm lucrurile o dată pentru totdeauna, înainte de a închide acest subiect: m-aș fi căsătorit cu Peter Loring dacă aș fi putut. Dar asta în timpul studenției. Nu alerg după bani. Pe Peter îl iubeam, nu banii lui.

— Bine, bine! admise Joss, ușor surprins de atâta vehemență. Meredith, ți-a trecut vreodată prin cap că ai scăpat ca prin minune dintr-un dezastru? Întrebă el mai apoi, domolit. Te-ai gândit că poate ai fi fost nefericită alături de Peter Loring?

Îl înfruntă din priviri, deloc dispusă să se predea.

— De ce spui asta?

— Corina pretinde că Peter era cam ciudat: ros de ambiție, după toate aparențele.

— Dacă o crezi pe Corina, e ca și cum ai crede orice om de pe stradă! îi strigă ea. Am văzut-o lucrând mână în mână cu Peter.

— Nu uita că sunt avocat. Ba chiar unul foarte bun. E de datoria mea să-i judec pe ceilalți și să se știu dacă spun sau nu adevărul.

— Cum de-a putut să te orbească într-un asemenea hal? Erai îndrăgostit de ea?

— Prefer să nu mai vorbim despre Corina...

— De ce nu? De ce îi cauți într-una nod în papură lui Peter, iar pe ea nu o critici niciodată?

— Meredith, ești plină de prejudecăți.

— E normal, nu? Peter nu se poate apăra.

Și apoi, m-am săturat! mormăi ea în timp ce-și punea vesta pe ea. Ce am făcut de mă detești atât?

Cu mișcări lente, Joss își ridică mâinile, iar Meredith se dădu înapoi, înspăimântată la gândul că ar putea s-o atingă. Schimbându-și brusc tactica, își plecă ușor capul, zâmbind imperceptibil.

— Într-adevăr, mă întreb și eu același lucru, mărturisi el, uimit. Din motive pe care nu le cunosc, m-ai făcut să-mi ies din fire. Îți propun să o luăm de la capăt. Am să ies din acest birou. Am să intru din nou, am să te salut, am să mă

prezint și ne vom comporta amândoi ca niște oameni civilizați. Pot să te asigur că nu sunt o brută.

— Mă bucur să aud asta! Dacă ești într-adevăr convins că putem lucra împreună într-o atmosferă amicală, sunt gata să mai las de la mine. În schimb, dacă nu dorești să lucrezi cu mine, spune-o imediat. Am să plec fără a protesta.

Era înaltă, zveltă și cu toate acestea simțea nevoia, de câte ori se afla în preajma lui, de a sta cât mai dreptă.

— Rămâi, Meredith. Mă bucur să lucrez cu tine. Și asta nu numai pentru că ești fiica tatălui tău.

Îi întinse mâna, iar Meredith o luă fără a șovăi. O senzație ciudată de căldură o năpădi. Se simți cuprinsă de freamăt. Pe chipul lui Joss apăru un zâmbet luminos.

Restul dimineții trecu pe nesimțite. Anulându-și toate întâlnirile, Joss putu să-i explice pe îndelete ce aștepta de la ea. La ora prânzului, Meredith era epuizată. Joss era un profesionist în adevăratul înțeles al cuvântului, foarte exigent și cât se poate de eficace. Impunea respect tuturor, chiar și lui Betty, care se comporta față de el cu o anume deferență.

Istovită de efortul depus pentru a reține cât mai multe din informațiile pe care le aflate, Meredith luă hotărârea de a nu se duce acasă la prânz. Avea nevoie de liniște și de singurătate.

Își vârî capul pe ușa de la biroul tatălui ei, pentru a-i spune unde se duce.

Râul Edencombe își mărea albia la ieșirea din oraș și cam la un kilometru de acolo era un parc liniștit înconjurat de pădure. Meredith își parcă mașina pe marginea lacului... Minute bune stătu nemișcată, bucurându-se pur și simplu de liniște și de vremea frumoasă.

Oare lui Joss Hamblyn îi plăcea viața la țară? Sau era un bărbat foarte activ, asemenea lui Peter? suspină adânc în timp ce cobora din mașină, pentru a face câțiva pași. În apropiere, se auzeau strigăte de copii. Asta o făcu să-și amintească de copilăria ei și de faptul că venea adesea aici cu pachetul de mâncare și cu undița! Ce îndepărtată i se

părea epoca aceea. Înainte de liceu, de universitate, de Peter.

Peter, prag simbolic, în funcție de care își cântărise trecutul și viitorul.

Scotându-și încălțăminte din picioare, se așeză pe marginea apei. Nu făcuse bine îndepărtându-se atât de mult: glezna i se umflase din nou. Își îmbibă batista cu apă din râu, după care o așeză pe piciorul cu probleme. O dureau capul. Și totul, din cauza lui Joss Hamlyn!

Oare Corina spusese adevărul? Să fi fost Peter posedat de dorința de a reuși cu orice preț? Îndoielile pe care le alungase altă dată fără prea mare dificultate, își făcură din nou simțită prezența. Peter o dezamăgise adesea. Când plecase la Paris, îi ceruse de trei ori să amâne data căsătoriei lor. Cine știe? Poate că renunțase definitiv la această idee.

Meredith se ridică. Sosise vremea să plece. De data asta o luă pe alt drum, printr-un pâlc de pădure așezat pe un munticel. În timp ce se apropia de mașină, auzi din nou glasuri de copii. Chiar în clipa în care ajunsese la lumină, două siluete își luau tălpășița de acolo. Tânăra nu avu vreme decât să-i recunoască pe cei doi. Erau Swan și Gary.

— Veniți imediat înapoi! țipă ea la ei, presimțind o dramă iminentă.

Strigătele ei fură zadarnice: nici prin cap nu le trecea să o ajute.

Era mai mult decât evident de ce. Meredith făcu înconjurul mașinii, încruntată. Trei cauciucuri fuseseră întepate și se dezumflaseră, iar al patrulea își dădea și el obștescul sfârșit în clipa în care Meredith ajunsese în dreptul lui.

Scrâșni din dinți, albă la față de furie. Ce putea face? Nici țipenie de om. Se aplecă și luă de pe jos un fular roșu pierdut de către unul dintre vinovați. Lacrimile o podidiră, dar la ce i-ar fi folosit să plângă? Nu avea decât o soluție: să se îndrepte spre sat și să se oprească la cabina telefonică cea mai apropiată, care se găsea cam la un kilometru depărtare.

Avea intenția să-l sune pe tatăl ei și să-l roage să vină s-o ia, dar se răzgândi în ultima clipă. La urma urmei, cei doi puști erau în grija lui Joss!

— Nu-ți e rușine să telefonezi la ora asta? urlă el furios în receptor, vizibil supărat că a fost deranjat. Nu poți să rămâi singură nici măcar cinci minute fără a cere ajutor? De altfel, nu înțeleg de ce mi-ai telefonat mie.

— Pentru că bandiții ăia mici pe care i-ai adus la Edencombe mi-au distrus cauciucurile de la mașină! îi replică ea. Nu văd de ce tatăl meu și-ar pierde timpul și benzina pentru mine într-o astfel de situație!

— Presupun că te referi la Swan și Gary? Cum de ești sigură că ei au făcut asta?

— I-am văzut.

Meredith își imaginează cum, la celălalt capăt al firului, Joss încerca să se calmeze.

— Bine. Am să vin în cinci minute.

Spunând acestea, închise. Meredith rămase în fața cabinei telefonice, contemplându-și cu un aer închiudat propria imagine în geam. Aproape nimic nu mai amintea de impecabila domnișoară Paxton, care se prezentase la cabinetul tatălui său chiar în acea dimineață. Cu batista înnodată în jurul gleznei, era într-o stare deplorabilă! Dintr-odată, fu cuprinsă de un spasm. De un râs nebunesc. Dar nu trebuia să-i arate nimic din toate astea lui Joss.

— Cum te simți? o întreabă el văzând cum îi curg lacrimile pe chipul îmbujorat... Doar nu ți-au sărit în spate, nu?

— Evident că nu!

Joss îi deschise ușa de la mașină, iar ea se așeză lângă el fără să scoată o vorbă.

— Nu ești deloc în apele tale, constată el cu dispreț. Ești sigură că totul e în regulă? Ai mâncat la prânz?

— Nu, dar. Scuză-mă, dar nu mă pot abține să nu râd și nu foamea mă chinuie, te asigur. Mai devreme, văzându-mi mașina, eram înnebunită de furie, dar treptat, am reușit să mă calmez. De ceva vreme, iau viața prea în serios. Ar fi trebuit să vezi mutrișoarele celor doi: parcă erau niște

iepurași înspăimântați!

— Vor fi pedepsiți! promise Joss.

— Nu, protestă Meredith. Nu îi certa de data asta. Am să-i telefonez lui Ted la garaj de îndată ce ajung acasă și am să-l rog să se ocupe de mașina mea. Ce crezi, am să mai fiu nevoită să trec vreodată printr-un asemenea incident?

— Nu, dacă am să pot să-l împiedic. Dar cei doi nu vor scăpa atât de ușor. N-am să le mai permit să facă asemenea glume proaste! Știi, mă uimești!

— Sunt eu însămi uimită, mărturisi ea.

Cum Joss nu părea deloc să-i împărtășească simțul umorului, se uită la el cu severitate.

— E de-a dreptul o prostie că ai plecat la plimbare cu glezna în starea în care se află. Acum, aranjează-te! Mergem să mâncăm niște sandvișuri la Crown. Nici eu n-am mâncat nimic la prânz. Felul în care dădea ordine i se părea exasperant: parcă nu-și dorea nimic altceva decât să o pună la punct!

— Vorbești ca Peter, spuse ea, brusc serioasă.

Lui Peter îi era mereu groază de dezordine. Chiar și la sfârșit de săptămână, îi interzicea să se tolănească într-un fotoliu ca să citească o carte.

— Dacă ți-e rușine cu mine, va trebui să mai aștepti câteva minute.

Chiar în clipa în care el se pregătea să pornească mașina, Meredith scoase ultimele ace din păr. Acesta i se răsfirea pe umerii fragili. Îl pieptănă cu putere. Când se pregătea să-l strângă din nou, o mână energică o opri.

— Lasă-l așa!

Se întoarce cu fața spre el. Această voce gravă, catifelată, plină de farmec. Plecă privirea.

— Nu e deloc practic, șopti ea. Peter îmi spunea mereu să-l tai cât mai scurt.

— Ar fi o prostie. Dar genul acesta de comentarii îi era specific, așa că la ce te-ai fi putut aștepta? ripostă el plin de dispreț. Nici n-am petrecut o zi împreună și numele acesta îmi e deja nesuferit. Oare nu putem vorbi fără să

aduci vorba despre el?

Meredith nu spuse nimic: era prea supărată pentru a mai spune ceva. Nesimțindu-se deloc în largul ei în acest spațiu minuscul în care Joss Hamblyn ocupa un loc prea mare, încercă să pară cât mai mică posibil. Ținu morțiș ca, după ce-i aruncă o privire șireată, să-și facă o coadă la spate. Joss o privi, fascinat parcă. Apoi izbucni în râs.

Când se întoarseră la birou, erau așteptați de o clientă. O tânără ce purta o fustă foarte scurtă din piele, cercei imenși de aur în urechi, ținea un sugar dolofan într-o parte, iar în cealaltă un copil ceva mai mare.

— Nu mi-a plătit pensia alimentară de trei luni! gemu ea în timp ce Meredith o poftea în biroul lui Joss. Trebuie să mă adresez din nou unui avocat. Lucrul acesta mă scoate din sărite, pentru că mă va costa foarte mult, iar eu nu am bani.

Meredith închise ușa în urma ei, lăsându-l pe Joss să se descurce cu această femeie disperată. Oare ar fi trebuit să-i spună patronului că are ea grijă de copii? Păreau cuminiți.

— Domnul Hamblyn se poartă admirabil cu copiii, decretă Betty. Toată lumea îl adoră!

Meredith nu îndrăzni s-o contrazică: oare prin ce minune această fată bătrână se topea în fața acestui bădăran? Hotărât lucru, Meredith nu mai înțelegea nimic!

Era evident însă faptul că instalarea lui Joss Hamblyn în acest birou era un atu. Howard n-ar fi avut niciodată răbdarea necesară în rezolvarea acestui gen de probleme. Se concentrase pe afacerile imobiliare. Cel de-al treilea consilier juridic, Michael Smith, era responsabil cu litigiile care îi implicau pe invalizi și pe persoanele vârstnice din administrație. Joss era specializat în divorțuri. Poate că de asta nu se căsătorise el însuși.

Pe la prânz, Swan și Gary își făcură apariția. Mergeau de parcă erau la înmormântare. Amândoi erau îmbrăcați în uniformă, dar cel mai mic avea pe el o haină care nu prea se potrivea cu anotimpul

— De ce nu v-ați dus la școală? îi întrebă Joss, care îi

chemă la el în birou.

— Ba acolo eram, afirmă Gary, ale cărui bucle bălaie îl făceau să pară un îngerăș.

— Nu și la ora prânzului: am verificat, spuse Joss. Aș vrea să-mi spuneți de ce ați dezumflat cele patru cauciucuri de la mașina domnișoarei Paxton.

— N-am văzut nicio mașină, declară Gary.

— N-am făcut noi așa ceva! întări Swan.

Meredith stătea deoparte, iar ei se uitau din când în când la ea, neîncrezători. Mesajul era clar: îi „turnase”. Nu i-o vor ierta niciodată...

Joss îi privi cu multă stăpânire de sine.

— Ați fost recunoscuți amândoi. E, deci, inutil să mințiți.

Se ridică de pe scaun și-și puse mâna pe umerii fiecăruia dintre cei doi.

— Dacă vă mai aduceți aminte, într-una din serile trecute, aruncam pietre în heleșteu. Fiecare pietricică aruncată forma un cerc în jurul ei, apoi încă unul, și încă unul. tot mai mare.

— Da, da, îmi amintesc! interveni Swan. Nu se mai sfârșea.

— Exact. La fel stau lucrurile și cu minciunile: spui una, apoi încă una, la nesfârșit. Până ajungi să te trădezi. Nu merită să-ți dai osteneala pentru așa ceva. Voi ce credeți?

Gary era îmbufnat, dar dădu din cap.

— Așa e, domnule Hamblyn.

Swan încuviință și el.

— Bine: acum trebuie să-i cereți scuze domnișoarei Paxton. Ea nu voia să vă pedepsesc, dar eu vreau. Trebuie să învățați să respectați bunul celuilalt. L-am sunat pe Ted Northby, mecanicul. E de acord cu mine. Vă veți duce la el la garaj și veți spăla mașini până ce veți strânge banii necesari pentru ceea ce ați stricat.

— Da, murmură Gary.

— Iertați-mă, domnișoară Paxton, bâigui tovarășul lui. Meredith era impresionată de bunul-simț al deciziei

luate de Joss. Swan și Gary îl respectau, așa că nu vor pune la îndoială această pedeapsă. Fără îndoială că micuții se vor bucura de cele câteva ore petrecute la garaj.

Îl privi cu atenție. Avea buzele strânse; fața dârză îi trăda tăria de caracter. Joss înfrunta fiecare problemă la vremea ei cum se cuvenea. Din păcate, nu va fi la fel de imparțial și cu ea. Umbra lui Peter plutea între ei.

— Sper că ești de acord cu decizia pe care am luat-o, spuse el după plecarea copiilor.

— Da. De ce te-ai îndoii de asta?

— Copii aceștia nu sunt răi, vreau să-i învăț ce înseamnă mila creștină. Aș. aș vrea să-mi cer scuze pentru că te-am rănit azi de dimineată.

Era foarte aproape de ea. Prea aproape. Parfumul său o tulbura. Tot felul de emoții stranie o traversau. Oare ce gust aveau buzele acestea senzuale, voluptuoase? Ce făcea? Își ieșise din minți? Spre ce o conducea imaginația ei înfierbântată? Trebuia neapărat să fugă!

— Mulțumesc, îi răspunse ea mașinal.

În sinea ei, știa foarte bine că trebuie să stea cât mai departe de Joss. Era angajata lui și așa trebuia să rămână. Va fi o secretară eficientă, zâmbitoare. dar distantă.

La începutul lunii iunie, vremea se schimbă: vara nu voia deloc să vină. Ploua, era rece, iar cărarea care ducea la grajdurile Combe Lodge era noroioasă. Meredith petrecea majoritatea timpului său liber cu amenajarea unei camere în vechiul imobil. Plănuia să-și facă acolo un refugiu în care să se retragă din când în când pentru a scrie biografia lui Peter.

Totuși, două evenimente o făcură să-și amâne proiectul.

Primul avu loc în prima săptămână din luna iunie. Bunica lui Meredith, care trăia în Scoția, avu o criză cardiacă, iar Julia Paxton trebui să plece imediat.

— O să ne descurcăm și fără tine, nu-ți face griji! o liniști soțul ei. Doamna Taylor poate rămâne peste program dacă vom avea nevoie de ea. Oricum, eu și Meredith suntem suficient de mari pentru a avea și singuri

grijă de noi.

— Așa e, mamă, insistă Meredith. Tata nu va avea probleme! Dacă voi avea nevoie de sfaturi, îi voi telefona lui Ellen.

Ellen și Meredith se împrieteniseră, spre marea satisfacție a doamnei Paxton.

Imediat după plecarea Juliei, destinul lovi din nou.

Meredith era singură în biroul ei. Joss, care era la tribunal, o sunase pentru a-i cere să-i anuleze toate întâlnirile din acea după-amiază. Auzind un zgomot ciudat la recepție, Meredith se gândi că intervenise ceva neprevăzut. Auzi țipătul unui copil, dar nu acordă prea mare importanță acestui fapt până în clipa în care ușa se deschise și în fața ei apăru Ellen, cu bebelușul la piept.

— Meredith, mi s-a spus că Joss lipsește, dar trebuie să-l văd neapărat! Când se întoarce? Unde îl găsesc? E grav!

Meredith nu o văzuse niciodată pe Ellen atât de agitată.

— Ia loc! îi spuse Meredith cu blândețe. Joss nu se mai întoarce astăzi la birou. E la tribunal. Ce se întâmplă? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu știu ce să fac! strigă Ellen, de-abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns. Am sunat-o pe mama ta, dar nu mi-a răspuns și.

— E în Scoția.

— O, nu! Nu e cu putință! Ce veste groaznică mi-ai adus, Meredith! Ian a fost rănit foarte grav în timpul unui bombardament. E la spital. Trebuie să plec neapărat. Dacă nu sunt la căpătâiul lui în mai puțin de douăzeci și patru de ore, va fi poate prea târziu.

— O, Ellen! E îngrozitor! gemu Meredith.

— Cui să las copiii?

Meredith trase adânc aer în piept, după care spuse cu un aer serios și hotărât:

— Nu-ți face griji! Am să mă ocup eu de ei.

Capitolul 4

Bebelușul plângea, Kristy încerca în zadar să

recupereze prăjiturica pe care i-o furase Swan, urlând, lovind pământul cu piciorul din cauza furiei. Numai Gary tăcea: profita de această întâmplare pentru a se îndopa cu pâine și cu dulceață. O pungă de lapte goală era pe jos, peste tot erau aruncate jucării, chiuveta era plină de vase murdare, iar pe masă erau câteva farfurii cu resturi de la masă... Meredith era ocupată cu pregătirea biberonului pentru Oliver, bebelușul. De îndată ce se va sătura, va putea să-l culce. Fiecare lucru la vremea lui.

Bucătăria părea un câmp de luptă, iar Ellen nu plecase. decât de două ore!

Joss apăru ca din pământ. Era un asemenea vacarm înăuntru, încât nimeni n-a auzit zgomotul mașinii la intrarea în curte.

Intră în vârful picioarelor în casă și se postă în pragul ușii, de unde privea la ce se întâmplă, stupefiat. Brusc, se făcu liniște și toată lumea se întoarse cu fața spre el.

— Ce se întâmplă aici? urlă el. Unde e Ellen?

Swan și Gary ȝopăiră, iar Kristy se năpusti în brațele unchiului ei.

— O, unchiule Joss! Cât mă bucur că ai venit! Mama a plecat!

— Ellen e în drum spre Arabia Saudită, adăugă Meredith.

Așeză bebelușul pe umăr și începu să verse lapte în biberon. Cât ai clipi, Joss fu lângă ea.

— Ai înnebunit? Nu sta așa aproape de cuptor! Și nu turna niciodată lichid cald când ȝii un copil în brațe! Doar nu vrei să-l arzi, nu?

Țipetele lui Oliver se transformară în chiote de bucurie în timp ce atingea cu mânușele pieptul lui Joss.

— Swan, Gary, faceți ordine pe aici! Sunteți suficient de mari pentru a da o mână de ajutor! Iar, tu, Kristy, liniștește-te! Acum, te ascult, Meredith!

Istovită, năucită, cu obrajii îmbujorați, tânăra se uită la înfățișarea pe care o avea cu un aer disperat. Fusta și bluza pe care le purta erau numai bune de aruncat, într-atât de pătate erau!

— Ian a fost surprins într-un bombardament, începu ea, încercând să se calmeze. Ellen era înnebunită. E grav: se teme că nu va ajunge la timp la căpătâiul lui.

— De ce nu m-ați chemat?

— Am încercat, dar fără succes. Așa că am ajutat-o pe Ellen să plece, promițându-i în același timp să mă ocup de copii.

— La naiba!

Meredith scrâșni din dinți.

— Ce vrei să spui?

Joss aruncă o privire în jur, după care spuse:

— Nu s-ar zice că-ți lipsește îndrăzneala! Poate că te descurci cu rezervarea camerelor de hotel și a locurilor în avion, dar habar n-ai cum se ține o casă! Cât despre copii, ești depășită de situație! Cu ce drept te amesteci în treburile noastre fără a mă consulta?

— Trebuia să iau această inițiativă! se apără ea, abia abținându-se să nu-i arunce biberonul în față.

— Și ai reușit! spuse el batjocoritor.

— Ești detestabil! Ellen era tare necăjită și nu putea să facă nimic. Dacă ai fi iubit pe cineva, ți-ai fi dat seama prin ce trecea. Nu se gândea decât la Ian. Așa că i-am luat un bilet de avion.

Apoi, m-am gândit la problemele care ar putea apărea. Tata a dus-o la aeroport. Acum, dacă vrei să mi-l dai pe Oliver să-i dau lapte. E numai bun de băut. Ți-am pregătit ceva de mâncare. E în cuptor.

Joss păru că-și mai revine. Îi puse bebelușul în brațe. Desigur, suferise un șoc. Se întorsese acasă sperând să fie primit, ca de obicei, în liniște, dar dăduse peste un vacarm de nedescris.

Ellen îl răsfăța foarte mult. Probabil că o rugase foarte mult pe Meredith să prepare cotletele de porc așa cum îi plăceau lui. Lui Meredith, care se putea lăuda cu talentul ei la bucătărie, nu-i fu deloc greu să-i urmeze instrucțiunile și să pregătească o masă simplă, dar savuroasă. Cel mai greu îi fusese să aibă grijă de copii, descumpăniți de brusca dispariție a lui Ellen. Nu păreau

deloc prietenoși. Gary și Swan fuseseră chiar răi, trezindu-l pe bebeluș mai devreme decât era cazul. Meredith fusese nevoită să suporte plânsetele micuțului, în timp ce Swan începuse să o tachineze pe Kristy.

Nu i-a certat, cu toate că fusese ispitită să o facă. Acesta era felul lor de a se revolta față de această schimbare neașteptată în viața lor cotidiană, iar Meredith găsisese de cuviință că trebuie să le acorde puțin timp pentru a se obișnui. Dar ajunsese la capătul răbdării, iar atacul lui Joss nu făcea decât să agraveze situația.

Îi dădu biberonul lui Oliver. Emoționată, îl auzi cum sughe cu lăcomie. Bucătăria deveni dintr-odată un spațiu mai călduros, în pofida zgomotului pe care-l făceau băieții în timp ce curățau masa. Cu vârful degetului, mângâie fruntea copilului și când Kristy se apropie, o strânse lângă ea cu cealaltă mână liberă. Pentru prima dată, devenea conștientă de propriile instincte materne.

— Am să-i telefonez doamnei Burns. Poate că se va întoarce aici în seara asta, spuse Joss.

Doamna Burns, văduvă de ceva ani, venea în fiecare dimineață s-o ajute pe Ellen la menaj.

— Presupun că nu te-ai gândit la această posibilitate, nu?

— Din păcate, doamna Burns este plecată la sora ei, răspunse ea fără să ridice capul.

Joss se uita la ea gânditor. Meredith se bucură în sinea ei de această victorie, oricât de mică ar fi putut părea. Dacă ar fi îndrăznit să-l privească în clipa aceea, ar fi fost surprinsă să descopere în ochii lui o sclipire ciudată, care exprima uimire și admirație în același timp.

— Presupun că ai făcut un plan. Care e acesta?

— Am să rămân eu însămi să am grijă de cei mici.

Părăsind masa, se așează în fața ei.

— Nici vorbă de așa ceva.

— De ce nu?

— Eu vreau să rămână! gemu Kristy, lipindu-se de Meredith.

Profitând de situație, Gary îl stropi pe Swan cu apă

din chiuvetă. Totuși, se opri pentru a-și spune părerea:

— Eu nu vreau! E prea autoritară!

Joss se îndreptă spre băieți, cărora le întinse un prosop... Apoi, întorcându-se spre Meredith, spuse:

— Sunt capabil să mă ocup și singur de copii.

Îți apreciez eforturile, sunt sigur că ai făcut totul cu bună credință, dar mi se pare inutil să-ți explic de ce găsesc indecent să petreci noaptea sub acest acoperiș.

— Te temi pentru reputația ta, sau pentru a mea?

Ridicându-se, Meredith îl lipi pe Oliver de umăr și îl înfruntă pe Joss din priviri.

— Ce importanță are asta? încercă el să se eschiveze unui răspuns clar

— Niciuna, evident. Voiam numai să știu, atâta tot. Acum câteva zile ai pretins că am fost mai mult decât o simplă secretară pentru Peter. Voi să insinuezi că am fost amanta lui. De aceea, nu cred că te gândești la onoarea mea, ci la a ta. Am să-l pun pe Oliver în pătuț și am să plec imediat.

— Nu vreau să plece! spuse Kristy printre sughituri, agățându-se de fusta lui Meredith.

Extraordinar tablou: o scenă casnică! Ceea ce i se părea de necrezut lui Meredith, era că începea să se amuze. De fiecare dată când se certa cu Joss, ieșeau scânteii din te miri ce!

— Dacă vrei să știi adevărul, tatăl tău mă preocupă în această poveste.

— Are încredere în mine.

— Ce? E convins că relația ta cu Peter a fost pur platonică? exclamă Joss, uluit.

Meredith îl fixă cu privirea:

— Nu. Știe dinainte că nu voi împărți niciodată patul cu tine.

— Îți garantez că nu doresc deloc să continui ceea ce Peter n-a putut duce la capăt, mormăi el. Nu umblu după favorurile tale.

Tactica pe care o alesese era dintre cele mai crude. Declanșase război între ei. Gary se apropie de ei în vârful

picioarelor, cu ochii măriți, pasionat de ceartă.

— Parc-ar fi mama și tata. Se certau mereu, înainte ca tata să plece.

Meredith trase adânc aer în piept pentru a-i răspunde cu aceeași vehemență, dar se răzgândi: fu cuprinsă brusc de rușine la gândul că poate avea un astfel de comportament în fața copiilor! Kristy se ascunsese sub masă; Swan se uita cu neîncredere la ei. La fel făcea și Gary. Meredith se întoarse și puse bebelușul în pătuțul lui. Nu voia ca Joss să vadă cât de mult o răniseră vorbele lui.

— Ne vedem mâine dimineată la birou, concluzionă ea luându-și geanta și vesta. Sper că nu vei întârzia: la nouă și jumătate ai întâlnire cu doamna Galmain. Nu suportă să aștepte.

Meredith deschisese deja ușa de la intrare când se auzi strigată de Joss.

— Nu! întoarce-te!

Tânăra își ridică semeț capul.

— Nu-ți risipi energia încercând să mă reții. Pretinzi că ești în stare să te ocupi de toate singur. Îți urez succes.

La revedere, Joss.

Se întoarse la Combe Lodge cât putu de repede. Furia care pusese stăpânire pe ea o făcuse foarte nervoasă. Nu reușea să se calmeze. Joss Hamblyn era o brută! Era așa sigur pe el și pe farmecul lui, încât nu-și vedea lungul nasului. Îl detesta!

Howard nu se va întoarce decât peste câteva ore, așa încât toată casa va fi a ei. Uf! Se simțea deja mai bine!

Puțin mai târziu, înainte de a face un duș, se privi în oglindă cu un aer spăsit. Ce oribil! îi cursese rimelul de pe pleoapa stângă, părul era asemenea unei clăi de fân, iar bluza era plină de pete! Toate acestea se petrecuseră în numai două ceasuri. Nu va mai spune niciodată că e ușor să crești copii! Niciodată nu se va mai aventura în așa ceva! Să triezi un teanc de dosare e mult mai ușor.

Când se mai destinse puțin, se tolăni într-un fotoliu, cu un roman în mână. Dar. De unde această dificultate de a se concentra? Rândurile îi fugeau din fața ochilor. Tăcerea

nu era deloc odihnitoare, ba dimpotrivă cât se poate de angoasantă.

Oare ce făcea Joss Hamblyn în clipa aceea? Și-l imagina cu precizie cum dă ordine în stânga și-n dreapta.

Nu putea deloc să și-l scoată din minte. Cartea îi căzu din mâini și pentru o clipă retrăi scena disputei. Oare cum se va sfârși totul? De fiecare dată când era în prezența lui se simțea tulburată, iar senzațiile prin care trecea sfârșiseră să o agaseze.

În fața lui nu dorea decât să fugă. Nu era cu putință să lege o conversație cu el, atât de multă aversiune simțeau unul față de celălalt. Atunci, de ce nu reușea să și-l scoată din minte pe bărbatul acesta detestabil?

Pradă unei agitații de nedescris, avu brusc senzația că se sufocă între zidurile salonului. Avea nevoie de aer. Se hotărî să se refugieze la grajduri. Acolo, ar putea uita de Joss, pentru a se gândi la Peter.

Poteca era plină de băltoace cu apă printre care făcu slalom. Coada de cal în care-și strânsese părul o făcea să pară fetița de altă dată care alerga să-și regăsească poneiul în grajdul vechi din spatele parcului. Seara va fi liniștită. Măine, totul va fi mai bine.

Poate că n-ar fi început să fredoneze cu atâta nepăsare, dacă ar fi prevăzut ce va urma.

Poarta era întredeschisă. Meredith rămase pironită locului și cu ochii-n patru. Numai ea avea chei și nu pleca niciodată de acolo fără a se asigura că a încuiat cum trebuie. Împinse ușor ușa. O pasăre își luă zborul, bătând cu frenezie din aripi, iar tânăra parcă înțepeni din cauza fricii. Să fi intrat un vagabond în bârlogul ei? Dacă lucrurile stăteau așa, va fi nevoită să cheme poliția.

Un miros de lemn ud străbătea din cameră, iar Meredith inspiră cu putere pentru a se impregna cu el. Cu toate acestea, era convinsă că un străin se ascunsese undeva după fân. Ce să facă să se întoarcă acasă pentru a chema poliția? Să-l înfrunte pe intrus? Era în mod cert un individ periculos.

Înaintă până la scara care ducea la etajul superior.

— Știu că e cineva acolo sus! Sunteți pe o proprietate privată! Plecați, altfel am să chem poliția!

Niciun zgomot. Se pregătea să urce când auzi în spatele ei un zgomot ușor. Două siluete mici se îndreptau spre ușă. Avu timp să-i recunoască pe vinovați.

— Gary! Swan! Veniți imediat înapoi! urlă ea plecând pe urmele lor.

Evident, ei se făcură că nu aud nimic. În pofida întunericii, Meredith zări căpșorul bălai al lui Gary, după care cei doi copii dispărură printre copaci. Așteptau ca ea să renunțe. Un zâmbet trecu pe fața lui Meredith. Așadar, Joss nu era infailibil. Cei doi protejați ai săi profitaseră de primul moment în care nu era atent pentru a o șterge.

Meredith știa că-i va găsi. Nu trebuia ca acești copii să se plimbe la ora aceea prin pădure. Dincolo de faptul că se puteau accidenta în orice moment, Meredith presimțea că puneau la cale ceva. Distruseseră deja lacătul de la intrarea în grajduri.

După unul sau două minute, trase de ușa grea din lemn de stejar, care scârțâi prelung, dar în loc să bâjbâie prin întuneric, se ascunse în umbră. Numai de nu ar trăda-o pantalonii albi pe care-i purta! Puștii aceștia erau șireți și mai ales. plini de energie.

Când începură să alerge, făcu și ea la fel, strigându-i pe nume. În zadar. Erau mai rapizi decât ea. Oare unde se vor duce? O luaseră pe un câmp. Dar Joss? își dăduse seama că erau absenți? Nu putea pleca de la Eden Farm lăsându-i singuri pe ceilalți doi copii. O să fie foarte supărat când va afla ce s-a întâmplat! Cu atât mai rău pentru el! Data viitoare, se va gândi mai bine înainte de a-i refuza ajutorul!

Gary și Swan nu se mai vedeau. Ajungând în vârful dealului, Meredith se uită în jurul ei. Era așa de ușor să te pierzi în mlaștină pe întuneric. Auzise de nenumărate ori cum unii oameni se învârtiseră în cerc ore în șir, fără a regăsi drumul.

Nu putea să-și permită să plece! Copiii nu aveau pe ei haine groase și, chiar dacă erau în luna iunie, se făcea

răcoare după asfințitul soarelui. Răgușise de atâta strigat.

Dintr-odată, se auzi un strigăt, urmat de altele, iar Meredith recunoscuse vocea lui Gary. Ce se întâmplase? Cu inima ieșindu-i din piept, fruntea plină de broboane, începu din nou să meargă.

— Swan nu mai poate ieși din mlaștină. Nu pot să-l scot!

— Swan, nu te mișca! Îi recomandă ea.

Băiatul era împotmolit până la coapse și cu cât se zbătea mai mult, cu atât se împotmolea mai tare. Luându-l pe Gary de mână, îi arată trunchiul unui copac la dreapta.

— Ajută-mă să duc această ramură, îi ordonă ea.

Swan plângea când se întoarseră, dar urmând sfaturile lui Meredith, nu se împotmolise și mai rău.

— Ai făcut bine neîncercând să-i vii în ajutor, spuse ea lui Gary. Dacă o făceai, erai în aceeași situație ca și el. Așteaptă-ne, Swan, o să te scoatem de acolo! Nu-ți fie teamă!

Salvat, Swan o luă de gât pe Meredith, în timp ce prietenul și complicele lui spuse cu o voce spășită:

— Mulțumim, domnișoară.

Cei trei intrară pe ușa de la bucătărie foarte obosiți, cu atât mai mult cu cât o răpăială îi surprinsese pe drum.

— Joss! Joss!

Acesta apăru, cu părul în dezordine și cu privirea ușurată și furioasă în același timp.

— Știam eu bine că ai intrat iar într-o încurcătură de neimaginat! Explodă el. Nu știu de ce i-ai luat pe monstruleții ăștia cu tine, dar e un act iresponsabil și sunt foarte supărat! Mă pregăteam să sun la poliție.

— Ne jucam și ne-am pierdut, bâigui Meredith, reținându-se cu greu să nu-i dea o replică mai vehementă.

— Vai, dar în ce stare sunteți! Slavă cerului că Ellen nu e aici să vă vadă!

Duceți-vă să vă schimbați, altfel o să răciți.

— Cine te crezi? Îi ripostă Meredith, agasată.

— Un om responsabil care vorbește cu o iresponsabilă. Ești mai prostuță decât Kristy!

Meredith își dădu seama de starea în care se afla: pantalonii albi, stropiți cu noroi, i se lipeau de picioare, iar părul era plin de apă. Micuții erau uzi până la piele.

— Swan, Gary, în baie! Spălați-vă cu apă fierbinte! Veți vedea că după aceea vă veți simți mult mai bine, îi asigură ea.

— Asta o spui tu! Haideți, băieți! Duceți-vă! Dar tu, Meredith va trebui să-mi dai niște explicații și să-ți ceri scuze.

Swan și Gary nu așteptară să li se spună a doua oară și plecară. Totuși, în ultima clipă Gary se opri locului și spuse cu un aer rușinat și spăsit.

— Domnule Hambllyn, nu e vina lui Meredith, mormăi el. Eu și cu Swan ne-am gândit că ar fi amuzant să dormim afară și de aceea ne-am dus și ne-am ascuns în grajdurile domnișoarei Paxton. Meredith ne-a văzut. Deoarece am crezut că se va supăra, am plecat. După aceea, Swan a căzut în mlaștină. Ea l-a salvat. Nu fiți supărat pe ea, vă rog!

Uluit, Joss se încruntă.

— E adevărat? o întreabă el pe Meredith.

Aceasta nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Din câte-mi amintesc tu i-ai învățat să nu mintă, îi replică ea. Poți să fii mândru de tine: ți-au urmat cu scrupulozitate sfaturile.

Atmosfera se destinse ușor, iar Joss îi măsura din creștet până-n tălpi cu un aer gânditor.

— Mulțumesc, Gary.

O să vorbim despre toate astea mâine dimineață. Ai făcut bine că mi-ai povestit ce s-a întâmplat. Acum, du-te să faci baie și la culcare! Meredith, rămâi aici, mă duc să-ți caut o fustă și o cămașă uscate.

Meredith își șterse părul cu un prosop curat și cald. Absorbită de această operație nu-l auzi pe Joss când se întoarse. Așa încât tresări atunci când acesta o bătu ușor pe umărul drept.

— Trebuie să-mi cer scuze, începui el cu o voce care exprima părere de rău. Ca de obicei, ai dat dovadă de

multă prezență de spirit, iar eu am greșit enervându-mă. Când e vorba de ceilalți, reușesc să mă gândesc înainte de a deschide gura. Nu știu de ce nu reușesc asta și cu tine. Îmi pare rău, Meredith.

Simțea că i se clatină pământul sub picioare. Lucrul acesta se datora, fără îndoială, faptului că de trei minute se apleca înainte pentru a-și usca părul. Inima îi bătea nebunește. O dulce toropeală puse stăpânire pe ea.

Dar își reveni brusc.

— Nu sunt supărată pe tine, îi replică ea, străduindu-se să respire cât mai regulat, cât mai calm.

Joss îi întinse o fustă dim bumbac și o bluză.

— Schimbă-te; hainele tale sunt ude și o să răcești. De îndată ce termină copiii cu baia, poți să te duci și să-ți faci un duș.

— Ești șocat de faptul că sunt atât de murdară, nu-i așa?

Cearta lor precedentă începuse în același fel, de la o remarcă de acest fel. În seara acesta, totuși, Joss alege să se amuze. Schiță un zâmbet.

— Dimpotrivă, o asigură el pe un ton de tachinare. Ești mult mai tulburătoare așa decât deghizată în secretară eficientă. Am să rezist oare ispitei de a te săruta? Mă întreb.

Năucită, Meredith se duse cât putu de repede în vestibul, să se schimbe. Dar Joss o ajunse din urmă înainte de a fi reușit să-și încheie nasturii de la bluză.

— Nu mă atinge, Joss.

Simțea cum i se pune un nod în gât din pricina emoției și a tulburării. Făcu un pas înapoi, apoi încă unul, până constată că se lipise de zid. Joss nu spusese nimic, dar privirea sa intensă o hipnotiză. O domina cu forța și cu puterea lui. Niciodată până atunci lui Meredith nu i se întâmplase ca un bărbat să aibă un asemenea efect asupra ei. El o strânse la piept și buzele li se întâlniră cu ferve.

Un frison de plăcere străbătu trupul lui Meredith, în timp ce Joss îi mângâia șoldurile. Pentru câteva clipe, se abandona ciudatelor senzații care o copleșeau. Totuși,

când îi atinse sânii, reveni cu picioarele pe pământ. Oare înnebunise? Ce demon o poseda de ajunsese să cadă în brațele patronului ei? Gâfâind, se smulse din brațele sale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joss. Lasă-mă în pace, bâigui ea. N-am nevoie de săruturile tale!

Joss lăsa mâinile jos.

— Ciudat, dar n-am avut această impresie, murmură el. Așa te comportai și cu Peter Loring? Dacă da, era un norocos.

— Peter n-ar fi profitat niciodată de o astfel de situație. Mă respecta! N-ai dreptul să mă atingi!

— Așa e, conchise el. Totuși, recunoaște că nu ți-a plăcut.

În ochii lui se citea dorința, iar lui Meredith îi fu greu să nu i se arunce din nou în brațe.

— A fost groaznic! minți ea. Îți interzic să începi din nou!

— Mai vedem noi.

Dând din umeri, îi zâmbi. Dacă Meredith ar fi avut în clipa aceea un obiect la îndemână, i l-ar fi aruncat în față! Neavând nimic la dispoziție, își strânse de pe jos hainele ude înainte de a face stânga împrejur, hotărâtă să rămână demnă. Și mai ales să nu se lase cuprinsă de furie. Ar însemna să-l provoace și era o cauză pierdută.

— Îți doresc o noapte liniștită alături de toți copiii tăi. La revedere!

În timp ce se pregătea să plece, telefonul sună. Meredith rămase ca pironită locului când Joss răspunse.

Poate că era un telefon care aducea vești despre starea de sănătate a lui Ian. Joss se duse în biroul său, așa încât Meredith nu auzi ce discuta, dar putu să-și dea seama după intonația vocii sale că nu era vorba de un telefon personal; prin urmare, își continuă drumul pe coridor.

— Meredith! Așteaptă!

Fu imediat în fața ei.

— Era un apel de la poliție, îi explică el. Nu-ți face griji, nu e nimic grav. Oricum, nu pentru noi. Din păcate,

va trebui să plec și nu știu la ce oră mă voi întoarce. Se pare că fiul lui Sid Frank și-a ucis soția. A fost arestat, dar refuză să vorbească în absența avocatului. Polițiștii vor să-l interogheze imediat, sunt așadar nevoit să plec repede.

— O, Joss! E îngrozitor!

Știa câte ceva despre problemele conjugale ale acestui băiat, dar nu și-ar fi închipuit niciodată că drama va lua astfel de proporții.

— Te-ar deranja să stai cu copiii? Nu pot să-i las singuri.

Ce putea să-i răspundă? Stătu puțin în cumpănă, după care încuviință din cap.

— Nu cred că există altă soluție. Presupun că pot să dorm în camera lui Ellen?

Joss se destinse ușor.

— Mulțumesc, Meredith. Am să încerc să mă întorc repede.

— Nu te grăbi: nu țin neapărat să te revăd în seara aceasta.

Capitolul 5

O tăcere deplină domnea în casă. Meredith urcase la etajul întâi să vadă ce fac copiii: toți dormeau liniștiți. Acum se întreba unde se află camera lui Ellen. Era aproape miezul nopții și Joss nu se întorsese.

Unde să intre? Trecuse prin camera în care dormeau Oliver și Kristy. Știa în ce încăpere dormeau Swan și Gary. Trebuia să aleagă între cele patru camere care mai rămăseseră. Intră în prima. Era refugiul lui Joss. Ieși repede de acolo, stânjenită, apoi, mânăta de un irezistibil sentiment de curiozitate, se întoarce.

Decorul era foarte masculin. Câteva naturi moarte erau așezate deasupra noptierei. O dezordine simpatică domnea în încăpere: Meredith văzu că sunt teancuri de cărți cam peste tot; costumul pe care-l purtase în acea zi la birou era aruncat neglijent pe un fotoliu. O luă în acea direcție pentru a lua vesta de pe jos și a o așeza cum se cuvine pe spătarul scaunului. Simți cum stofa prinde viață sub degetele sale. Inima începu să-i bată cu putere, ca mai

devreme, atunci când Joss o sărutase. Confuză, așeză haina la locul ei.

Oare ce se întâmpla cu ea? Nu-i era teamă de Joss Hamblyn. Dimpotrivă, când se simțea îndreptățită, găsea stimulant să-l înfrunte. Certurile dintre ei îi mai colorau existența.

Cu Peter, avusese parte de alt tip de satisfacții: spiritele lor funcționaseră întotdeauna la unison. Cu Joss, se simțea mereu obligată să se stăpânească, pentru a evita orice conflict. Acestea nu apăreau din motive profesionale. Tânăra nu avusese probleme de adaptare la noul ei loc de muncă. Dimpotrivă, își asumase foarte bine responsabilitățile. Nu, nu era vorba de asta. Provocarea era însuși Joss. Umbra lui Peter plutea între ei, iar Joss era supărat pe ea din această pricină. De ce?

Ce avea să-i reproșeze acestui bărbat pe care nu-l cunoscuse? În mod sigur, nu va ajunge niciodată să se simtă în largul ei în prezența acestui bărbat.

Totuși, deși teoretic îl detesta, trebuia să recunoască evidența: se simțea atrasă fizic de el. Scoase un suspin în timp ce-și aminti de buzele fierbinți ale lui Joss când le atinsese pe ale ei...

Fără să vrea, se apropie de pat la care se uită fix, năucită de complexitatea sentimentelor care o încercau. Cum de putea fi atât de fascinată de un obiect? Aici se culca Joss Hamblyn în fiecare seară. Cu ochii închiși, își trecu mâna prin păr. Toate astea erau ridicole! Simțea că își iese din minți!

De acolo, intră în baie. Avea impresia că, dacă va cunoaște pasta de dinți cu care se spală sau pe cea a apei de colonie, va putea să-l înfrunte mai bine în viitor. Era stupid, evident, dar. Deșurubă capacul parfumului său. Viril, înțepător. Ce netoată era! Fu cuprinsă de un râs nervos. Așeză flaconul la locul lui, nu înainte de a se privi în oglindă. Se comporta ca o adolescentă romantică!

Nu. Nu! Doar nu se îndrăgostise de Joss Hamblyn, nu? Atunci de ce era acolo? De ce-și petrecea timpul mângâind aceste obiecte cu melancolie, ca pentru a

însufleți imaginea acestui bărbat?

— Tare nătăfleață mai ești, draga mea! se dojeni ea cu voce tare.

În clipa aceea, auzi zgomotul unei mașini pe alee. Panicată, se repezi spre scări.

Cineva suna la ușa de la intrare.: în mod cert își uitase cheia. Așteptă, cu răsuflarea tăiată, înainte de a coborî cu prudență. Nu dorea deloc să se întâlnească acum cu el.

Sonerie se auzi din nou. Era trecut de miezul nopții, iar Meredith era singură în această vilă imensă, trebuind să aibă grijă și de patru copii! Și. și dacă nu era Joss? La Londra, învățase să nu deschidă niciodată ușa noaptea, în afară de cazul în care știa despre cine e vorba. Dar acum era la Edencombe.

— Nu-ți fie teamă, Meredith! Eu sunt.

— Tată! strigă ea, încântată. Intră, te rog!

— Am trecut pe acasă, nu te-am găsit și am presupus că ești aici. Unde e Joss?

— A fost nevoit să plece, explică ea, în timp ce îl conduce pe Howard la bucătărie. Poliția l-a arestat pe fiul lui Sid Frank, am rămas să am grijă de cei mici. Sper că Ellen a plecat în cele mai bune condiții.

— Da, era foarte neliniștită, dar am putut s-o liniștesc, cel puțin în privința copiilor. Vorbește-mi despre Sid Frank.

Meredith îl puse la curent cu puținele lucruri pe care le știa în timp ce pregătea cafeaua. Discutară mult despre acest subiect, dar Meredith era cu mintea în altă parte. Pândea întoarcerea lui Joss. Dintr-odată, puse o întrebare care nu avea nicio legătură cu subiectul:

— Tată. De ce îl urăște Joss atâta pe Peter Loring?

Howard își puse ceașca pe masă, nesimțindu-se deloc în apele sale.

— E o poveste lungă, Meredith și, știind cât de devotată ești familiei Loring, îmi e greu să-ți spun adevărul în față.

Meredith deveni dintr-odată rigidă, dar insistă:

— Spune-mi, tată! Vreau să știu totul.

— E vorba de Corina Loring, murmură el în cele din urmă. Toată lumea credea că se va căsători cu Joss. Dacă e să dau crezare zvonurilor, erau împreună și Joss o adora. După părerea mea, MacDonald Loring a apărut într-o bună zi, orbind-o cu averea lui, iar ea nu a putut rezista ispitei. E un bun actor: reușește întotdeauna să pară foarte bogat.

— Să nu facem supoziții, tată, interveni rece Meredith.

— Îmi pare rău, dar vezi tu, Corina a avut aceeași problemă ca și mama ta, mai demult. Căsătoria ar fi trebuit să se țină cu puțin înainte de a-l întâlni tu pe Peter. Pe vremea aceea, MacDonald trăia confortabil între două falimente. Foarte repede, Corina și-a dat seama că tatăl își venera realmente fiul. Asta n-a fost o problemă până în ziua în care acesta din urmă s-a hotărât să-și construiască întreprinderea. Peter n-avea bani. Nu mi-a făcut deloc plăcere să aflu că doreai să-l susții, dar nu prea aveam cum să te împiedic. MacDonald i-a împrumutat o sumă importantă de bani lui Peter, s-a ruinat pentru a-i furniza fondurile necesare proiectului pe care îl demarase, mergând până la vânzarea bijuteriilor Corinei, fără știrea ei, bineînțeles. Ba mai mult, a.

— Îmi închipui că aceasta i-a reproșat imediat lui Peter că i-a distrus căsnicia. Ce a urmat, e ușor de ghicit. Joss e supărat pe Peter că a rănit-o pe draga lui Corina.

— Cam așa stau lucrurile, încuviință tatăl ei.

Corina a venit la Joss pentru a începe procedurile de divorț. A ieșit bine din acesta poveste, dar Joss nu iartă familia Loring pentru aceste malversațiuni.

Meredith rămase tăcută: avu nevoie de mai multe minute pentru a digera aceste informații. O întâlnise pe Corina de mai multe ori. De fiecare dată într-o atmosferă mondenă. Corina era răpitoare, iar bărbații nu o slăbeau din priviri. Era irezistibilă, dar lui Meredith i se păruse că e dură, necruțătoare, chiar rea.

— Probabil că Joss dorește să reia legătura pe care a avut-o cu ea înainte de apariția lui MacDonald.

— Joss se simte foarte apropiat de Corina, afirmă Howard. N-a părut niciodată interesat de alte femei. O! într-o bună zi, vor sfârși prin a se căsători, fără îndoială.

Meredith avu impresia că i se împlântă un cuțit în inimă. Regreta că îl pusese pe tatăl său să vorbească. Corina nu se va simți niciodată bine la Eden Farm! Ar distruge tot ceea ce avea călduros și primitiv casa aceea. Era prea rece, prea distantă, prea exigentă. Ce dezastru va produce! Va face în așa fel încât va distruge chiar latura simplă, intimă a acestei locuințe.

Meredith își întrerupse brusc șirul gândurilor. Hotărât lucru, sentimentele care o încercau acum erau o noutate pentru ea. Niciodată nu fusese atrasă de viața de familie. Fiică unică, ființă solitară, nu acordase nicio importanță acestui aspect. Oare personalitatea lui Ellen începea s-o influențeze?

Tatăl zâmbea, întrebător.

— Nu-ți place deloc ideea că Joss și Corina s-ar putea căsători, nu-i așa?

Meredith dădu din cap.

— Într-adevăr, admise ea după o clipă de tăcere. Ce s-ar întâmpla cu Ellen și cu copiii dacă aceasta ar lua frâiele casei?

— Nu pot să rămână aici la nesfârșit. Ellen caută deja o casă în care se va putea muta după întoarcerea lui Ian. Să ne rugăm celui de sus să se întoarcă, spuse el încruntat. Joss nu poate trăi aici singur. Ar fi de-a dreptul ridicol.

— Ar avea nevoie de copii.

— Mai întâi, de o femeie. Apropo de copii, am vorbit azi de dimineață cu mama ta la telefon. Din îndepărtata Scoție, face tot felul de planuri pentru a înființa o tabără pentru copiii defavorizați, cu Ellen. Când se va întoarce, va organiza o petrecere pentru a strânge fonduri. A venit cu următoarea propunere: organizarea unui grătar imens în parc și te roagă să te gândești la asta.

— Un grătar?

— Găsește că e mai original decât o chermезă.

Meredith izbucni în râs.

— Draga de ea! Nu-i lipsesc niciodată ideile. Până la urmă, are dreptate, ar putea fi amuzant.

Howard, credincios obișnuițelor sale, compara ora de la ceasul său cu ora pendulului când se auzi mașina lui Joss. În aceeași clipă, Oliver începu să plângă.

Joss intră pe ușă când Meredith se ducea să-l liniștească. Părea epuizat: avea fața trasă, iar ochii erau foarte obosiți. Era cu mintea în altă parte. Totuși, când o văzu pe Meredith, trăsăturile feței i se mai îndulciră. Uitase, fără îndoială, că era acolo. Mânată de compasiune, fu pentru o clipă tentată să-l îmbărbăteze. Se răzgândi la timp.

— Tata e în bucătărie. O să-ți dea o cafea caldă. Eu mă duc să văd de ce plânge Oliver.

Meredith se simțea bulversată: niciodată, cât timp fusese cu Peter, nu fusese încercată de astfel de sentimente de simpatie când venea istovit după o zi de muncă.

Dar Joss n-avea de unde să știe asta.

— Aș prefera un whisky, replică el pe un ton sec. După ce voi vorbi cu Howard, mă voi duce să mă culc: nu mai pot. Sper că Oliver nu mă va ține treaz toată noaptea!

— Se întâmplă adesea asta?

— Cam o dată pe săptămână. Ziua aceea ar putea fi chiar azi.

Spunând acestea, se duse în bucătărie.

— O, Doamne! suspină Meredith plecând spre camera copiilor.

Era important să-l liniștească pe Oliver: țipa ca din gură de șarpe, roșu de supărare și lovea cu mânuțele plăpumioara. Îi era deja dor de mama lui? Bine că nu o trezise pe Kristy. Pesemne că era obișnuită cu plânsetele lui periodice.

Primul gest al lui Meredith fu să încâlzească biberonul. Nu știa dacă era bine să-i dea să mănânce la ora aceea, dar părea cel mai bun mijloc de a-l face să tacă. Spre marea ei ușurare, văzu imediat că decizia pe care o luse fusese corectă. Cu toate astea, nu știa că o asemenea

operație cere atât de mult timp. Începuse și ea să ațipească. Nu-și dăduse seama cât de mult o obosiseră evenimentele din timpul zilei.

Dintr-odată, tresări. Oare adormise? Nu, nu era posibil! Și totuși. Joss intrase fără să facă zgomot și se aplecase pentru a-i lua copilul din brațe.

— E târziu, ești la capătul puterilor, spuse el în șoaptă în timp ce îl culca pe Oliver. Nu ești obișnuită cu acest fel de viață, Meredith.

Când îi vorbea așa, cu o voce joasă și caldă, simțea că-i atinge o fibră sensibilă. De data asta, nu încercă să-și explice motivele acestei plăcute ameteți.

În leagăn, Oliver începu să gângurească. Poate că nu-i era somn.

— Nu te-ai gândit să-l schimbi, nu-i așa? spuse Joss.

Făcu el însuși această operație sub ochii uimiți ai lui Meredith.

— Acum, putem să mergem să ne odihnim cu toții.

Luând-o pe Meredith de mână, o conduse spre hol.

— Tatăl tău nu te-a așteptat. Ți-am pregătit o cămașă de noapte a lui Ellen. Am pus-o pe pat. Asta e camera ei.

Deschise o ușă și se dădu la o parte pentru a-i permite lui Meredith s-o ia înainte. Voia să termine cât mai repede cu ea.

— Mulțumesc, Joss.

Meredith își dorea la fel de mult ca și el să se bucure de puțină liniște.

Totuși, de îndată ce rămase singură, fu asaltată de fel de fel de gânduri. Discuția pe care o avusese cu tatăl ei nu-i dădea pace, imagini oribile cu Joss și Corina îi apăreau mereu în fața ochilor. De ce era atât de tulburată? Meritau unul pe celălalt. Erau făcuți să fie împreună!

Camera era superbă, reflectând de minune personalitatea lui Ellen. Aprinzând lampa de noapte, Meredith simți cum seninătatea pune stăpânire pe ea. Ziua fusese atât de lungă.

Într-un colț, descoperi o chiuvetă și un duș. După ce se îmbăie, își puse pe ea cămașa de noapte a prietenei sale

și se culcă. Era atât de obosită, încât se gândi că va adormi imediat. Dar lucrurile nu se petrecură așa. Rămase trează, ascultând toate zgomotele nopții.

Țeapănă, privind fix tavanul, încerca în zadar să-l alunge pe Joss Hamblin din minte. Se forță să se gândească la Peter. Cum ar fi arătat viața lor, dacă s-ar fi căsătorit în acea dimineață? Pe vremea aceea, nu aveau un proiect anume: nici măcar nu știau unde se vor muta! S-ar fi mulțumit cu apartamentul lui Meredith. S-ar fi ocupat ea de toate. Ca întotdeauna.

Meredith simțea că se sufocă. Se ridică din pat, trase jaluzelele și deschide larg fereastra pentru a trage adânc în piept aerul rece al nopții aceleia de iunie. Lumina lunii îi permise să se contemple în oglinda de la noptieră. Îmbrăcată cu acea cămășuță de noapte și cu părul revărsat pe spate părea foarte tânără. Nimic nu mai amintea de femeia sofisticată alături de care Peter era atât de mândru să se plimbe. Îi refuzase toate cadourile pe care i le oferise săptămâni în șir. De fiecare dată când protesta, el izbucnea în râs: era comoara lui, „lucrul” lui. Cât ar fi ținut toate astea? Nu s-ar fi săturat să fie altceva decât un accesoriu de lux aflat în umbra acestui băiat ambițios și egoist? Căci întotdeauna stătuse în umbra lui. De-abia acum făcea această descoperire îngrozitoare. Peter n-ar fi fost în stare să-i ofere ceea ce-și dorea cu adevărat: un cămin, un copil, un soț tandru și atent. Joss avea dreptate: scăpase ca prin miracol.

Meredith se îmbătă cu mireasma copacilor care înfloriseră în acel iunie, după care se hotărî să se culce din nou. De data asta, adormi imediat.

Fu trezită în zori de un zgomot terifiant care o făcu să i se oprească sângele în vine. Țipătul ei umplu camera; în tăcerea care se lăsă, nu se auzi decât o bătaie de aripi sinistră. Meredith se ridică, learcă din cauza transpirației. Nu avusese niciodată coșmaruri. Nu! Nu visa! Zgomotul devenea tot mai asurzitor și aproape că îi spărgea timpanele. Cum ochii începuseră să discearnă pe întuneric, văzu o arătare ciudată. Vru să aprindă lumina,

dar era paralizată de frică.

Se ridică ușor într-o rână. Intrusul era un liliac. O, Doamne! îi va ataca părul!

Meredith scoase un țipăt. Mergând ca o bezmetică, se năpusti la fereastră. Dar cu cât se agita mai mult, cu atât mai adânc îi intra creatura în păr.

— Meredith!

Ușa se deschise dintr-odată și apără Joss, buimăcit.

— Ce se întâmplă?

Încercă să o ia de la fereastră, dar ea se agăța cu toată puterea de aceasta, tremurând de frică.

— Am un liliac în păr! Fă ceva, te rog! Pentru numele lui Dumnezeu, ia-l de aici!

Auzind un zgomot ciudat în spatele lui, Joss se întoarse: de-abia avu timpul să vadă biata făptură învârtindu-se în cerc, căutându-și cuibul fără a-l găsi. Joss schiță un zâmbet în timp ce-și punea mâna pe umărul lui Meredith pentru a o liniști.

— Nu te mișca, prostuțo! Ți s-a prins părul în tocul de la geam. Liliacul nu poate ieși pentru că îi stai în cale.

Meredith se supuse.

— Nu. nu pot să mă dau la o parte, spuse ea rușinată.

El se apropie pentru a vedea ce s-a întâmplat.

— Ce prostuță ești! Creaturile astea nu intră niciodată în părul oamenilor! Sunt povești de adormit copiii. Stai așa, mă duc să iau o foarfecă.

— Doar n-o să-mi tai pa!

— Ba da, din păcate. Sau poate că vrei să faci parte din obiectele de decor din această cameră.

Îl auzi cum se duce la noptieră și cotrobăie printr-un sertar.

— Fii atent, te rog!

Un sentiment de mâhnire puse stăpânire pe el: o să i-l taie pe tot!

— Gata! exclamă el în cele din urmă. Poți să te ridici.

Aceasta făcu întocmai. Două lacrimi imense îi curgeau pe obraji.

— Nu plânge, pentru că nu ești cheală! Ba chiar e

bine ca din când în când să-l mai tai.

— Ești crud!

— Eu? Vino să te vezi în oglindă!

I se adresa ca unui copil, iar ea reacționează din instinct. Era insuportabilă! Nu peste mult timp, o bătaie ușoară de aripi le semnală faptul că musafirul nepoftit plecase. Meredith se clătină: i se făcuse greață. Ce proteste se comportase!

Se pieptănă, dar nu-i plăcu deloc ceea ce vedea.

— Va trebui să-l tai de tot! spuse ea printre sughițuri.

— Părul tău e magnific, Meredith, murmură el, în timp ce-și plimba degetele prin el. Ar fi o nerozie să-l tai!

Meredith fremăta de plăcere. Unde ajunsese? Ce se petrecea cu ea? Oare într-adevăr vocea aceasta gravă și plină de nuanțe era a lui Joss Hamblin? îl privi pe ascuns în oglindă. Mișcările lui Joss încetiniră și nu peste mult timp se găsiră îmbrățișați. Meredith întredeschise buzele, nu mai înțelegea nimic.

— O, Joss! șopti ea.

Își puse cu pasiune brațele în jurul taliei ei și o țină la piept minute în șir. Dar nu încercă s-o sărute. Meredith, în culmea fericirii, savura acest moment magic.

Din păcate, nu putea ține la nesfârșit. Joss sfârși prin a-i da drumul și a-i spune:

— Du-te la culcare, acum.

Apoi, fără a mai scoate un cuvânt, ieși din cameră.

Meredith rămase pironită locului, năucită de ceea ce se întâmplase. Suspină, închise fereastra și se culcă.

A doua zi, se trezi în răsetele copiilor. De-abia dezmeticindu-se, își aduse totuși aminte unde era și în ce scop. Nu trebuia să mai fie în pat la ora aceea! Patru copii înfometați o așteptau la bucătărie pentru a servi micul dejun. Se uită la ceas. era opt!

O dureau capul. îi era teamă să-l înfrunte iar pe Joss. Oare ce demon o posedase în noaptea aceea? Cum de se aruncase în brațele lui? Roși, amintindu-și de asta. Oare cum o va întâmpina?

Grijile ei erau nefondate: când intră în bucătărie, în

capotul lui Ellen, îl văzu absorbit în problemele casnice obișnuite. Nici măcar nu băgă de seamă că venise. Oliver gângurea în căruciorul lui, Kristy își devora porția de cereale; Swan și Gary asistau la o lecție de cum se face omletă cu șuncă.

— Ar fi trebuit să mă chemi! protestă Meredith, după ce își urară binețe.

— Am preferat să te lăsăm să dormi, îi replică Joss. Tocmai mă pregăteam să-ți aduc o ceașcă de ceai.

Era gata de plecare la birou. Totuși, își înlocuise vesta cenușie cu un șorț pătat cu sos de tomate. Părea odihnit și bine dispus, ca și cum s-ar fi chihnit toată noaptea, iar lui Meredith îi fu greu să nu-l admire pentru felul în care înfrunta situația. Soțul ideal. Se așează, stânjenită să se simtă atât de nefolositoare. Bărbatul pe care îl detesta dispăruse.

— De îndată ce sosește doamna Burns, am să te duc acasă pentru a te schimba, anunță el. Gary. puțină răbdare, te rog, ești prea mâncăcios. Nu pot servi pe toată lumea în același timp!

— Dar mi-e foame!

— Știi! Dar nu numai ție. Ar trebui să te gândești și la ceilalți. O faci la școală, da?

— Bine. Păstrez această farfurie pentru voi?

— Nu, îi răspunse Joss râzând. Ține-o pentru tine.

Sau mai bine, dă-i-o lui Meredith. Dacă nu vrea, păstrează-o!

— Nu, mulțumesc! interveni Meredith. În schimb, aș mânca bucuroasă niște pâine prăjită.

— Servește-te!

Niciodată până atunci Meredith n-a apreciat atât de mult o masă în familie. Se auzeau râsete din toate părțile, atmosfera era veselă. Un soare strălucitor umpluse camera. Meredith se lăsă în voia viselor sale cele mai ascunse. Se vedea foarte bine într-un asemenea decor. Copiii ar avea alte chipuri, dar Joss ar fi prezent.

— Presupun că i-ați dat lui Oliver să mănânce, nu? E foarte liniștit.

— I-a dat unchiul Joss! o informă Kristy. Se întoarce mama astăzi?

— O, nu așa de repede, draga mea. Te deranjează atât de mult? întrebă Joss.

Fetița se gândi puțin.

— Nu, dacă ești tu aici, cu Meredith.

Se auzi soneria de la intrare, iar Meredith se ridică.

— Pentru moment, va trebui să te mulțumești cu doamna Burns. Ea trebuie să fie. Mă duc să deschid.

Strângându-și capotul cu un cordon, Meredith dispăru pe culoar. Doamna Burns va avea grijă de tot, iar prezența ei aici nu va mai fi indispensabilă. Dacă Joss va reuși s-o convingă să rămână până la întoarcerea lui Ellen, toate problemele s-ar rezolva de la sine. Meredith deschise ușa, gata să-i explice doamnei Burns prezența ei la Eden Farm, dar cuvintele îi înghețară pe buze. O femeie foarte frumoasă era în pragul ușii.

Corina Loring.

Amândouă se examinează din creștet până în tălpi, mute de uimire. Corina fu cea care ridică din sprâncene a mirare.

— Ia te uită! spuse ea. Domnișoara Paxton, impecabila domnișoară Paxton a venit direct din pat pentru a-mi deschide! Sper că Ellen a pregătit un mic dejun consistent pentru toată familia. Vin de la Tokyo. Sunt epuizată și mi-e o foame de lup!

— Ellen nu e aici, bâigui Meredith, care putu în sfârșit să deschidă gura. Dar Joss e acasă.

Chiar în clipa aceea, el apăru pe hol.

Corina se uită la el, uluită, după care o privi cu dușmănie pe Meredith.

— Vrajitoare ce ești! șuieră ea printre dinți înainte de a intra.

Capitolul 6

— Joss, dragul meu! exclamă aceasta cu o față radioasă. Mă bucur atât de mult să te văd! După câte văd, nu te așteptai să mă întorc atât de repede.

Meredith părăsi repede încăperea, făcându-le semn

copiilor să se așeze la masă. Era sigur că Joss nu-și dorea să aibă martori la scena regăsirii. Meredith n-avea deloc intenția să asiste la așa ceva. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să închidă ochii, să spună o formulă magică și să dispară dintr-odată din acel loc!

Ba mai mult. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se descotorosească printr-o atingere de baghetă de Corina Loring! Dar era deja prea târziu. În pragul ușii, aceasta privea tabloul cu dispreț.

— Vai, ce frumos! ciripi ea cu un timbru voalat.

Joss, dragule, ce fiasco! Slavă cerului că am putut să plec din Tokyo mai devreme!

— S-a întâmplat ieri, îi răspunse el, distant.

Ieri! Lui Meredith i se părea că trecuse o veșnicie de când plecase Ellen.

Joss îi explică prietenei sale circumstanțele dramei, înainte de a concluziona:

— Meredith s-a comportat admirabil. Nu știu cum ne-am fi descurcat fără ea.

— Acum că m-am întors, toate problemele s-au rezolvat! Voi fi încântată să mă ocup de Kristy și de bebeluș. Le-am adus o mulțime de cadouri.

Când îi văzu pe Swan și pe Gary, tăcu.

— Cine sunt micuții ăștia?

Joss li se adresa acestora mai sever decât de obicei.

— Swan, Gary, unde vă sunt manierele? Ridicați-vă imediat și salutați-o pe doamna Loring!

Aceștia nu zâmbiră deloc: o salutară cu niște voci aproape imperceptibile, după care se așezară din nou, continuând să mănânce.

— Dar cine sunt? insistă Corina. De unde vin?

Făcând înconjurul mesei, Meredith le puse mâna pe umăr a încurajare și spuse:

— Ellen i-a luat în îngrijire pentru o perioadă scurtă de timp. Dacă ar fi posibil, i-am adopta. Sunt fermecători.

— O clipă! protestă Joss.

Ce proastă era! Oare când va învăța să tacă? Copiii ridicaseră capetele, siderați, în timp ce Corina își

manifesta dezgustul.

— I-am adopta? Noi? Care noi? vru ea să știe, apăsând pe acest „noi”. Situația a evoluat mai repede decât mă temeam?

Joss se grăbi să clarifice lucrurile:

— Pesemne că Meredith vorbește în numele propriei familii. Mama ei și cu Ellen au o mulțime de planuri în această privință; vor să pună bazele unei tabere pentru copiii defavorizați și le-ar părea rău să se despartă de Swan și de Gary.

— O tabără? Unde?

— Vom transforma grajdurile noastre, interveni Meredith fără să se gândească prea mult la ce spune. Sau poate că Joss găsește această casă prea mare pentru el singur.

Acesta se încruntă, o privi amenințător, provocând-o parcă să spună mai multe. Meredith nu mai era ea însăși în această situație. Devenise aproape isterică.

— N-am să trăiesc singur aici, spuse el neslăbind-o din ochi.

Meredith tresări, descumpănită: oare n-ar fi trebuit să se adreseze astfel Corinei, cu vocea gătită de emoție?

— Meredith, a sosit vremea să pleci, adăugă el după o clipă de tăcere. Dacă nu mă înșel, avem un program foarte încărcat în această dimineață.

Voia să scape de ea. îl deranja prezența ei.

Se duse repede în camera lui Ellen, se aranjă, după care își curăță pantalonii de noroiul uscat. Puloverul ei nu arăta prea grozav, dar asta era tot ce avea pentru a se întoarce acasă. De altfel, nimeni nu o va vedea, dacă o va lua pe poteca din spatele grădinii.

Se așază pe marginea patului și suspină. Brusc, își dădu seama că o podidiră lacrimile. Se simțea descumpănită, pierdută. Se mai simțise așa în ziua în care aflase de moartea năprasnică a lui Peter. Și atunci se prăbușise dărâmată, nevenindu-i să creadă. Nu avea un umăr pe care să plângă. Era singură. Ba nu. Era MacDonald, stâlp solid, în pofida propriei dureri. Fără el,

ar fi clacat. Dar de ce avea senzația că astăzi se află pe marginea prăpastiei? Împrejurările erau complet diferite!

Între timp, sosise și doamna Burns, iar Meredith, temându-se că va trebui să dea din nou explicații cu privire la șederea ei peste noapte la Eden Farm, preferă să o evite. Deoarece copii îi acaparau toată atenția, putu să se strecoare afară din casă.

Când ieși, îi zări pe Joss și pe Corina îmbrățișându-se dragăstos.

Meredith ajunse cu întârziere la cabinet. Doamna Galmain își alesese poziția cea mai bună din sala de așteptare. Când o zări pe Meredith, se apropie de ea și spuse:

— Aștept de de o jumătate de oră, și nu l-am văzut încă pe domnul Hamblyn, rostind apăsător fiecare cuvânt, ca pentru a-și manifesta în acest fel furia.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Galmain. Intrați la mine în birou, vă rog!

— E domnul Hamblyn în el?

— Din păcate, nu, dar vă pot explica.

— Nu văd de ce-aș intra, dacă el nu e aici! i-o tăie scurt clienta.

Meredith se stăpâni cu mare greutate să nu zâmbească: doamna Galmain îi amintea de ducesa din „Alice în țara minunilor”. Oare va avea suficientă răbdare să se ocupe de ea după tot ce se întâmplase în ajun? Trebuia s-o liniștească într-un fel sau altul. Reuși să-i spună că domnul Hamblyn fusese chemat de urgență la poliție, că era vorba de un caz grav, că nimeni nu putea să-l aducă dintr-odată aici. Doamna Galmain se mai liniști și sfârși prin a accepta să stabilească o altă întâlnire, nu înainte de a-i smulge secretarei promisiunea că așa ceva nu se va repeta.

— Uf! exclamă Betty, care apăru la sfârșitul acestei convorbiri. Te-ai descurcat de minune, Meredith. Felicitări!

— Mulțumesc! Nici eu nu sunt într-o dispoziție prea bună. De aceea, nu mi-a fost deloc ușor.

— Arăți într-adevăr ciudat. Te-au chinuit copiii?

întrebă Betty fără înconjur.

Meredith se abținu cu mare greutate să nu izbucnească în plâns: așadar, machiajul pe care și-l făcuse nu reușise să-i ascundă urmele lăsate de o noapte agitată.

— Vrei puțină cafea?

Betty o urmă în biroul lui Joss; deschise fereastra, verifică dacă plantele au suficientă apă pentru ziua respectivă. Ca de obicei, era impecabilă în taiorul ei albastru de secretară infailibilă și cu părul bine coafat.

— N-am timp, sunt deja în întârziere.

Ar fi vrut să scape de Betty cât mai repede, pentru că îi era greu să se apuce de treabă în prezența ei în timp ce tria corespondența, dădu peste o scrisoare a avocatului norei lui Sid Frank. Joss va dori să o citească înainte de orice, de aceea o puse într-un loc la vedere. Dosarele stăteau în teancuri pe masă, dar Betty vorbea întruna. Dorea să afle informații despre fiul lui Frank. Neaflând însă nimic, se hotărî să plece. Dar lui Meredith îi era în continuare greu să se concentreze.

La ora zece, sună telefonul. Era Joss: afacerea Frank devenea din ce în ce mai serioasă. Oare Meredith putea să-i anuleze toate întâlnirile din acea dimineață?

— Dar Joss, ai două foarte importante la.

— Programează-le mâine.

— Nici mâine nu ai timp disponibil. De-abia am reușit s-o înduplec pe doamna Galmain care era foarte furioasă. Ce-o să le spun celorlalți?

— Te-ai lăudat întotdeauna cu spiritul tău de inițiativă. A sosit momentul să-l folosești! îi replică el, grăbit. Sunt în întârziere.

— Nu mă surprinde asta. Corina fiind acolo.

Tăcere. De ce naiba spusese asta? Joss va exploda la telefon!

— Am avut câteva lucruri de lămurit.

— Sper că e mulțumită, spuse ea cu ironie în glas.

— Bineînțeles. De altfel, cred că vei fi bucuroasă dacă îți voi spune că s-a angajat să aibă grijă de copii. Concentrează-te pe ce ai de făcut. Despre restul, vom

discuta mai târziu. Sunt la Malvern Cottages și o să mai rămân o bună bucată de timp. Închise fără a o mai lăsa să spună ceva. Afurisitul! Avea un fel de a-i mulțumi. Arogantul, insolentul! Nerecunoscătorul! îl detesta!

În ora următoare, Meredith fu mereu deranjată. Auzind un hohot de râs mai neobișnuit pe hol, ieși să vadă cine era. Corina! o adusese cu ea pe Kristy, iar pe Oliver îl ținea în brațe. Își dădu părul pe spate și se îndreptă spre Howard pentru a-l îmbrățișa. Acesta, cu ochii plini de uimire, o sărută cu zgomot pe obraz. Deranjată, Meredith hotărî să se arate.

— Nu-i așa că e o surpriză plăcută venirea Corinei? exclamă tatăl ei întorcându-se cu fața spre ea. Nu o așteptam pe Corina decât peste două săptămâni.

— Cum să nu, spuse Meredith pe un ton detașat.

— Tocmai îi spuneam lui Howard cât de încântată sunt să am grijă de acești copii adorabili. O, Howard! Nici nu știi cât de frumos consider gestul vostru de a-i adopta pe acești doi copii. Din fericire, am adus suficiente cadouri pentru toată lumea!

— Nu cred c-am înțeles ce-ai spus.

— Meredith mi-a spus că intenționați să-i adoptați pe Swan și pe Gary. E incredibil!

— Păi. cam așa e, spuse Howard care, diplomat de felul lui, găsi imediat alt subiect de discuție, spre marea ușurare a lui Meredith.

— O să fii aici pentru a le ajuta pe Meredith și pe Julia la organizarea grătarului: vor fi încântate, sunt siguri de asta!

— Un grătar? Excelentă idee!

— E o manifestare destinată strănerii de fonduri pentru tabără, explică Meredith. Vom avea mult de lucru.

— Desigur. Howard, ești un bărbat remarcabil! Să-ți transformi grajdurile în tabără pentru copiii defavorizați! Ai o inimă de aur!

Howard se uită perplex la fiica lui, dar se abținu să facă vreun comentariu.

— Grajdurile arată îngrozitor și nu am luat încă o

decizie definitivă. Acum, scuzați-mă, vă rog, dar am de lucru.

— De ce-ai venit aici, Corina? o întrebă Meredith după plecarea lui Howard.

— O, draga mea, doream să te văd! Kristy, du-te în camera cealaltă cât timp stau de vorbă cu Meredith.

Kristy protestă, dar fu literalmente împinsă afară. Meredith se găsi brusc în biroul lui Joss, în timp ce Corina trântea ușa în urma ei.

— Ceea ce vreau să-ți spun e grav, iar acest copil nu trebuie să audă. Pe scurt: te sfătuiesc să nu te apropii de Joss. Poate că Peter făcea numai ce-i cereai, dar Joss e diferit. N-am să tolerez să te văd cum încerci să-l seduci!

Meredith izbucni în râs. Era de-a dreptul amuzant! Ce păcat că Joss nu era acolo pentru a asista la scenă!

— Nu trebuie să-ți dau explicații sau să-mi cer scuze, Corina. Joss ți-a povestit în ce împrejurări am ajuns aseară la Eden Farm și de ce.

— Azi-dimineață erai tot acolo în capot și cu cearcăne la ochi! Doar n-o să-mi spui că ați dormit în paturi separate?

— Ești liberă să crezi ce vrei. La urma urmei, nu ești soția lui.

— Nu încă, dar voi deveni în scurt timp. Îți recomand să-l lași în pace pe Joss și să-ți îndrepti atenția spre altcineva care seamănă mai mult cu Peter!

Vexată, aceasta spuse:

— N-ai niciun drept să-l critici pe Peter! explodă ea.

— Peter nu-l iubea decât pe Peter. Punct. Era egoist, orgolios și avar. Erai complet oarbă de nu-ți dădeai seama de asta?

— Taci, Corina! Peter e mort!

— Iar tu n-ai avut nevoie de prea mult timp pentru a-ți reveni. Te previn prietenește: stai departe de Joss. E al meu!

Bebelușul, care fusese pus pe un fotoliu, începu să plângă în fața unei asemenea asemenea reacții explozive. Instinctiv, Meredith îl luă în brațe pentru a-l liniști. Copilul

trebuia schimbat.

— Tu, care-ai devenit brusc atât de maternă, ți-a trecut oare prin cap că mai trebuie și schimbat din când în când? Am de lucru, scuză-mă, te rog. Joss nu tolerează lipsa de eficiență.

Corina i-l smulse din brațe pe Oliver.

— Ai auzit ce ți-am spus, Meredith?

— Da, cum să nu. Totuși, mi se pare pueril să te superi din așa ceva. Joss Hamblin e al tău? Cu atât mai bine, ia-l și, mai ales, păstrează-l! Relația dintre noi nu se bazează decât pe o ură reciprocă.

— Nu asta a fost impresia mea azi de dimineată, argumentă Corina. Amintește-ți că, de îndată ce se va întoarce Ellen, mă voi căsători cu el.

Să nu care cumva să mai vii la Eden Farm.

— O, nu-ți fie teamă! ripostă Meredith N-aș vrea să mă amestec între voi. Poate că vrei să-i iau pe copii la mine. Astfel, veți avea toată casa la dispoziție. Cât despre tatăl meu, va începe să se obișnuiască probabil cu ideile pe care i le-ai dat mai devreme.

Meredith era conștientă de faptul că se comportă prosteste, dar nu se putea abține să nu-și scoată ghearele. Din păcate, asta nu-i potoli deloc mânia.

— N-am nevoie de ajutorul tău, mulțumesc! șuieră Corina, înainte de a părăsi încăperea, furioasă.

Fără să vrea, lui Meredith îi apărură un zâmbet în colțul gurii. Corina se va ocupa singură de copii până la venirea lui Ellen. Habar n-avea ce o aștepta. N-o să reziste mai mult de două zile... Numai dacă cei mici o vor suporta atât!

Această înfruntare o făcuse să-și piardă cumpătul. Niciodată nu mai fusese atât de mânioasă! Tatăl ei avusese dreptate! Căsătoria celor doi era iminentă. Își duse mâinile la tâmpile. Aproape că ajunsese să regrete că nu încercase să-l seducă pe Joss în ajun. Corina ar fi meritat o astfel de umilire.

Peter ar fi râs de această nouă Corină care pretindea acum că e o mamă bună. La fel și MacDonald. Această

femeie făcea orice pentru pentru a fi admirată. Dar dacă va deveni vreodată stăpână la Eden Farm, va strica pentru totdeauna atmosfera veselă și sănătoasă care domnea acolo.

Preț de câteva minute, Meredith făcu efortul de a nu se gândi decât la Peter. În mod ciudat, imaginea acestuia începuse să se estompeze în mintea ei.

În timp ce încerca să se adune, sună telefonul. Răspunse aproape mașinal. Era poliția: Joss trebuia neapărat să se alăture comisarului. Unde era?

Meredith întrebă dacă Joss putea să-i sune când se întoarce.

— E foarte urgent! Dați-mi un număr unde pot să-l sun! Avem nevoie de el la Hanul cel Nou imediat.

Hanul cel Nou! Colin Frank! Uitând de toate problemele personale, Meredith reveni cu picioarele pe pământ.

— E la un client care n-are telefon. Mă duc imediat după el.

— Mulțumesc, domnișoară. Spune-i că prietenul nostru e cu noi la Hanul cel Nou. E înarmat. Joss va înțelege.

Meredith plecă imediat. Cu inima cât un purice, demară în trombă. Joss tocmai se pregătea să plece. Văzând-o, se încruntă.

— Îmi pare rău, dar ești chemat la Hanul cel nou. Din câte am înțeles, e o chestiune de viață și de moarte.

Joss se duse imediat la mașina lui, dar aceasta nu porni. Scoase o înjurătură.

— Te conduc eu! îi propuse Meredith, deschizându-i ușa. Drumul acesta e impracticabil. Probabil că te-ai lovit de o piatră când ai venit.

Joss se așeză pe bancheta din dreapta, iar mașina porni.

— Am să te țin la curent cu ceea ce se întâmplă, spuse el fără tragere de inimă.

Meredith nu-i cerea nimic, dar în calitate de secretară, trebuia să fie la curent cu tot ce se întâmpla.

— Aseară, începu el pe un ton monoton, Colin Frank a fost pus sub acuzație. Asta o știai. Continuă să-și susțină nevinovăția. După el, accidentul a avut loc numai din cauza amantului soției sale. Pretinde că a fost scos din sărite și că a acționat în legitimă apărare. Dar ceea ce spunea nu avea noimă și amenința întruna că-și va pune capăt zilelor, perspectiva de a fi singur părăndu-i insuportabilă. Azi de dimineață, a reușit să fugă, ceea ce explică proasta mea dispoziție în clipa în care te-am sunat la birou. Bătrânul ăsta este singurul om căruia, se pare, i s-a confesat Colin, voiam să văd ce aflu de la el despre caracterul vinovatului nostru. Se pare că suferă de tulburări psihice. Dacă e înarmat, așa cum spui, reprezintă un pericol atât pentru el însuși, cât și pentru ceilalți.

Meredith traversă orașul, agasată de traficul intens. Avea impresia că joacă într-un film, iar senzația de irealitate îi dădea încredere în ea însăși. Nu-l cunoștea aproape deloc pe Frank, dar era convinsă că va fi implicată în această dramă în mod inexorabil.

— Ce crezi că va face?

— Habar n-am. Totuși, dacă vrea să mă vadă acolo sus, înseamnă că șantajează. Iar asta nu-mi place deloc.

Temerile sale erau întemeiate. Pe măsură ce se apropiau, apăreau și indiciile care le susțineau supoziția: două mașini de poliție erau parcate într-o parte, iar o alta ascunsă printre copaci. O mulțime de jandarmi patrulau prin împrejurimi și comunicau prin stația radio. Unul dintre ei li se adresă:

— Nu puteți rămâne aici.

Joss coborî din mașină.

— Sunt Joss Hamblyn, iar ea e secretara mea. Mi s-a spus să vin cât mai repede. Cu ce pot fi de folos?

Jandarmul îl trase pe Joss într-o parte și îi vorbi încet. După gesturile pe care le făcea și după expresia preocupată a privirii, situația era gravă. După puțin timp, Joss se întoarse.

— Colin Frank s-a baricadat într-o cameră din spate și amenință că va trage în orice persoană care va încerca

să se apropie. Singura persoană cu care acceptă să vorbească sunt eu. Am să încerc să-l calmez. Ar fi mai bine să te întorci la birou.

— Nu, Joss, îi spuse ea ferm, încercând să-și mascheze cât mai bine teama.

— Mă supun ordinelor, adăugă el. Dacă rămâi, trebuie să faci același lucru. Instrucțiunile polițiștilor sunt categorice, respectă-le.

Intră înăuntru printr-o ușă laterală. Meredith vru să se ducă după el, dar un polițist o opri.

— Veniți cu mine la mașină, o sfătui el, luând-o după el.

Mașina devenise un fel de cartier general, un loc unde se adunau toate informațiile. Știrile erau scurte, seci.

Din locul în care se afla, putea distinge fereastra camerei în care se încuiase Colin Frank. Razele de soare băteau în geam.

— Domnule Hamblyn, pe dumneata vreau să te văd! urlă Colin. Voi, ceilalți, plecați!

Lui Meredith i se puse un nod în gât: Colin agita o pușcă în mână și chiar și de aici era ușor să-ți dai seama de gravitatea situației. Acest bărbat era bolnav, iar Joss îl va înfrunta singur, fără apărare! Își duse mâna la gură și își înfipse dinții în ea pentru a nu țipa. Teamă pusese stăpânire pe ea și nu se mai putea controla.

— Joss, Joss, spuse în gând, înainte de a închide ochii pentru a se ruga. Doamne, te rog, ai grijă de el!

Clipele care treceau i se păreau fără sfârșit. Colin Frank era în continuare la fereastră. Avea arma îndreptată înspre bărbie. Din când în când, părea că-i răspunde cuiva care era așezat undeva în spatele lui. Dar nu se mișcă.

Soarele dispăruse în spatele stratului gros de nori. Aerul era încărcat. Lui Meredith îi ieșiseră câteva șuvițe din coc și i se lipiseră de gât. Curgea sudoarea pe ea, respira cu greutate, simțea că amețește. Oare cât va dura această situație?

I se păru că distinge o mișcare... Joss ieși din clădire însoțit de un polițist. Sid Frank se lipi de zid. Agentul le

spuse colegilor săi că Joss nu putuse să intre în cameră.

Se auzi o ploaie de injurii:

— Am spus numai domnul Hamblyn! urlă Colin Frank. Dacă vreunul dintre voi încearcă să vină cu el, am să trag!

Agitând arma în aer, se pregătea să apese pe trăgaci.

Vorbea serios.

Joss apăru în mașină puțin mai târziu. Nu păru să-și dea seama de prezența ei printre polițiști. Ascultă planul de atac propus, după care protestă:

— Nu, e imposibil. Am să mă duc singur de data asta, așa cum vrea el. Sunt suficient de matur pentru a fi un om responsabil. Faceți în așa fel încât poliți știu să rămână ascunși. Nu se va atinge de mine.

— Ascultă, domnule, noi.

— Am să-l scot pe Colin Frank de acolo, dacă mă ajutați! ripostă el cu autoritate.

Vorbi cu aprindere câteva minute. Sub privirea admirativă a lui Meredith, sfârși prin a-și impune punctul de vedere. Era atât de sigur pe el. și avea dreptate, acceptă ea în sinea ei, de-abia reținându-se să nu încerce să-l convingă de contrariu.

— O să te acoperim, îl asigură comisarul.

Joss se îndreptă liniștit spre han. La jumătatea drumului, se opri.

— Foarte bine, Colin! Ești cel mai puternic! Vin la tine. M-am întâlnit azi de dimineață cu vechiul tău prieten, Jim și mi-a vorbit despre necazurile tale... Știu prin ce ai trecut, sunt aici pentru a te ajuta.

Colin își puse pușca pe marginea ferestrei, neîncrezător.

— Adevărat?

— Adevărat!

Meredith își frângea mâinile, având ochii pironiți asupra lui Joss. Teama o înnebunea. Pentru că îl iubea pe Joss Hamblyn.

Îl văzu îndepărtându-se, impozant, zvelt, mândru. Dacă i se va întâmpla ceva rău acum, ce se va alege de ea?

Cum să se mai gândească la viitor fără el? Când murise Peter, fusese încercată de aceleași simțăminte? Nu! Durerea fusese foarte mare, dar nu era nimic în comparație cu starea de acum.

Joss se întoarce și pentru o clipă, avu senzația că o privește necruțător. Îi făcu semn că totul e în regulă, după care intră în han. Meredith se stăpâni cu mare greutate să nu izbucnească în plâns.

— Nu vă fie teamă, domnișoară, o consolă un polițist. Nu i-am fi dat voie să se ducă dacă ne-am fi temut pentru viața lui. Colin Frank e o amenințare pentru el însuși.

Timpul trecea. Colin Frank se așezase. Vorbea. O umbră trecu prin cameră, se ridică dintr-odată.

Atunci, se auzi o împușcătură.

Capitolul 1

Nu îi dădură voie să plece de la mașină. Scosese un țipăt, se repezise spre intrare, dar două brațe ferme o reținuseră.

— Joss! Trebuie să mă duc! Lăsați-mă, vă rog!

— Răbdare, domnișoară. Trebuie să știm ce s-a întâmplat. Nu putea decât să aștepte. Niciodată clipele nu i se păruseră atât de lungi. În spatele ei, un polițist vorbea prin stație, dar nu înțelegea nimic din ce spunea.

— E curajos prietenul tău.

— Ce? Vrei să spui că nu s-a rănit? Ce s-a întâmplat?

— Răbdare! Răbdare!

Foarte stăpân pe el, mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie. Meredith se apropiase de ea și reușise să discearnă câteva frânturi de frază. Sângele îi îngheță în vine: trebuia chemată o ambulanță.

— Joss s-a rănit, nu-i așa?

Polițistul încercă să o îmbărbăteze.

— Nimic grav; Frank a vrut să-și pună capăt zilelor, dar domnul Hamblyn a intervenit pentru a-l împiedica. A primit un glonte lângă omoplat, dar rana e superficială. L-a salvat pe Frank, asta e tot ceea ce contează.

Meredith închise ochii, mulțumind cerului că i l-a lăsat pe Joss, dar tremura în continuare. Grație lui Joss,

incidentul fusese închis.

Îl zări de departe pe Colin Frank. Escortat de doi agenți, se lăsa dus fără a protesta la una din mașinile garate pe stradă. Un sentiment de milă puse stăpânire pe tânără. Gelozia, iubirea, exercitau o putere ciudată asupra oamenilor. Făcea ea însăși această descoperire.

— Duceți-vă, dacă doriți, domnișoară.

Alergă spre han în timp ce apăreau primele picături de ploaie. Nu trecuse mai mult de o jumătate de oră de la intrarea lui Joss în această clădire, dar ei i se păruse că fusese o veșnicie. Da, o veșnicie! Oare va putea să-și ascundă iubirea?

Îi era frig, îi era cald, picioarele parcă i se tăiaseră. În pofida dorinței de a-l regăsi cât mai repede pe Joss, o forță invizibilă, de neînțeles o reținea.

Doi membri ai personalului de la han erau pe scară, nemișcați, năuciți. Niciunul nu o salută pe Meredith. Trecând prin fața lor, intră în cameră. Joss era înconjurat de polițiști.

Era așezat lângă fereastră și îl lăsase pe Sid Frank să-i panseze rana. Meredith tresări. O vestă cenușie, sobră și croită impecabil zăcea pe jos. Mâneca fusese sfâșiată. Dacă Joss era încă în viață, înseamnă că se petrecuse un miracol. Se încruntă când o văzu apropiindu-se de el în vârful picioarelor. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii. Străduindu-se să pară la fel de calmă ca el, Meredith continuă să înainteze. Niciodată până atunci nu-i fusese atât de greu să se prefacă.

— Îmi pare rău, Meredith, dar se pare că va trebui să-mi amâni din nou toate întâlnirile din această după-amiază, decretă el pe un ton glumeț. Voi fi dus la spital. Se pare că zgârietura asta necesită o intervenție.

— Pot să te însoțesc, îi sugeră ea imediat.

— Nu se poate, domnișoară. Trebuie să se ocupe poliția.

Se priviră în ochi o bună bucată de timp. Oare visa? Erau singuri în acea încăpere, iar Joss încerca să-i transmită un mesaj tăcut. Îi puse o mână pe umăr pentru a

o liniști, iar Meredith se simți cuprinsă de freamăt.

— Așadar, te însoțesc. Te voi duce apoi acasă.

— Prefer să te întorci la birou și să-l pui pe Howard la curent cu evenimentele. Nu știu cât timp voi fi nevoit să rămân la clinică. Poți s-o suni pe Corina? Spune-i să se ocupe de cumpărături. I-am cerut doamnei Burns să nu mai plece până la întoarcerea lui Ellen, așa încât nu trebuie să-ți faci griji în privința copiilor.

Meredith îi respinse mâna printr-un gest care exprima ciuda. Atitudinea lui dictatorială o umilea peste măsură. Evident că nu uitase de Corina, dar parcă totuși. Oare de ce Joss îi amintea de această femeie într-un moment atât de prețios, atât de rar? Bine că rezistase ispitei de a i se arunca în brațe.

— Mă duc.

Cu fruntea sus, ascunzându-și deznădejdea sub masca secretarei perfecte, le zâmbi politicoș polițiștilor, îi făcu un semn lui Sid Frank, apoi plecă.

— Meredith!

Se opri din drum și întoarse capul spre el.

— Mulțumesc. Pe curând!

Parcă trecuse o veșnicie de când părăsise biroul, deși când se întoarse nu era decât ora prânzului. Dădu de tatăl ei chiar în clipa în care acesta se pregătea să plece. După ce o ascultă, scoase un șuierat prin care voia să-și arate uimirea, după care o asaltă cu întrebările.

— Întotdeauna am crezut că individul ăla e tare ciudat. Am tot felul de presentimente. Știu că oamenii aceștia îl hărțuiesc pe Joss de mai bine de un an. Cred că mama lui Colin a fugit cu amantul, pe când acesta nu era decât un bebeluș. A suportat foarte greu acest abandon prematur... Picătura de apă care a umplut paharul a fost că propria lui soție repeta scenariul pe care-l trăise în copilărie. N-a mai suportat. Va fi un caz foarte greu pentru Joss. O treabă urâtă, într-adevăr. Hai să mergem să mâncăm.

— Nu, mulțumesc tată. E frumos din partea ta, dar trebuie să recuperez timpul pierdut. De altfel, trebuie să-i

telefoniez Corinei. Ordin de la Joss. Și chiar nu mi-e foame.

— Biata Corina! Ce șoc va avea! Îți dai seama? Vine de la Tokyo, trebuie să aibă grijă de o grămadă de copii, iar logodnicul ei, eroul zilei, e rănit!

— Nimic n-o obligă să rămână.

— Nu, admise el.

— Biata Corina! spuse cu ironie Meredith. Ea a vrut să aibă grijă de copii. Mă înțelegeam de minune cu ei!

— O. da.

Howard își mângâie bărbia gânditor, uitându-se la fiica sa cu indulgență și uimire. Era mirat de violența cu care reacționase la remarca sa, totuși inofensivă. Lui Meredith nu-i stătea în fire să aibă astfel de ieșiri.

— Meredith. Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de Joss Hamblin.

Aceasta rotunji buzele, siderată. Atât de vizibile erau sentimentele ei? Nu mai încăpea îndoială: era îndrăgostită, trebuia să înfrunte o nouă situație dificilă, trebuia să se gândească în liniște.

— Nu fi ridicol! ripostă ea cu vehemență. Îl detest pe acest bărbat chiar din clipa în care ne-am cunoscut. Ce mai idee!

Nu, nu îl iubesc! Dimpotrivă!

„Doamne, iartă-mă pentru această minciună „își spuse în sine ea cu ciudă. Howard nu părea convins, dar nu vru să o contrazică.

— Cu atât mai bine, suspină el. Pentru că n-aș vrea să te văd suferind încă o dată. Îl respect foarte mult pe Joss ca asociat și coleg, dar a avut o mulțime de aventuri, iar Corina riscă să fie dezamăgită.

Își închise geanta cu un zgomot sec, după care se îndreptă spre ușă.

— Apropo, mama ta a telefonat azi de dimineață. Bunica e pe cale de însănătoșire, va fi dusă în curând într-o casă de recuperare. Julia te îmbrățișează și m-a însărcinat să-ți spun că vrea să organizeze grătarul la sfârșitul săptămânii viitoare. N-am îndrăznit să aduc vorba de absența lui Ellen.

— Corinei îi va face cu siguranță plăcere să ne ajute, îi replică Meredith. Dacă n-a plecat.

Îi era greu să rostească acest nume fără să-și exprime disprețul pentru cea care-l purta. Sosise timpul să găsească o soluție problemelor sale. Ca pentru a se pedepsi, execută întocmai ordinele lui Joss. După plecarea tatălui ei, primul gest pe care-l făcu fu să-i telefoneze Corinei și să o pună la curent cu cele întâmplate în cursul dimineții. Reuși de bine de rău să-și exprime simpatia și neliniștea cu privire la starea de sănătate a patronului său.

Incapabilă să se concentreze asupra muncii sale, încerca fără succes să alunge imaginea lui Joss din minte. Era o imagine care o bântuia: Joss, înalt, zvelt, se îndreaptă spre hanul în care îl așteaptă un nebun periculos înarmat. O durea capul. Așezată în fotoliu, scrise ca într-o joacă inițialele numelui său într-un carnetel. Atinse în treacăt telefonul. Să sune oare la spital pentru a afla în ce stare se află? Nu! Pe Joss l-ar deranja o asemenea intervenție, pe care ar considera-o copilărească.

Avea nevoie de aer.

Fără să vrea, se îndreptă cu mașina spre Hanul cel Nou. Se simțea atrasă ca un magnet spre acel loc. Când ajunse la destinație, încetini, dar nimic nu părea schimbat. Toate își urmau cursul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Sid Frank deschisese la prânz, ca de obicei.

Continuându-și drumul, Meredith se opri în locul în care rămăsese în pană în prima zi. Amintirile o asaltară. Consideră că-i va face mai bine să meargă pe jos. Trase adânc în piept aerul curat de la țară după metoda pe care o învățase la cursul de yoga. Încetul cu încetul, reuși să se calmeze.

Cerul se limpezise, norii se îndreptau spre est, duși de vânt. Priveliștea era spectaculoasă, iar unii turiști se așezaseră pe marginea drumului pentru a mânca.

Ieșind de pe poteca principală, tânăra se aventură spre vârful dealului. În timp ce urca, își scoase agrafele din păr, lăsându-și părul liber pe spate. Când ajunse în vârf, se așeză pe o stâncă, privind în zare. Oare ce-i va aduce

viitorul?

La stânga, în depărtare, se zărea marea. Soarele strălucea cu putere. O tăcere deplină domnea; numai cântecul greierilor se auzea. Un imens fluture albastru se așează în preajma ei, dar își luă zborul speriat de apariția unei șopârle. Meredith îi admiră vivacitatea cu care se plimba printre stânci. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să dispară și ea printr-o crăpătură și să se ascundă!

Își sprijini capul între mâini. Lumina era prea crudă, nu putea să se gândească. În trecut, reușise întotdeauna să înfrunte obstacolele cu luciditate. Chiar și după moartea lui Peter își acordase răgazul necesar pentru a-și limpezi gândurile. Nu s-a întors imediat la Edencombe, de teamă să nu comită o eroare. Astăzi, din păcate, mintea ei refuza să funcționeze normal. Nu-l pierduse pe Joss, pentru că nu-i aparținuse niciodată, și totuși.

Poate că șocul evenimentului petrecut în acea dimineață fusese mai mare decât prevăzuse? Începu să plângă. Se simțea la capătul puterilor. Plânse mult.

Când se ridică și plecă, luase decizia de a continua să lucreze pentru Joss, deoarece nu putea să-și dea demisia pe nepusă masă. Se va strădui să fie amabilă, poate chiar drăguță cu Corina. Nimeni nu va ști cât suferea! Nimeni, mai ales Joss!

Julia Paxton se întoarce la sfârșitul săptămânii.

Reuși să scoată de la soțul ei tot ce știa, în special vestea plecării precipitate a lui Ellen în Arabia Saudită. Întristată, părăsi Scoția și pe mama ei în grabă, convinsă că fără ea nimic nu va merge cum trebuie.

— Cum plec, cum se întâmplă ceva rău! exclamă ea la sosire, însuflețind imediat casa cu vitalitatea ei debordantă. Bomboanele și prăjiturile astea sunt pentru copii, Meredith. Dar ai înnebunit de i-ai lăsat în seama Corinei Loring? Sunt sigură că nu știe să înfașe un copil!

— O, mamă! protestă Meredith.

— Biata Ellen! Ar înnebuni dacă ar ști că femeia asta are grijă de bebelușul ei! Bine că e Joss aici. Dar de ce a apărut iar femeia asta? Apropo, cum se simte Ian?

De fiecare dată când se întorcea dintr-o călătorie, Julia Paxton se comporta la fel. Preț de o jumătate de ceas își bombarda fiica și soțul cu întrebări, nelăsându-le timpul necesar pentru a răspunde.

— Am reușit să contactez spitalul din Mosquade azi de dimineață, spuse Howard. Ian e în afara oricărui pericol, grație tăriei de caracter și dorinței de a supraviețui.

Julia se prăbuși într-un fotoliu suspinând.

— Slavă cerului! Ellen va rămâne cu el până când se va simți suficient de bine pentru a putea merge cu avionul. Kristy și Oliver îl așteaptă fără îndoială cu nerăbdare. Ia fel și Swan și Gary. Mă duc imediat să-i văd. O, Howard! în drum spre casă mi-a venit o idee. Mă și mir că am ajuns teafără, pentru că entuziasmul meu era nemărginit.

Meredith și Howard schimbă o privire complice. și ușor neliniștită. „Ideile strălucitoare” ale Juliei implicau de obicei participarea tuturor membrilor familiei, a tuturor prietenilor. Se uită la amândoi cu ochi strălucitori.

— Suntem numai urechi, spuse Howard.

— Grajdurile. Ai pretins întotdeauna că nu ne servesc la nimic. Ce-ar fi să le transformăm în cămin pentru tabăra noastră? Dacă vom propune un teren și niște imobile comitetelor de ajutorare, ne va fi mai ușor să strângem fondurile necesare și.

Howard mormăi ușor, iar Meredith izbucni în râs.

— Mamă, nu-l vei convinge niciodată pe tata să vândă terenul, te asigur de pe acum.

— Are dreptate! Întări Howard. Ce v-a apucat pe toate? Corina, Meredith, acum tu. Toate vreți să-mi umpleți parcul cu copiii altora!

Julia nu se supără: dimpotrivă, exaltarea ei crescuse!

— Meredith, ai avut aceeași idee! E minunat!

Tinerei i se strânse inima.

Îi fusese destul de greu să-i explice lui Howard că fusese o greșeală, o neînțelegere, și iată că Julia vorbea despre acest proiect cu multă seriozitate.

— Nu, a fost o greșeală din partea mea.

Am spus asta pentru că eram în pană de inspirație și mă găseam într-o poziție delicată. Dar sunt de acord cu tata, ar fi păcat.

— Oh, sunteți imposibili, amândoi!

— Julia, cauza este frumoasă și generoasă, dar nu poți să dai voie oricui să-ți intre în casă în felul acesta. Oricum, înainte de a lua o decizie, e nevoie de aprobarea comitetului parohiei, ceea ce nu se știe cât va dura și.

— Cu puțină voință, o să reușim! i-o tăie Julia.

Spunând acestea, începu să facă o descriere detaliată a planurilor sale și, încetul cu încetul Meredith se prinse în joc.

— Imaginează-ți, draga mea, toată fericirea pe care o putem aduce acestor micuți care nu cunosc binefacerile vieții la țară. Suntem prea egoiști, ar trebui să învățăm să împărțim cu ceilalți ce avem.

Meredith o ascultă până la capăt, interesată aproape fără să vrea de subiect. La urma urmei, nu era o soluție pentru problemele ei personale? Dacă s-ar consacra în întregime acestei tabere, poate că va uita de Joss Hamblyn. De ce nu?

Meredith, care nu se exterioriza așa ușor, se aruncă în brațele mamei sale.

— Ai dreptate, mamă, suntem prea egoiști. Am să te ajut să-l îndupleci pe tata, iar acum să nu ne gândim decât la grătarul pe care-l vom da săptămâna viitoare!

Julia Paxton era atât de emoționată încât îi dădu lacrimile!

— Dragă mea, știam eu că vei trece până la urmă de partea mea! Am să-i vorbesc lui Joss despre acest proiect. Sunt sigură că va dori să participe și el.

— O clipă, te rog! interveni Howard. Ah, femeile! Julia, trebuie mai întâi să-ți povestesc ce s-a întâmplat.

Meredith îi părăsi pentru a se refugia în camera ei.

Joss refuzase categoric să se recupereze în spital. Programul lui nu fusese schimbat și, după prima zi, se debarasă de eșarfa pe care o purta.

— Mă deranjează atât în viața profesională, cât și în

cea privată, spuse el când Meredith găsi de cuviință să pună la îndoială înțelepciunea unui asemenea gest.

— Nu vreau să știu nimic! îi replicase ea în timp ce el încerca să o prindă de mijloc. Lasă-mă!

Meredith deschise larg fereastra, aplecându-se în afară și ținându-și fața în palme. Îndoielile o năpădiseră. Oh! Ar fi încântată să-și sacrifice timpul și energia pentru tabără, dar adora aceste vechi grajduri, iar perspectiva de a le vedea astfel transformate o speria. Trebuia să existe o altă soluție.

Cireșele dăduseră în pârg. Dacă nu le va culege nimeni, peste câteva zile vor fi mâncate de păsări. Chiar în clipa aceea, un corb așezat pe o ramură, se uită la Meredith cu șiretenie, după care se servi.

Ce mult iubea această grădină, leagăn al copilăriei sale! Ce mult îi plăcea să vadă razele de soare pătrunzând printre pânzele de păianjen, picăturile de rouă pe florile de magnolie, albinele și fluturii! Era gata de orice pentru a le oferi copiilor năpăstuiți de soartă un colț de paradis, dar să sacrifice parcul? Nu, se va opune cu toată forța acestui plan!

A doua zi nu mai avu timp să se gândească la asta, pentru că Joss îi încredințase un dosar foarte complex de rezolvat.

Vremea era urâtă. Toată ziua bătuse vântul, iar seara se anunța o furtună care va distruge în mod cert tufișurile și straturile cu flori. Meredith avea oroare de vânt. Era nervoasă, agitată, exasperată.

Howard asista la o reuniune, iar Julia se dusesse la Eden Farm imediat după cină pentru a-i culca pe copii și a vedea dacă au nevoie de ceva. Ploaia care lovea în geamuri reușise să se audă mai tare decât uvertura de Wagner pe care Meredith o asculta distrată. În cele din urmă, excedată, opri muzica. Își puse un fular în jurul gâtului și porni în direcția grajdurilor.

Îi fu greu să deschidă imensa ușă din lemn de stejar, uzată de trecerea anilor. O închise cu mare grijă pentru a nu avea probleme la ieșire.

Uf! Respira mai calm! Vântul şuiera în continuare, dar aici nu se mai auzea chiar atât de puternic. Cu ajutorul scării, urcă la primul etaj, unde își aranjase un cuibușor al ei. După cum stăteau lucrurile, eforturile sale nu serviseră la nimic, pentru că paiele fuseseră luate de vânt. Consideră că e inutil să-și aprindă lanterna, deoarece nu se va face întuneric decât peste o oră sau două. Reciti notițele pe care le făcuse cu câteva săptămâni în urmă. Poate că va reuși în cele din urmă să se apuce de biografia lui Peter Loring, pe care plănuia să o scrie de ceva timp.

Stătea așa de vreo douăzeci de minute când zări o siluetă înaltă afară. Inima începu să-i bată cu putere. Joss. La fel de chipeș, își croia drum printre tufișuri. Ce căuta aici?

Îl auzi intrând. Simți cum încearcă să scruteze întunericul. Nemișcată, ca un animal hăituit, aștepta.

— Meredith! Unde ești? Meredith!

Urca. Scara scârțâia sub greutatea sa. Cu picioarele încrucișate, Meredith stătea aproape de o mică deschidătură, având caietul deschis în fața ei. Fremătă. Scoțându-și fularul, își lăsă părul să cadă pe spate.

Un zâmbet i se ivi în colțul gurii, dar își reținu respirația, mușcându-și limba.

Joss apăru în fața ei, iar ochii săi verzi și strălucitori o zăriră imediat în întuneric. Se așeză în fața ei, cu picioarele îndepărtate, cu mâinile în șolduri, înalt și impunător.

— De ce nu mi-ai răspuns? întrebă el. Ce faci aici, chircită, ca un elf pierdut?

Ea râse ușor.

— Lucram. Speram că vei pleca. Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare!

Îi luă caietul, încercând să vadă ce scrisese în el.

— Mama ta e acasă, unde face tot felul de planuri pentru a transforma grămada asta de pietre în cămin pentru copiii defavorizați. Se pare că am să joc un rol esențial în acest plan, așa că am dorit să văd imobilul. Ți-

am telefonat pentru a-ți cere să-mi dai voie să văd locul, dar nerăspunzându-mi, am presupus că am să te găsesc aici. Îți place locul ăsta, nu-i așa?

— Da.

Niciodată nu fusese atât de sensibilă la prezența lui!

— Atunci, de ce s-o încurajezi în acest sens? se miră el. Mi s-a părut că i-ai spus și Corinei acum câteva zile faptul că ești de acord.

— Așa e, admise Meredith, înainte de a-i povesti conversația din ajun. O, Joss, aș vrea s-o faci să renunțe la această idee!

Se așează lângă ea.

— O să continui să te închizi aici pentru a te lăsa pradă gândurilor negre? De ce nu îngropi trecutul? Viața e prea scurtă pentru a te priva de prezent!

Meredith închise carnetelul și-l puse deoparte. Dar intensitatea privirii lui Joss o tulbura, și de aceea se ascunse în spatele agresivității.

— Îmi place să vin aici, pentru a mă gândi la Peter.

— Erați amanți?

Întrebarea o lăsa fără replică: Joss nu avea niciun drept să-i pună astfel de întrebări despre viața ei privată.

Câtă îndrăzneală!

— Nu te privește și nu am să-ți răspund la această întrebare, îi replică ea. Cum ai reacționa dacă te-aș întreba ce cameră ocupă Corina la Eden Farm?

Joss zâmbi. Se așează într-o rână, servindu-se de celălalt braț pentru a o strânge pe Meredith la piept. Prea surprinsă pentru a protesta, Meredith își aținti privirea asupra lui.

— Meredith Paxton, înțepi mai rău decât un arici! exclamă el. Nu erai așa în seara în care ai stat la Eden Farm. Îmi amintesc foarte bine cum te-ai agățat de gâtul meu.

Inima începu să-i bată cu putere. Cu vârful degetelor, Joss îi atinse ușor pielea, iar ea avu impresia că primește un șoc electric.

— Îmi era teamă mai mult de liliacul acela îngrozitor

decât de tine, explică ea cu o voce pe care o dorea cât mai impersonală.

— Dar acum. Ți e teamă de mine?

Vântul se intensifică dintr-odată, iar ușa din stejar se trânti cu putere. Meredith vru să se ridice, dar Joss o împiedică.

— Joss. Suntem închiși! strigă ea, abătută. Te rog, lasă-mă să mă ridic!

El nu se mișcă. Chipul lui era foarte aproape de al ei. Zâmbi larg.

— Nimic nu ne grăbește de vreme ce suntem închiși aici, argumentă el cu un calm deconcertant.

Am mai stat față în față ca acum. Care e diferența?

Diferența? Îi veni deodată să urle. În seara aceea, la Eden Farm, nu știa că îl iubește! Temerile sale fuseseră abstracte, de nedeslușit! Acum știa foarte bine care era pericolul. Nu avea încredere în ea! Joss se amuza, profita de ultimele clipe de libertate înainte de a se căsători. Trebuia să-i reziste cu toată forța!

— Îndepărtează-te, insistă ea. Trebuie să găsim un mod de a deschide această ușă. Nimeni nu știe unde suntem.

— Cu atât mai bine! se grăbi el s-o liniștească. Pentru că vreau să-l alung pentru totdeauna pe Peter Loring din mintea ta!

Buzele sale le căutau cu ardoare pe cele ale lui Meredith. Aceasta închise ochii și își mușcă buzele pentru a nu se lăsa dusă de val. Scrâșnind din dinți, țeapănă ca o bucată de lemn, se sili să-și adune toată puterea pentru a-l respinge. Nu, nu va capitula! Niciodată! Și totuși. Joss avea multă experiență. Cât timp va reuși să-i reziste? Era prea de tot! îl luă pe Joss după gât și se lăsă în voia sentimentelor care o încercau, îmbătătită parcă. La urma urmei, asemenea momente nu se vor mai repeta. De ce să nu profite?

— Dacă n-aș fi ieșit din camera ta în seara aceea, am fi petrecut noaptea împreună. Știi asta, nu? murmură el. Ești fascinantă, Meredith. Ar trebui să fii mai prudentă.

Ești irezistibilă.

Aceste vorbe o mâniară pe Meredith și o făcură să-și recapete energia:

— Ce vrei să spui prin asta? Că m-am aruncat în brațele tale pentru că doream asta? Te înșeli amarnic! Încercam să scap de creatura aceea de coșmar! Ești foarte pretențios.

Încercă să se așeze, aranjându-și fusta cu un gest mașinal numai pentru a avea mâinile ocupate. Ce l-ar mai fi pălmuit!

— De altfel, dacă o astfel de situație s-ar repeta, aș alunga eu însămi această creatură pe fereastră.

— O, Meredith, spuse el pe un ton amuzat. Sunt atât de respingător?

— Da, îi replică ea.

Dar trupul ei vorbea alt limbaj. Iar Joss era conștient de asta. Cu degetul cel mare, îi atinse ușor buzele, iar Meredith sfârși prin a ceda. O sclipire de triumf îi apăru lui Joss în priviri.

— Spune-mi adevărul, Meredith: te simțeai la fel și în prezența lui Peter? A reușit vreodată să te înnebunească sărutându-te, așa cum fac eu acum?

O sărută din nou, cu patimă. În timp ce se lăsa noaptea, cei doi se contopiră unul în brațele celuilalt.

Capitolul 8

A doua zi dimineată, în zori, Meredith plecă la Londra. Își umpluse valiza la repezeală cu obiecte și haine. Mergea cu viteză mare.

Vina nu era numai a lui Joss. Și ea era de blamat, pentru că îi cedase fără a protesta, dar asta nu o liniști deloc. Toată noaptea încercase să accepte inacceptabilul. Căci, în fond, știuse de la bun început că vor sfârși prin a se iubi. Cu toate acestea, se simțea rușinată, umilită. Îl dorise cu toată ființa, dar era supărată că-i cedase. Iar pe Joss îl ura.

Joss nu știa să iubească. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, de ce ar fi ținut să aibă o aventură cu ea chiar în ajunul căsătoriei sale cu alta? Nu avea respect pentru

femei. Se folosisese de Meredith; încercase în acest fel să arate că e puternic, seducător.

Acum, lui Meredith nu-i rămânea decât să accepte că era una din cuceririle lui.

Furtuna se opri: în acea dimineață, un soare strălucitor își făcuse simțită prezența. Meredith își puse ochelarii de soare. O durea capul. Ce proastă fusese! Ar fi trebuit să mănânce ceva și să bea o cafea înainte de a pleca. Tot ce făcuse fusese să le dea o explicație neconvingătoare.

— Dar, Meredith, îi spusese mama ei, nu poți pleca așa! Nu înțeleg! Joss știe? Cum se va descurca fără secretară?

Joss. Joss! Se săturase de el!

— Nu-i va fi greu să-mi găsească o înlocuitoare. Cine știe, poate își descoperă Corina calități în acest domeniu, nu?

Julia se indignă, supărată să-și vadă fiica suferind.

— Din cauza ei pleci, nu? Te-a rănit? O, Meredith, te asigur că nu merită să te superi din atâta lucru. Femeia asta a făcut mereu probleme, am spus-o întotdeauna! Îmi pare rău că e aici.

— S-a întors pentru că vrea să devină soția lui Joss, ripostă Meredith, cu furie și amărăciune în glas.

Cuvintele acestea fură de-ajuns pentru Julia Paxton pentru a-și da seama de tristul adevăr, dar cu înțelepciunea care o caracteriza se abținu să facă vreun comentariu. Știa că nu poate să facă nimic pentru a alina durerea fiicei sale. Îi contemplă fața palidă și ochii imenși. Joss era un prost dacă prefera o femeie sofisticată, dar superficială.

O strânse cu tandrețe la piept pe Meredith.

— Du-te dacă așa crezi că e mai bine, draga mea. Dacă aș fi în locul tău, aș rămâne să mă lupt.

Niciodată până atunci Meredith nu se simțise atât de apropiată de mama ei. Cuvintele erau inutile, legătura dintre ele fiind prea solidă. Abținându-se să nu plângă, tânăra nu-și schimbă însă hotărârea. Nu mai putea să

rămână aici, unde totul îi amintea de Joss și de greșeala pe care o făcuse în ajun.

Cu domnul Paxton, lucrurile se petrecură diferit. O urmărise pas cu pas până în garaj, dar conversația dintre ei nu aduse roade.

— N-ai dreptul să pleci așa, Meredith! Nu e deloc profesional! Mă uimești! Sper că ai avut măcar decența de a-l anunța pe Joss.

— Nu, dar va înțelege, îi răspunse ea.

Și încă cum! Cu atât mai rău pentru el! Nu regreta decât faptul că nu-i va vedea fața când va afla vestea!

— Îmi pare rău, tată, dar a intervenit ceva neprevăzut. Trebuie să plec imediat. Mă duc să-l văd pe MacDonald Loring.

MacDonald Loring! Ce idee genială avusese! Tatăl ei nu o va mai hărțui. Într-adevăr, așa se petrecură lucrurile. Deveni mânios, dar nu mai încercă să o rețină.

Slavă cerului, părinții săi nu bănuiau nimic despre ce se petrecuse în grajduri. Gândindu-se la toate acestea în timp ce conducea mașina, nu putu decât să se felicite pentru faptul că reușise să-și păstreze cel puțin aparent calmul. Dacă Joss n-ar fi găsit o potcoavă de cal, poate că ar fi fost și acum blocați înăuntru.

Greșise atunci când pronunțase numele lui MacDonald Loring. De ce să răsucescă în mod inutil cuțitul în rană? Știa că-și rănisese tatăl, dar era prea târziu. Când plecase, nu se gândise să ceară găzduire cuiva anume. Voia numai să se refugieze într-un hotel anonim o zi sau două pentru a reflecta în liniște. Dar dacă MacDonald era acasă. Oare nu era singurul care o putea ajuta? Se purtase întotdeauna frumos cu ea. Îl va vizita negreșit.

Ah. De ce-și vânduse apartamentul din Londra? I-ar fi putut cere lui MacDonald să o primească din nou la firma sa. Lui Meredith nu i-ar fi deloc greu să se adapteze din nou vieții pe care o dusesese înainte de moartea lui Peter.

Spre sfârșitul după-amiezii, opri mașina în fața splendidei vile restaurate de MacDonald. Îi deschise

menajera.

— Domnișoară Paxton! exclamă ea, încântată. Ce bucuroasă sunt să vă revăd!

Meredith suspină a ușurare când intră. Se simțea aici ca acasă.

— Domnul Loring este în salonul de la primul etaj. Duceți-vă! O să fie foarte surprins.

Meredith urcă scările foarte repede, de-abia atingând mocheta de pe jos. Ca om de afaceri, MacDonald trecuse prin perioade mai bune sau mai rele, dar știuse întotdeauna să păstreze un standard de viață ridicat. Răspunse imediat, iar Meredith intră cu fața luminoasă. Camera era superbă.

— Bună ziua, Mac.

Fața acestuia se luminează. Era cam de aceeași vârstă cu doamna Paxton, dar mâncarea bună, vinurile de calitate, îl făcuseră cam durduliu. Peter i-ar fi semănat. Peste treizeci de ani, ar fi fost portretul leit al tatălui său. Meredith avu o strângere dureroasă de inimă. Poate greșise venind aici? Mac îi întinse mâinile, iar ea veni spre el. Nu se gândise la cât de bulversată va fi din cauza acestei întoarceri.

— Meredith, draga mea, ce surpriză plăcută! spuse el.

— Mi-ai spus că pot să mă întorc dacă nu mai suport viața la țară. Ai avut dreptate, Mac. Locul meu e aici. Am hotărât să-mi reiau stilul de viață de dinainte. Asta și-ar fi dorit și Peter. Nu mă simțeam în largul meu la Edencombe.

Vorbi mult pe acest ton glumeț, dar Mac o cunoștea bine și sfârși prin a o întrerupe ridicând o mână.

— Bine, Meredith. Așază-te și spune-mi ce te ne liniștește. Am să-i spun menajerei să ne aducă niște ceai. Vrei, nu? Sau poate vrei ceva mai tare?

— Un ceai e de-ajuns, mulțumesc.

După ce comandă ceaiul prin interfon, se uită cu atenție la ea.

— Cine e responsabil pentru aceste cearcăne de sub ochii tăi, de obrajii aceștia atât de palizi? Te face mai

frumoasă, dar speram să te văd fericită. Cine e cauza insomniilor tale? Am să-i arăt eu lui!

— O, Mac! exclamă ea. Într-un sens, tu ești.

Meredith voise să facă o glumă. Dacă Mac și Corina n-ar fi divorțat, Joss n-ar mai fi revăzut-o pe Corina și Meredith ar fi avut o șansă pe lângă el. Zâmbi, așteptându-se ca Mac să reacționeze cu umorul care îl caracteriza. Spre marea ei surpriză, se uită cu atenție la ea.

— Ce ai auzit?

— Eu? Nimic, de ce?

— Ai fost întotdeauna inteligentă și perspicace, Meredith. Peter nu s-a înșelat acordându-ți toată încrederea lui. Cu o mișcare bruscă, se ridică și se duse spre birou. Aranjă dosarele pe care le studiasse înainte de venirea ei, având grijă să încuie sertarul și să-și pună legătura de chei în buzunar. Acest gest i se păru lui Meredith bizar, chiar neliniștitor. Oricum, aceste cuvinte, rostite inocent îl tulburaseră pe Mac. Oare de ce?

Se ridică.

— Mac, îmi pare rău, dar nu mai înțeleg nimic. Am probleme, dar ele sunt sufletești. Nu vreau să mă lansez din nou în afaceri, cu toate că sunt gata să accept un post, dacă vrei să îmi propui. N-am nevoie de bani, ci vreau numai să schimb mediul.

— Probleme sufletești, zici? Ce bine ai făcut că ai venit să te confesezi unchiului MacDonald!

Nimeni nu te poate înțelege mai bine ca mine. Totuși, nu văd care-mi e vina. Explică-mi.

Meredith nu știa cu ce să înceapă. Comportamentul lui Mac o făcuse să devină foarte agitată. Din fericire, tocmai atunci intră menajera cu ceaiul.

— Nu mi-ai făcut niciun rău.

Mac se prăbuși pe canapea.

Ce să spună? Nu venise pentru a depăna amintiri. Fusesse împinsă de dorințe ascunse. Poate că Mac ar putea-o ajuta să scape de Corina, nu?

— Mac, nu știu de ce am venit aici, suspină ea. Îmi ești prieten și nu vreau să te implic într-o intrigă deja

foarte complicată. Știi, sunt. sunt o proastă. M-am îndrăgostit de Joss Hambllyn.

— Joss Hambllyn? repetă el ca într-un coșmar. Joss Hambllyn, avocatul ăla odios care a apărat-o pe Corina și care mi-a luat tot ce aveam!

Mac deveni roșu la față de mânie și, de furie, lovi cu pumnul într-o pernă.

— Da, draga mea, chiar ești o prostituță! Dar el e și mai prost dacă nu te vrea. De ce te-a respins?

O, nu! se gândi Meredith cu disperare, dându-și seama de gafa pe care o făcuse. Dacă Mac o mai iubea pe Corina? În acest caz, va fi foarte supărat să afle că vrea să-și refacă viața alături de Joss.

— Iubește pe altcineva, bâigui ea. Mama m-a sfătuit să rămân și să mă bat până la capăt, dar nu aveam nicio șansă să reușesc. Oricum, mă întreb dacă nu cumva îl urăsc.

Mac se rezemă de spătarul canapelei.

— Corina. murmură el.

Meredith încuviință.

— Știi, nu-mi doresc decât două lucruri în viață: primul, să o recâștig pe fosta soție și al doilea să mă împac cu mama ta. De la moartea lui Peter am devenit conștient de fragilitatea vieții. Viața e scurtă, trebuie să profităm de ea. Dacă ai o țintă, trebuie să faci totul pentru a o atinge. Sfatul Juliei era just. Nu mă miră asta din partea ei, pentru că a fost întotdeauna înțeleaptă. De ce n-ai ascultat-o?

— Ce? Crezi că ar fi trebuit să rămân?

— De ce nu?

Își mușcă buzele.

— Ți-am spus: e detestabil.

— Dragă mea, iubirea și ura se confundă adesea. Știu cât de egoistă, de capricioasă și de exasperantă este Corina, dar o voi iubi întotdeauna. Nu mă pot împotrivi acestui sentiment. Nimeni nu o poate face. Haide să ne bem ceaiurile, pentru că se răcește.

Seara se duseră la restaurant, iar Meredith se simți mai bine. Uitase cât de plăcut este să cinezi într-un local

luxos, în compania unui bărbat galant.

— În seara aceasta, draga mea Meredith, am să încerc să fiu tânărul bărbat cu care ai vrea să fii. Nu vom aduce vorba nici de Corina, nici de Joss Hamblin. Ne vom amuza. Am foarte rar ocazia să ies în oraș cu o făptură atât de fermecătoare și vreau să profit! spuse el cu o voce tunătoare în momentul plecării.

După o masă excelentă, Mac o invită la dans. În pofida corpolenței sale, se dovedi a fi un partener aproape aerian. Și Peter fusese un bun dansator.

— Știi, am sperat întotdeauna că te vei căsători până la urmă cu Peter. N-aș fi încercat să vă împiedic. Ba dimpotrivă!

Tulburată de această mărturisire surprinzătoare, Meredith fu cât pe ce să se clatine.

— Ce vrei să spui prin asta?

— O să afli, mai devreme sau mai târziu, îi răspunse el cu un zâmbet enigmatic. Să nu fii supărată pe mine. Din păcate, mai mult nu pot să-ți spun.

Insistă ca ea să stea peste noapte la el. Când se întoarseră, era foarte târziu, iar Meredith refuză ultimul pahar de vin pe care i-l oferi.

— Ziua a fost lungă, Mac. Mâine, va trebui să mă gândesc la viitorul meu, așa că mintea trebuie să-mi fie limpede. Ți mulțumesc pentru tot, adăugă ea în timp ce se apropia de el pentru a-l săruta pe obraz.

— Noapte bună, draga mea. A fost o seară pe cinste. De mult nu m-am mai simțit atât de bine.

— Nici eu.

Își mai turnă un pahar cu whisky și, când ridică privirea, lui Meredith i se păru că vede în ea o tristețe nesfârșită.

— Meredith, să-ți amintești că în viitor ai putea să-mi adresezi reproșuri, murmură el neliniștit.

Era inutil să încerce să-i ceară explicații. Viața lui MacDonald Loring fusese întotdeauna mai mult sau mai puțin misterioasă; chiar Peter spusese că tatăl lui atrăgea problemele așa cum atrag albinele polenul. Oricum, nu va

vorbi, așa că nu avea niciun rost să-i pună întrebări.

Totuși, când se duse la culcare, îndoielile o copleșiră. Simți că grijile lui Mac sunt intim legate de ale ei. Dar cum?

Treptat, se gândi la altceva: greșise plecând. Plecase pentru că îi fusese teamă să înfrunte obstacolele direct. Joss râdea, fără îndoială, în acel moment. Își imagina disprețul pe care i-l purta.

Meredith, în pofida spiritului ei liber, avea câteva principii demne de epoca victoriană. Credea în codul moral pe care i-l inculcaseră părinții. Simțise că îi trădase încă o dată. Nu s-ar fi simțit vinovată, dacă ar fi fost sigură că se va căsători cu Joss.

Când își aminti de noaptea petrecută împreună, își afundă capul în pernă. Când se trezi, Meredith se îndepărtă de el, gata de atac.

— Presupun că ești satisfăcut, acum! îi urlase ea, palidă și tremurând. Peter n-ar fi profitat niciodată de o asemenea situație! Mă iubea foarte mult, era gata să aștepte. Te urăsc, Joss Hamblin, te urăsc!

Pentru a o face să tacă, Joss sfârșise prin a o pălmui.

— Nu vreau să te mai aud pronunțând acest nume, spuse el printre dinți. Scoate-l de pe pedestal și folosește-ți puțin inteligența. Nu te mai lamenta, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dacă ai crezut că-mi vei face un serviciu imens, nu te-ai înșelat: te văd, în sfârșit așa cum ești. Detestabil! Monstruos!

— Meredith, ascultă-mă.

— Nu!

În timp ce vorbea, își căuta hainele pe întuneric.

— Nimic din ceea ce vrei să-mi spui nu mă poate interesa. Vreau să ies de aici imediat și sper să nu te mai revăd niciodată!

Începu să plângă în hohote. Aceste cuvinte erau singurele sale arme pentru a-l răni, pentru a-l umili. Dar asta nu o făcu să se simtă mai bine. Niciunul nu pomenise de Corina, totuși fantoma acestei femei plutea între ei,

fiind motivul certei.

Calmată, Meredith închise ochii. Adevărul era că îl iubea. Era geloasă pe Corina, nu mai suporta să știe că această femeie locuiește la Eden Farm.

Iată de ce plecase. De acum înainte, Meredith era condamnată să trăiască în exil.

A doua zi dimineată, abordă de la bun început subiectul care nu-i dădea pace: trebuia să găsească un apartament și de lucru. Oare Mac îi putea oferi un post la firma sa? Nu-i putu nega calitățile de consilieră și de secretară, dar rămase totuși reticent. O încurajă să se gândească bine, să nu ia o decizie pripită.

— Erai așa de bucuroasă să te întorci la părinții tăi, nu-i așa? insistă el când ea vru să-i respingă argumentele. Am presimțirea că totul se va aranja în curând în beneficiul amândurora.

— De ce nu-mi spui ce ai de spus? i-o întoarse ea, furioasă.

Mac zâmbi. Dormise mult mai bine decât ea. După toate aparențele, era foarte vesel în dimineata aceea. Meredith înțelese imediat, din privirea uimită a lui Dorohty, că nu obișnuia să se scoale atât de dimineată.

— Să-ți dau un sfat: ai răbdare. Totul se va aranja.

— Pari convins de asta.

— Absolut!

— O, Mac.

Își turnă calm o a doua ceașcă de cafea.

În dimineata asta, dacă vrei, vom merge la fostul birou al lui Peter. Vei vedea dacă, după șederea în aer liber, îți va mai plăcea la fel de mult să rămâi închisă între patru pereți. După părerea mea, nu prea-ți va mai plăcea. Apoi, în această după-amiază, am o întâlnire cu consiliul de administrație, așa că te voi lăsa singură. Apropo, i-ai telefonat mamei tale pentru a-i spune că ești în siguranță?

— Da, îl asigură ea.

Evită, totuși, să spună mai multe. Știa că Mac ar fi vrut să știe mai multe despre Julia. Bietul Mac! Suferea atâta din pricina certurilor dintre familiile lor.

Meredith își petrecu dimineața într-un mod plăcut: fu încântată să viziteze locurile în care își petrecuse atât de mult timp, să-și revadă foștii colegi.

După toate aparențele, Mac nu vru s-o ia în companie. Nu rata nicio ocazie pentru a lăuda Edencombe, în detrimentul Londrei.

Ce va face? Avea o întreagă după-amiază în fața ei. Pesimismul pune stăpânire pe ea. Viitorul nu-i rezerva nimic promițător. De acum, era singură. Va trebui să se consacre numai muncii. Își va relua studiile de drept. Tatăl ei ar fi încântat. Da, aceasta era cea mai bună soluție.

Își petrecu după-amiaza la cumpărături, ceea ce o făcu foarte fericită.

Târziu în acea după-amiază, Meredith stătea și se uita pe fereastră. La un moment dat, i se păru că-l zărește pe Joss. Crezu că se înșală, dar când se uită cu mai multă atenție, îl recunoscuse. Nu! Nu putea fi el! Joss!

Cu picioarele tremurându-i, așteptă. Dorothy îl va conduce aici. Ce căuta la Londra? De ce nu-i lăsa timp să-și revină? Cu respirația tăiată, își strânse cu putere pumnii. Și dacă. Și dacă își dăduse seama că pe ea o iubește, nu pe Corina și venise după ea?

— Domnișoară Paxton, un anume domn Hamblyn vrea să vă vadă.

— Poftește-l, Dorothy.

Când apăru Joss, toate speranțele ei se năruiră. Privirea lui era dură, tăioasă. O privi de sus până jos, cu dispreț.

— Parcă ești o țigancă, mormăi el. Nu mă miră din partea ta. Se așază în fața ei, apoi, cu o mișcare dibace, scoase fularul portocaliu legat în jurul părului.

— Joss! Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a apucat?

— Venisem să-mi cer scuze. Voiam să clarificăm lucrurile între noi și, ca un imbecil, îmi pregătisem discursul. Din fericire, am avut inspirația să iau un ziar de la gară: aș fi comis cea mai mare greșeală!

— Joss, te rog! Nu înțeleg.

— A, nu? Privește aici și spune-mi ce zici de asta!

Fluturându-i prin față ziarul, îl aruncă pe masă.

Capitolul 9

Meredith nu putu să ia jurnalul: se clătina, orbită de lacrimi.

— Ce ai? întrebă el cu brutalitate. Ți-e teamă să înfrunți adevărul? Dovada e aici, în fața ta: nu umbli decât după bani!

— Cum de îndrăznești să spui așa ceva? Cu ce drept îmi vorbești pe acest ton?

— Citește! După aceea, încearcă să negi că ai venit aici pentru asta!

Încet, privirea tinerei parcurse titlul scris îngroșat. „Milionar mort fără a lăsa testament!” La început, Meredith nu înțelese.

Dar pe măsură ce citea, începea să înțeleagă: „A ieșit la iveală, din sursă sigură că defunctul Peter William Loring, director al grupului cu același nume, a murit fără a lăsa testament. Tatăl său, MacDonald Loring, moștenește tot imperiul financiar a cărui valoare este estimată la”.

Meredith păli când văzu cifra înscrisă la sfârșitul paragrafului. Suma era exorbitantă, încât i se păru ireală. Își mușcă buzele, ca pentru a se trezi dintr-un coșmar îngrozitor.

Peter, atât de încrezător în calitățile sale și în tinerețea sa, se crezuse indestructibil. Nu se gândise la moarte. Oare de ce consilierii săi nu se gândiseră să pună ordine în afacerile sale? De ce nu luase el însuși în considerare această eventualitate? Pe vremea aceea, era atât de ocupată încât nu se gândise la așa ceva. De altfel, ea însăși crezuse că Peter este invincibil.

— Cred că șocul a fost teribil pentru tine, reluă Joss, cu ironie în glas. Dacă Peter ar fi murit după douăzeci și patru de ore, tu ai fi fost moștenitoarea, nu MacLoring! Ai fi fost astăzi în fruntea unei întreprinderi uriașe, ai fi fost bogată! Ce nedrept! Nu ți-a venit să urlî când ai aflat toate astea, știind că te-ai lansat cu trup și suflet în această companie?

Meredith îl privi, speriată. De ce se supăraseră? Nu se

căsătorise cu Peter, nu moștenea nimic.

— Joss, nu știam nimic despre toate astea, te asigur.

— Ești o actriță foarte bună! Nu te cred!

— Știu și eu. Acest articol nu schimbă nimic pentru mine. N-am câștigat bani.

— Cred că tocmai asta te-a făcut să-ți pară rău! spuse el pe un ton batjocoritor. Istoria se repetă! Mama ta și-a încredințat banii lui MacLoring și a pierdut. La fel și tu. Totuși, cum ai caracter, te-ai hotărât să te lupți. Așa e, nu?

Privirea sa exprima ura și disprețul. Meredith scoase un țipăt ușor și făcu un pas înapoi.

— Joss! Doar nu crezi că am venit aici pentru a încerca să iau o parte din moștenire? Nu e cu putință!

Oare cum putea s-o suspecteze de ceva atât de mârșav?

— Ce altceva aș putea crede? ripostă el. Julia a refuzat să-mi spună unde ești. Crezusem că ai plecat din cauza a ceea ce se întâmplase între noi.

— Cum ai aflat unde sunt?

— Mi-a spus tatăl tău. Era furios și îi era rușine de lipsa ta de diplomatie în privința mea. Nu te va ierta pentru că ai plecat fără să-mi spui. Eu am fost mai indulgent: credeam că înțeleg.

— Ai înțeles adevăratele mele motive, zise ea pe un ton rugător. Nu știam nimic din toate astea.

Îl înapoie ziarul, dar în loc să-l ia, Joss o prinse de încheietura mâinii.

— Atunci, de ce ai venit imediat la familia Loring? urlă el. Nu puteai să te duci în altă parte?

— Mac s-a comportat întotdeauna foarte frumos cu mine. Îmi e prieten și pentru nimic în lume nu-ți permit să-l critici!

— Prieten! Prieten! spuse el batjocoritor. Nu sunt un naiv. Știu perfect ce se întâmplă între voi. L-ai pierdut pe Peter și milioanele lui, iar acum te mulțumești cu tatăl! La urma urmei, care e diferența, dacă banii nu lipsesc? Mă dezguști!

Meredith încercă să scape din strânsoare, furioasă la

culme.

— Vreau să-ți ceri scuze! strigă ea. N-ai dreptul să mă acuzi de așa ceva. Dar pentru că tot am ajuns aici, profit de asta pentru a-ți reproșa că m-ai violat!

Joss izbucni într-un râs ironic și crud.

— Ah! E de-a dreptul amuzant! Nu fi ridicolă!

Cu un efort supraomenesc, reuși să se îndepărteze.

— Joss Hamblyn, te urăsc! spuse ea printre dinți. N-am urât niciodată pe cineva atât de mult cum te urăsc pe tine!

— Minți! Nu poți nega faptul că suntem atrași unul de celălalt. Nu trebuie decât să te ating și toate simțurile tale se trezesc. O știi!

Întorcându-se cu spatele la el, cu inima bătându-i cu putere, se așează în fața ferestrei.

— Pleacă! Pleacă de aici imediat. Nu vreau să te mai văd!

Nicio mișcare. Oare de ce Joss nu pleca?

— Meredith, de ce-ai venit direct aici? întrebă el după o tăcere interminabilă.

Tonul vocii i se schimbase, era grav, aspru, trădând emoția. Joss adopta o nouă tactică, dar ea era hotărâtă să nu se lase păcălită.

— Voiam să fiu cât mai departe de tine, spuse ea încet.

Se apropie de ea fără zgomot.

— De ce ți-e teamă? vru el să știe. Sunt nedemn de tine? Mai ești îndrăgostită de Peter? Sau, pur și simplu, fugi de pasiunea pe care o trezesc în tine?

Meredith era hotărâtă să nu-și trădeze sentimentele cele mai adânci.

— Te înșeli, dragul meu, îi replică ea. Mângâierile tale îmi repugnă! Lasă-mă!

Vru să se zbată... în brațele sale, nu era decât o pasăre firavă prizonieră într-o colivie. Cu o mână, îi ridică bărbia, pentru a o putea săruta mai bine. Cu cât încerca mai mult să rămână pasivă, cu atât mai slabă se simțea. Joss simțea că va câștiga în curând partida. În disperare de

cauză, îl lovi la picioare. Se îndepărtă imediat.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, lașă mică, mormăi el. N-ai curajul de a înfrunta adevărul. Crezi că ai nevoie de bani, dar de fapt ai nevoie de mine! Să te ia naiba!

— N-aș accepta nimic de la tine, chiar dacă ai putea să mi-l oferi!

Dar cuvintele sale răsunară în gol: răsucindu-se pe călcâie, Joss dispăru imediat.

Uluită, Meredith rămase pentru o clipă nemișcată. Apoi, dintr-odată, alergă după el.

— Joss! Joss! Te iubesc!

Ușa de la întăre fusese închisă cu zgomot. Meredith se prăbuși pe mocheta din susul scărilor, hohotind. Da, avea nevoie de el; da, îl iubea! Dar nu-l va putea niciodată împărți cu altă femeie. Și niciodată nu-l va ierta că a insultat-o.

Plânse mult. Totul se sfârșise. Puțin mai calmată acum, se închise la ea în cameră pentru a face o baie fierbinte și pentru a se schimba. Își puse o rochie severă, cenușie, apoi își legă părul într-o coadă. Noua domnișoară Paxton se născuse: austeră, de neatins, îndepărtată, unsă cu toate alifiile în privința iubirii.

Înțelegea acum de ce MacLoring fusese atât de curios să cunoască scopul vizitei sale. Fără îndoială, dosarul pe care-l cerceta se referea chiar la această poveste a succesiunii. Ce coincidență nefericită! Se temuse că ea va reacționa cu resentiment sau va fi mânioasă. Iată de ce făcuse totul pentru a o descuraja să-și reia postul în interiorul grupului Loring. Prezența ei în întreprindere l-ar fi deranjat pe noul președinte în cea mai mare măsură.

Așa. Sosise momentul să reacționeze. Va părăsi această casă înainte de întoarcerea gazdei sale.

Nu se simțea în largul ei în acel loc; de ce să dea apă la moară bârfitorilor?

Își pregăti repede valiza, după care îi scrisese lui Mac o scrisoare în care își exprima recunoștința pentru faptul că o găzduise, înainte de a o preveni discret pe Dorothy cu

privire la plecarea ei. Mașina era în garaj. Demară în trombă, fără a ști unde se va duce.

Putea să tragă la un hotel, dar dorea să se instaleze permanent la Londra, așa că trebuia să găsească ceva spațios. Hoinări pe străzi mai bine de o oră. Ce să facă? Ziarul pe care Joss îl adusese se afla în continuare pe măsuta din salonul lui Mac. Cumpără un altul pentru a consulta rubrica de anunțuri.

Două dintre ele i se părură interesante.

De la o cabină telefonică, încercă fără succes să contacteze pe proprietarul primului apartament. Al doilea era la Knightsbridge, unde se duse imediat. Era un apartament luxos, mobilat, fapt care justifica prețul său ridicat. Meredith semnă contractul de închiriere fără ezitare, felicitându-se pentru norocul pe care-l avusese.

— Când vă mutați? întrebă proprietăreasa.

— Imediat, dacă e posibil.

Femeia o privi din creștet până-n tălpi și, impresionată probabil de ținuta ei austeră și de faptul că îi plătise chiria pe o săptămână, încuviință.

— Iată cheia. Ați plecat în grabă de acasă, nu?

Meredith schiță un zâmbet.

— Părinții m-au dat pe ușă afară, am fost violată într-un grajd, iar un escroc bătrân mi-a furat mai bine de un milion de lire sterline, răspunse ea cu ironie.

Interlocutoarea ei ridică o sprânceană, a neîncredere.

— A, da. Atâta vreme cât sunteți cinstită.

Iată cum trebuia să se comporte pentru a risipi orice îndoială! gândi Meredith. Era foarte simplu: trebuia să spui adevărul. Da, exagerase puțin, dar faptele erau reale, iar proprietăreasa le găsea atât de incredibile, încât luase mărturisirea ei ca pe o glumă.

De îndată ce avu ocazia, o sună pe mama ei. Julia îi puse tot felul de întrebări, încercând să afle ce i se întâmplase fiicei sale, dar Meredith nu intră în amănuntele acestei povești.

În zilele următoare, se strădui să se adapteze noii

situații, trecând de la depresie la euforie. Încetul cu încetul, reușea să și-l șteargă pe Joss din minte. Cel puțin în timpul zilei. Pentru că seara, neputând adormi, își amintea de sărutările, de mângâierile și de îmbrățișările lui Joss. Să trăiască singură nu era poate cea mai bună soluție, deoarece se pierdea în propriile gânduri. Cu atât mai rău pentru ea! Dar va sfârși prin a se obișnui.

La sfârșitul săptămânii, Meredith primi o vizită neașteptată. Toată dimineața fusese plecată: avusese o întâlnire cu șeful unei mari întreprinderi de finanțe. Era aproape sigură că va obține postul pe care și-l dorea, dar se întreba dacă va reuși să facă față exigențelor. Crezând că e vecinul din față, era pregătită să scape de el cât mai repede, dar când deschise ușa și o văzu pe Ellen rămase fără grai.

Pentru o clipă, fu cât pe ce să n-o mai recunoască. Era bronzată, ochii îi străluceau, iar părul îi crescuse.

— O, Ellen! Mă bucur atât de mult să te văd! exclamă ea aruncându-i-se în brațe. Când te-ai întors? Cum se simte Ian? Dar copiii?

— Ești exact ca mama ta! îi răspunse Ellen râzând. Mi-a spus unde te pot găsi. Am crezut că sosise vremea să vedem unde te afli. E frumos aici.

Meredith puse apă la fiert, asaltându-și în același timp prietena cu întrebări.

— Ian va putea lua avionul cam peste două săptămâni, îi explică Ellen. Mă simțeam atât de pierdută fără bebelușul meu, încât m-am întors înaintea lui. Ar fi trebuit să vezi chipul lui Kristy la sosirea mea! Probabil că Oliver n-a înțeles nimic, dar era și el foarte emoționat. Ce plăcut e să fii din nou acasă. Nici nu poți să-ți închipui cât sunt de fericită!

— O, da, murmură Meredith, cuprinsă brusc de un sentiment de invidie.

Nu îi purta pică lui Ellen, dar gândul că e atât de senină, atât de bine primită printre ai săi, o făcu puțin geloasă.

— Nimeni n-a crezut că Ian va supraviețui! povesti

Ellen. La spital, se mirau toți de tăria lui de caracter.

Vorbiră despre Howard și despre Julia, de Swan și de Gary. Pe scurt, cam de toți locuitorii din Edencombe, în afară de unul.

— Meredith, n-ai adus deloc vorba despre Joss. Ce s-a întâmplat între voi? De ce ești aici?

Meredith încercă să-și recapete cumpătul, cu toate că se aștepta de mult ca prietena ei să abordeze acest subiect. Dorea foarte mult să se confeseze cuiva, totuși ceva o împiedica. De ce să-i încarce pe ceilalți cu problemele ei personale? Oare Ellen nu s-ar supăra să o audă cum îl vorbește de rău pe fratele ei?

— Am avut. un diferend.

Ellen se uită la ea cu un ochi pătrunzător.

— Din cauza Corinei Loring, nu-i așa?

— În parte, da. Sincer vorbind, când ai intrat pe ușă, am crezut că ai venit să mă cerți pentru că nu m-am ocupat cum trebuie de copii. Te asigur că nu prea am avut de ales: ne înțelegeam bine până în clipa în care a apărut Corina și a luat totul în mână.

— Femeia asta e odioasă! N-am înțeles niciodată ce poate admira Joss la ea. Din fericire, și-a dat foarte repede arama pe față.

Ellen se ridică și trecu în partea cealaltă a camerei, în timp ce Meredith aștepta continuarea cu inima strânsă.

— Meredith, am venit aici pentru că vreau să te fac să te întorci la Edencombe, spuse ea întorcându-se brusc.

— Nu! spuse imediat Meredith. Unde e Corina?

— Acolo unde îi e locul: la MacLoring.

— Nu se poate!

— Ba da, draga mea!

De îndată ce a auzit vorbindu-se despre averea lui Mac, a dispărut. Nimic nu te mai împiedică să te întorci, de acum înainte.

— Nu pot, Ellen. Nu mă întreba de ce.

Privirea lui Ellen se întunecă. Era decepționată. Cea mai mare bucurie a ei era să rezolve problemele celorlalți, de a-și face aproapele fericit. Nu admitea eșecul.

— Părinții tăi își fac griji pentru tine. Joss, la fel.

— Joss n-a avut timp să se gândească la mine în timp ce plângea plecarea logodnicei sale.

— Logodnica sa? Care logodnică?

— Corina, evident! Urmau să se căsătorească după întoarcerea ta!

— O, Meredith! Ai înnebunit de tot! Cine ți-a spus asta? Sigur, nu Joss! Perspectiva de a-și împărți restul vieții cu ea ar fi fost de-ajuns să-l ucidă, bietul de el! Aceste câteva săptămâni au fost îngrozitoare. Era foarte nervos când m-am întors. N-ar fi trebuit să fugi.

— Erau logodiți! insistă Meredith. Așa mi-a spus Corina. De altfel, i-am văzut inelul.

— Ce? Diamantul ei? I l-a oferit Mac. Așa deci, l-a pus din nou pe deget?

Meredith se clătină. Ce proastă era! De ce nu-l întrebuse pe Joss dacă spusele Corinei erau adevărate? Acum, era prea târziu.

— Corina a fost foarte convingătoare.

— Vezi? Nu mai ai nicio scuză! Te întorci cu mine la Edencombe.

— Îmi pare rău, Ellen. Răspunsul meu e nu.

Ellen suspină, exasperată.

— Bine. Dacă așa stau lucrurile, am să-i vorbesc despre toate astea lui Joss.

După plecarea lui Ellen, camera îi păru și mai tristă. Meredith aprinse lumina. Se așeză în fața oglinzii. Era o proastă, o oarbă, o naivă pentru că își irosise toate șansele! Acum, trebuia să suporte consecințele. Mândria nu-i permitea să se întoarcă din proprie inițiativă alături lui Joss Hamblyn. Totul se sfârșise.

Capitolul 10

Sâmbăta următoare, Meredith se îndreptă spre Edencombe. Nu dorea să se întoarcă acasă, ci numai să-și mai ia din lucruri, deoarece garderoba ei era cam săracă.

Estima că va ajunge pe la ora prânzului, pentru a nu da ochii cu Joss. Va petrece duminica alături de părinți în liniște, iar luni de dimineață se va întoarce la Londra.

Ajunse la Edencombe la lăsarea serii. Afară era plăcut, iar gândul că va sta de vorbă cu părinții ei în jurul unei mese liniștite o făcea să se simtă bine. Totuși, avu surpriza să constate că o mulțime de mașini erau parcate la Combe Lodge.

— O, Doamne! suspină ea, abătută. Grătarul! Am uitat complet.

După câte putea să-și dea seama, petrecerea era în toi, spre marea satisfacție a invitaților. Meredith avu nevoie de ceva timp pentru a se hotărî să treacă pragul porții. La urma urmei, de ce nu? De ce să nu profite de petrecere? De ce să nu se amuze, ea care se simțea atât de singură și de descumpănită la Londra? Dacă Joss Hamblin era prezent, va face în așa fel încât să-l ignore sau să-l privească de sus; o rănise cu multă cruzime, așa încât nu se va înjosi, nu va face ea primul pas.

Casa era goală. Meredith se duse în grabă în camera ei, pentru a se schimba...

După cinci minute, coborî în blugi și cu un pulover pe ea. Părul și-l strânsese într-o coadă de cal.

— Meredith! strigă mama ei zărind-o. Draga mea, știam eu că ai să vii! Am spus tuturor că nu vei întârzia să apari. Tatăl tău e acolo, frige cârnați. Du-te să-l ajuți. O să vorbim mai târziu.

De fapt, ardeam de nerăbdare să-ți spun că ieri s-a produs un eveniment incredibil. Am aflat că un cumpărător care dorește să-și păstreze anonimatul a cumpărat o proprietate lângă Eden Farm și că e gata să dea toți banii necesari pentru tabăra noastră, cu condiția să obținem autorizațiile necesare din partea municipalității. E prea frumos ca să fie adevărat!

Meredith se abținu să facă vreun comentariu.

— Dacă înțeleg bine, acest grătar este o celebrare. Asta înseamnă că pot să mănânc un hamburger pe gratis, nu?

— Nici pomeneală! protestă Julia cu vehemență. Avem în continuare nevoie de bani. Am vorbit cu tatăl tău și am hotărât să reparăm grajdurile și să le umplem cu

ponei de care vor putea profita copiii la deschiderea centrului. Contăm pe tine, Meredith.

— Mi-ar plăcea să mă întorc.

— În acest caz, totul e stabilit, o întrerupse Julia cu fermitate în glas. Oricum, nimic nu te obligă să fugi din nou. Aș fi putut să-ți spun eu însămi că Joss n-a fost niciodată îndrăgostit de Corina.

A plecat, așa că vă puteți împăca.

— Apropo de certuri, reluă Meredith, încântată că poate aborda subiectul care îi stătea pe inimă, fără să lase această impresie. Nu crezi că a sosit vremea să te împaci cu MacLoring, mamă? Cred că s-ar bucura.

— Ah! I-o tăie Julia, privind semeț... Evident, murmură ea după un scurt moment de tăcere. Trecerea timpului cicatrizează rănilor. M-am tot gândit să fac eu primul pas spre împăcare în ultima vreme. Crezi că va reacționa pozitiv?

— Mamă, sunt convinsă că știi numele binefăcătorului nostru.

— Cred că am o idee.

— La cine te gândești? La Mac? Cred că ai dreptate. Mi-a mărturisit că dorește să se împace cât mai repede cu tine. Și-a dat seama că nu vei accepta bani din partea lui, așa încât a vrut să-ți arate buna lui credință. Sper că vei accepta acest dar cu grație.

— Bietul Mac! Pot să pun pariu că se simte vinovat pentru că deține o asemenea avere! Mă rog. O parte din acești bani vor merge spre operele de caritate.

Dă-mi adresa lui, iar mâine îi voi scrie pentru a-i mulțumi.

Ușurată, Meredith își îmbrășișă mama.

— Nu vei regreta, îi promise ea.

În timp ce vorbea, se simți trasă de mână. Era Gary, iar în spatele lui stătea Joss. Meredith o căută pe mama ei din priviri, dar aceasta se îndepărtase. Nu avea încotro. Trebuia să-l înfrunte pe Joss.

— Bună seara! Ce seară frumoasă, nu? Unde e Ellen? N-am văzut-o încă! Am fost ușurată când am aflat că Ian se

simte mai bine.

— Ellen s-a dus s-o culce pe Kristy, dar nu va întârzia foarte mult. Te aștepta.

— Nu știa că voi veni! protestă Meredith.

— Eu știam că vei veni, ripostă el fără a o slăbi din ochi.

Atâta siguranță o irită. Pesemne că el își dădu seama, pentru că zâmbi triumfător. Străduindu-se să nu-și piardă cumpătul, Meredith se uită la el, prefăcându-se surprinsă.

— Câtă perspicacitate! Am venit să-mi iau celelalte lucruri.

— Îți place deci la Londra?

— Enorm, minți ea.

— Ciudat, dar aveam impresia că te plictisești.

— Ador Edencombe. Mă simt acasă, dar nu pot locui aici. Grație ție.

Spunând acestea, încercă să dispară cât mai repede. Se îndreptă spre grajduri pentru a se liniști.

Când ajunsese acolo, văzu un fum gros. Alergă la cel mai apropiat om și îi spuse:

— Chemați pompierii! Repede! aduceți apă!

— A sărit probabil o scânteie de la grătar.

Își aminti că atunci când venise auzise râsete de copii în grajduri.

— O, Doamne! Copiii!

Se duse repede la intrare și începu să strige:

— Gary! Swan! Sunteți acolo? urlă ea, tușind din pricina fumului.

— Da, suntem aici.

Meredith reuși cu mare greutate să-i scoată de acolo, dar în clipa în care se pregătea și ea să iasă căzu o bârnă în flăcări. Era prizonieră, nu putea să scape! Se sufoca.

Timpul părea că s-a oprit. Meredith parcă paralizase.

— Meredith!

Tresări.

— Meredith! Agață-te! Repede! Ce te-a apucat să intri aici singură? De ce nu ne-ai anunțat, în loc să intri singură aici? Capul jos!

Le mai rămăsese un singur loc prin care puteau ieși: deschizătura prin care pătrundea lumina atunci când venea acolo pentru a scrie memoriile lui Peter.

— Sar eu primul. Atenție, e înalt, dar am să te prind. Sari! strigă Joss văzând-o că ezită. Grăbește-te, Meredith!

Când vor sosi pompierii, mă vor auzi cum strig că te iubesc!

Meredith se clătină.

— Ce. ce spui?

— M-ai auzit bine. Am să ți-o spun și când vei fi aici, în fața mea!

Meredith tremura din toate încheieturile, dar nu numai de teamă. Oare visa? Oare Joss chiar pronunțase aceste cuvinte magice?

Trase adânc aer în piept și sări.

Joss fu lângă ea imediat. Râseră ca niște copii. Dintr-odată, Joss deveni grav și spuse:

— Te iubesc, Meredith! Am crezut că ai înțeles asta în noaptea pe care am petrecut-o împreună în grajduri. N-aș fi făcut gestul acela, dacă n-aș fi simțit nimic pentru tine. De ce ai plecat la Londra? De ce nu mi-ai dat șansa de-mi exprima sentimentele? în dimineața aceea, eram ferm hotărât să te cer în căsătorie!

Se auziră voci.

— Meredith! Meredith! Unde ești?

— Cred că trebuie să ne arătăm.

Se pare că s-a trimis o echipă de salvare după mine.

— Așteaptă un minut! protestă el cu vehemență.

Înainte de orice, rostește acele cuvinte pe care doresc atâta să le aud.

— Să vedem. care?

Joss îi acoperi gura cu sărutări.

Sfârșit